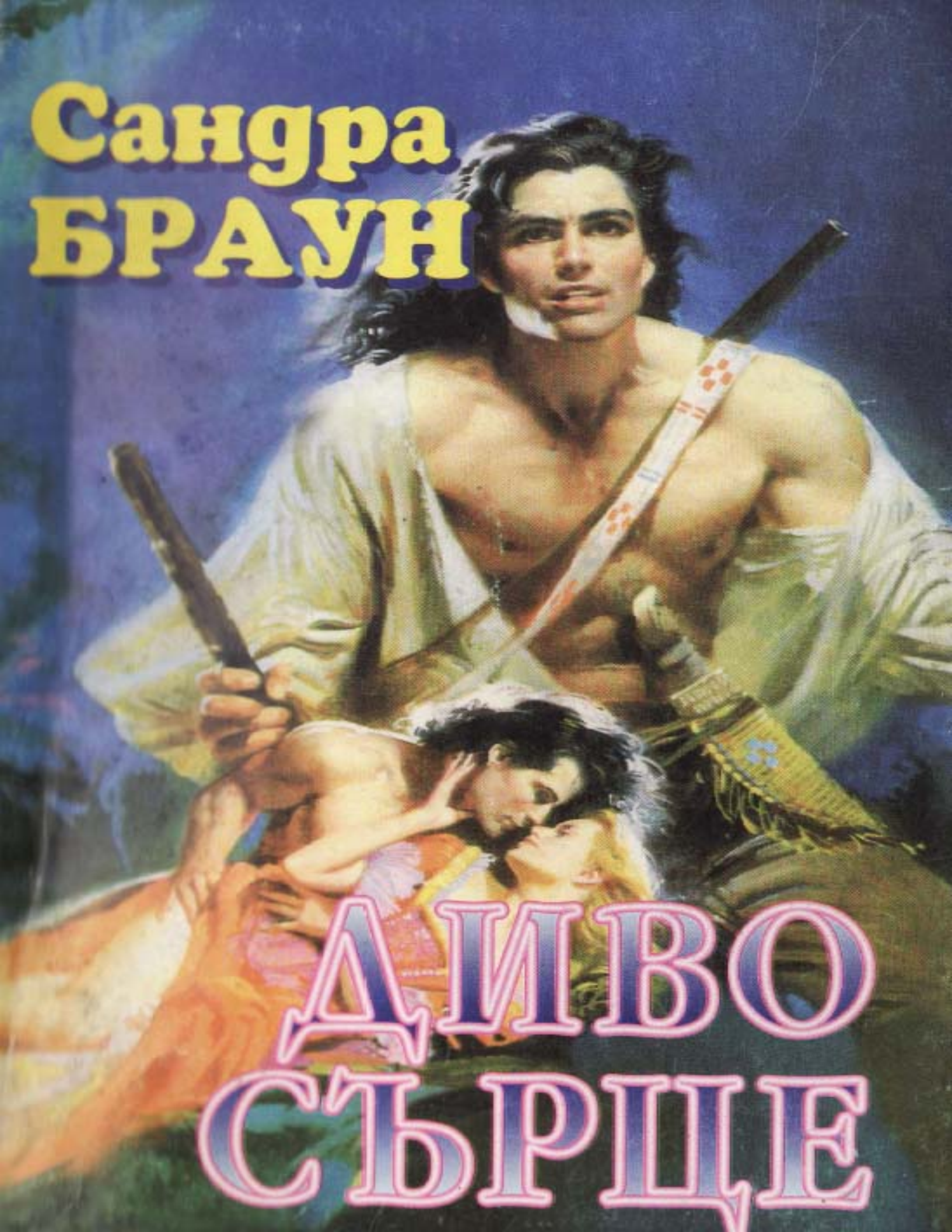

**Сандра
БРАУН**

**ДИВО
СЪРЦЕ**

КРИСТИН ДОРСИ

ДИВО СЪРЦЕ

chitanka.info

Разорена след кончината на баща си, Керълайн Симънс се отправя към Америка, за да се омъжи за човек, когото никога не е виждала.

Но красивият и свиреп на вид чужденец, който я посреща на пристанището, не се оказва бъдещият ѝ съпруг, макар да събужда у нея мечти, които могат да ѝ донесат възторг или гибел...

Улф Маккуейд желае само едно: да отмъсти на мъжа, който го е предал. Решен да подмами Керълайн в леглото си с медени думи и копринени ласки, Улф дори не си и помисля, че може да смири своето диво сърце — или, че ще рискува живота си за жената, която обиква дълбоко, горещо... и завинаги!

ПРОЛОГ

— Викал си ме.

Човекът, отпуснат в мекото кресло до камината, се понадигна и извърна глава. Огледа полутъмната стая, страх проблесна в светлозелените му очи. Погледът му се спря върху високия мъж, изпълващ рамката на вратата и дълбока бръчка проряза челото му. В гласа му, сънен и прегракнал, се долавяше обида.

— Цели две седмици. По дяволите, къде беше?

Улф пристъпи в светлия кръг около единствената свещ, която пращеше в месинговата поставка. Намести дългата пушка в ръката си и изгледа по-възрастния мъж с присвити, черни като антрацит очи.

— Както всяко лято, бях на лов.

Робърт Макуейд впи пръсти в обвитите в кариран памучен плат облегалки на креслото, но болката в крака, здраво превързан и протегнат върху табуретката пред него, му попречи да стане.

— По дяволите! — Той стовари юмрук върху бедрото си и безпомощно се отпусна между възглавниците, зачервен от усилието.

Улф можеше да се разчувства от тази гледка, ако пред него беше някой друг. Но сега очите му останаха безизразни, върху красивото му загоряло лице не се появи и намек от състрадание. Вече бе научил за счупения крак на баща си. Само заради това бе дошъл. И заради глождещата го тревога, че Мери може би се нуждае от помощта му.

— Трябва да внимаваш повече.

— Теб какво те е грижа! И как смееш да идваш тук, облечен като дивак?!

— Дрехите са ми удобни. — Уойа не мигна, докато презрителният поглед на Робърт се спускаше от дългата черна коса, падаща свободно върху раменете му, към ризата за лов от домашно тъкан плат и гамашите от еленова кожа. — Освен това — продължи Улф, преди да му отправят и други обвинения — не съм казал, че ме е грижа.

— Нима? Неблагодарен келеш! Изобщо не трябваше да... — лицето на Робърт почервения от гняв, когато едрата ръка на Улф стисна рамото му и не му позволи да се надигне.

— Не съм дошъл да подновявам стари вражди. — Улф се обърна и пристъпи безшумно по дебелия килим. Отправи се към вратата.

— Почакай, Раф. Искам да ми направиш една услуга.

Като чу английското си име, Улф погледна през рамо. Повдигна гарванови вежди и зачака, ядосан на себе си, че изобщо бе дошъл тук.

— Трябва да отидеш в Чарлз Таун вместо мен.

Още при първите думи Улф повдигна резето.

— По дяволите, Раф! — Робърт се надигна в креслото и се пресегна за грубата патерица, която един от слугите му бе измайсторил. — Дължиш ми го. За бога, ти си мой син.

— Твой незаконен син — поправи го Улф и отвори вратата.

Робърт пренебрегна думите му, така както винаги бе пренебрегвал и Алкини, майката на Улф.

— Ако можех да отида сам, нямаше да те моля.

Улф изсумтя презрително:

— Не се и съмнявам.

Никой никога не беше обвинявал Робърт Макуейд, че не си върши сам работата — той сам управляваше плантацията си, сам мамеше индианците от племето чероки, сам обезчестяваше невинни девизи. При мисълта за майка си Улф дълбоко пое въздух, дробовете му се изпълниха с боров аромат. Не се обърна назад, дори когато чу как патерицата — троп-троп — се приближава към него.

— Защо не изпратиш някой друг да ти докара провизиите?

— Бих изпратил друг, но няма кого.

И в това Улф не се съмняваше. От деня, в който бе напуснал бащината къща, Робърт не се интересуваеше повече от живота на сина си. Ако имаше кого да изпрати, изобщо не би го повикал.

— Логън се бие с диваците на север, а аз не мога да се доверя на никой друг.

— Брат ми би трябвало да се погрижа първо за безопасността на жена си, а после да търси нови подвизи.

— Мери си е добре. Какво искаш да кажеш? Тук сме в пълна безопасност. — Робърт присви светлите си очи. — Вече години наред

си имам работа с тия хора. Нито един от твоите братя чероки няма кураж да предизвика каквито и да било неприятности тук.

Това беше подигравка и преди Улф сигурно би отвърнал. Конфликт между белите заселници и индианците чероки щеше да има и Улф не бе способен да го предотврати. Но да обясни това на Робърт бе невъзможно, дори и да имаше желание. Освен това думите на Макуейд вече не можеха да го наранят. Не го интересуваше какво приказва старецът, нито какво върши, щом това не засягаше племето му или пък Мери.

Поне така си мислеше, преди да чуе следващите думи на баща си.

— Моля?! — Улф се извърна толкова бързо към него, че Робърт се стресна.

— Казах, че ще се женя отново — гласът на баща му прогърмя предизвикателно. — Не ми се живее без съпруга. Построих този дом — Робърт посочи с глава това, което смяташе за свое владение — и искам да го споделя с жена. С някоя изискана жена.

Улф избухна в смях и старото куче, което спеше на верандата, отвори очи. Повдигна муцуна и задуши въздуха, после отново се отпусна на предни лапи. Имаше една жена, която навремето бе обичала Робърт, макар че Улф не разбираше защо. Е, не беше достатъчно изискана за вкуса на баща му, но притежаваше чар и добро сърце. Но Робърт бе отхвърлил майката на Улф с нехайството, с което тъпчеше тревата под нозете си.

Баща му изпъчи гърди:

— Лейди Каролайн Симънс пристига от Англия, за да се омъжи за мен.

— Лейди Каролайн? — Улф сбърчи чело. — Какво ще търси дама с титла при теб?

Макар че много добре знаеше какво търсят жените. През годините, прекарани в Англия, Улф бе видял повече будоари, отколкото можеше да си спомни. Но той предлагаше младост и силно, красиво тяло. Тяло, привлекателно дори без дивашките черти, от които английските благородници се възхищаваха. Беше смаян, когато разбра, че повечето аристократки горят от желание да прогонят скуката с мъж, в чиито жили тече индианска кръв. Те сякаш усещаха, че нито копринените жилетки, нито дантелените яки можеха да обуздаят

дивото в него. Отхвърляха кат след кат одеждите на цивилизацията и търсеха първична страст. Улф се стараеше никога да не ги разочарова.

Но скоро бе разбрал къде е мястото му в отбраното общество. С първите лъчи на слънцето и девойката, и омъжената жена избираха сигурността на утъпкания път. Отегчен от всичко това, Улф се завърна в родината.

— Не ти се вярва, че дъщерята на граф ще се омъжи за мен? — Робърт изправи рамене, доколкото му позволяваше патерицата, на която се подпираше.

Улф не посмя да отвърне. Чичо му, Цесани, му бе разказал, колко силно желание имала майка му да се омъжи за Робърт. Но тя бе починала преди девет години, когато Улф се намираше в Англия. Не бе разбрал за смъртта ѝ чак до завръщането си през следващата година. Ала през цялото време го бе измъчвала мисълта, че единственият ѝ син, синът на Робърт, носи клеймото „незаконороден“.

— Парите! — Безизразното лице на баща му просветна. — Парите, момче, купуват всичко. Колкото по-рано разбереш това, толкова по-добре. Те са най-важното в живота.

— А откъде идват — няма значение, така ли? — Улф се ядоса на себе си, задето се бе оставил да го въллекат в разговора. Много добре знаеше как разсъждава този човек и на какво е способен.

— Мислиш ли, че лейди Каролайн се интересува как съм спечелил парите си? — самодоволно подхвърли Робърт.

— Сигурно не. — Улф не се постара да скрие презрението си. Повечето жени, които бе срещнал в Англия, бяха празноглави, суетни и не мислеха за нищо друго, освен за себе си. Щом тази лейди Каролайн няма нищо против да се продаде за пари, то баща му явно бе прав. Тя сигурно не даваше пукнат грош нито за племето чероки, което баща му мамеше, нито за жената, живяла с него дълги години, преди да бъде захвърлена накрая.

— Ще ти платя да ми я доведеш. — Робърт едва се крепеше на патерицата. — Лейди Каролайн пристига в Чарлз Таун тази седмица. Може би дори вече е там.

Улф отвори уста да му каже какво да направи с парите си и с изисканата си английска дама, но пред очите му изникна образът на майка му. Майка му в онзи ден, когато той навършваше десет години. Денят, в който ѝ го отнеха. По-късно тя почина от треска, но Робърт бе

убил сърцето ѝ още в онзи ден; бе разкъсал душата ѝ. Смъртта ѝ бе останала неотмъстена, виновникът — ненаказан... Досега.

Улф вдигна очи — сурови и тъмни като небето. Баща му току-що му бе връчил оръжието, с което щеше да отмъсти... Все още не осъзнаваше какво е сторил, но скоро щеше да разбере. Улф щеше да се погрижи за това. Пълните му, чувствени устни се извиха в усмивка, подобна на гримаса.

Щеше да си отмъсти и никой не можеше да го спре. Лейди Каролайн Симънс беше обречена.

— Ще я доведа — кимна Улф, напусна бързо верандата и се сля с гората, която ги заобикаляше от всички страни.

ГЛАВА ПЪРВА

Късното лято на 1759

Чарлз Таун, Южна Каролина

Не беше това, което очакваше. Но всъщност жените никога не задоволяваха очакванията му.

Облегнат на опушената, отдавна небоядисвана стена в препълнената кръчма в хотела на Купър, Улф изучаваше жената, прекосила океана, за да му стане мащеха. Би се задавил от смях при мисълта за това, ако не беше толкова ядосан. Робърт желаше изискана дама и тази жена беше готова да се продаде. Ала всичко беше напразно. Защото порцелановата кукла нямаше да издържи и две седмици в онази пустош.

Тя повдигна глава и се огледа наоколо с очи на подплашена кошута. Улф усети как нещо го бодна. Съвестта му се бунтуваше срещу това, което щеше да ѝ се случи; това, което той щеше да ѝ стори. Бързо потисна угризенията си.

Не носеше вина за нищо.

Лейди Каролайн Симънс с коса от лунни лъчи и лице, подобно на бижу, изработено от изкусен майстор, сама бе избрала съдбата си още в деня, когато нейната алчност я беше подвела да дойде в Новия свят. Пристигането ѝ в Южна Каролина предлагаше на Улф идеална възможност да отмъсти за позора на майка си. А той не би се отказал от този дар на съдбата.

Придаде на лицето си любезно изражение и си проправи път през салона. Малцина от посетителите се осмелиха да го заговорят, но не един поглед проследи стъпките му.

— Лейди Каролайн? — Улф се спря пред масата в ъгъла.

Тя не вдигна очи веднага. Твърде заета бе да сгъва и разгъва дантелената кърпичка в скута си.

— Да? — гласът ѝ изневери и тя припряно се изкашля. Стана ѝ още по-трудно да се преструва на смела, щом погледна мъжа, който се

бе обърнал към нея. Висок и внушителен, макар и строен, той изглеждаше по-едър от всички останали. Поне на нея ѝ се стори така.

— Да, аз съм Каролайн Симънс — успя да изрече най-сетне.

Стисна дантелата между пръстите си, за да не ги прекърши. Без съмнение този човек я смущаваше. Не защото не приличаше на джентълмен. За разлика от останалите мъже в кръчмата той бе изрядно облечен в добре скроен костюм от сива коприна и снежнобяла риза. Но дрехите изобщо не успяваха да скрият нито грубата му сила, нито онези черти, които внушаваха диви, тъмни страсти.

Тя премигна и побърза да прогони странните си мисли. Беше чула само фамилията му и че е дошъл да я заведе вкъщи.

— Макуейд — ахна тя, но се постара думите да не издадат смайването ѝ. — Вие сте Робърт Макуейд? — Въпреки че нямаше никаква представа как изглежда годеникът ѝ, не бе очаквала такъв... такъв съкрушителен мъж.

— Не — усмивката на Улф бе кратка, но искрена. — Аз съм Раф Макуейд, синът му.

— О! — Каролайн едва не се поддаде на изкушението да притисне длани към горещите си бузи. Мисълта, че този мъж ще ѝ бъде заварен син, я обърка напълно. Знаеше, че Робърт има синове, и то двама, но си ги представяше като брат си Едуард — малък, уязвим и зависим от нея. А този човек тук явно не зависеше от никого, освен от себе си.

Тя усети върху себе си тъмния му поглед и несъзнателно облиза устни.

— Приятно ми е да се запозная с вас, мистър Макуейд.

— Готова ли сте за тръгване? — без повече предисловия попита Улф. Беше решил да ѝ се представи и да ѝ предложи да го почака в хотелската си стая, докато трае визитата му при губернатора. Още преди да чуе молбата на Робърт, Улф си имаше причини да посети Чарлз Таун. Но сега наивното държане на лейди Каролайн го подразни. Познаваше и други жени като нея — жени, които се правеха на невинни, за да съблазнят мъжа. Няколко часа в чакалнята на губернатора щяха да я научат на малко смирение.

— За тръгване? Да, разбира се. — Каролайн се изправи с надеждата, че сега вече Раф Макуейд няма да ѝ изглежда толкова

заплашителен. Уви, надеждата ѝ не се оправда. — Смятах, че Робърт... искам да кажа, че баща ви ще дойде да ме вземе. — Каролайн премълча, че го очаква вече втори ден, откакто „Морският гълъб“ бе акостирал в пристанището на Чарлз Таун. Оскъдните ѝ средства чувствително бяха намалели поради непредвидените разходи за хотел.

— Той претърпя злополука. — Улф я хвана под ръка и усети как кожата ѝ настръхна.

— Злополука? Надявам се, че не е нещо сериозно. — Стараеше се тревогата ѝ да изглежда напълно безкористна. Но нямаше начин да не мисли за себе си и за положението, в което се намираше. Какво щеше да стане с нея и Едуард, ако Робърт Макуейд не можеше да се ожени за нея?

— Не, не много. Въпреки това моят... баща не бе в състояние да дойде дотук. — Трудно му беше да нарече човека, който го беше създал, свой баща.

— Разбирам. — Каролайн примижа срещу яркото слънце, щом излязоха на Уотър Стрийт. Като се изключи жегата, имаше усещането, че се намира на онази улица в Лондон близо до пристана, от който бе потеглила преди два месеца. Беше шумно и многолюдно, коли и хора задръстваха прашния път. От време на време някой файтон си проправяше път през тълпата. Вонеше на боклук и мръсотия.

Само за миг Каролайн се остави да помечтае за реда и спокойствието, които царяха в Саймънс Хол. За свежия чист въздух и горите, огласяни от птици. После се застави да погледне трезво действителността. Саймънс Хол вече не ѝ принадлежеше. Тя нямаше нищо.

Но не биваше сега да мисли затова. Отдавна се бе научила да приема нещата, които не можеше да промени; да приема и да продължава напред. А точно в този случай бе напълно безсилна. Разбра го още в мига, когато адвокатът на баща ѝ пристигна в имението. Веднага след погребението на графа. Неудобно му беше да обяснява финансовото ѝ положение — докато привърши разказа си за плачевното състояние на нещата, огромният му топчест нос се зачерви от непрекъснато триене с пръсти.

— Да разбирам ли, че съм напълно разорена? — самата тя се изненада от липсата на всякакво чувство в думите си. Но отдавна

подозираше, че графът харчи много повече от доходите, които им носеше имението.

— Напълно. — Оливър Чипфорд почеса носа си и се покашля. — Къщата и земята ще бъдат продадени, за да покрием дълговете. — Лицето му се поразведри. — Бих могъл да ви уредя брак. Сигурен съм, че...

— Но това не решава проблема. — Каролайн откъсна поглед от градината, която съзерцаваше замислено през френския прозорец. — Трябва да помислим и за Неди. Той е още малък, не може да се грижи за себе си.

— Той е в училище, предполагам.

— Да — гласът ѝ трепна. Скоро настоятелите на престижната институция, в която учеше Едуард, щяха да разберат за финансовото ѝ състояние. И без това отдавна трябваше да плати таксата. Но колкото и да се мъчеше да свърже двата края с мизерната сума, която баща ѝ предоставяше за домакинството, не беше успяла да задели необходимите пари.

Ето защо беше безкрайно благодарна на мистър Чипфорд за това, че я представи на посредника, който ѝ уреди брак. С облекчение прие предложението на Робърт Макуейд, независимо че се налагаше да напусне Англия и брат си.

Във всеки случай не познаваше друго, готов да се ожени за жена без средства, попреминала разцвета на младостта.

Раф Макуейд имаше дълги крака и широка крачка. Въпреки че бялата ѝ длан почиваше върху неговата много по-тъмна ръка, Каролайн трябваше да подтичва, за да го настигне, докато си проправяха път между хората по тесния дървен тротоар на Брод Стрийт. Бели войници в яркочервени униформи се смесваха в тълпата с чернокожи. Забеляза дори човек, който явно бе от местните. Главата му бе обръсната, само в средата растеше дълъг кичур коса. Беше висок и носеше кожени гамаши и жилетка, богато украсена с бродат.

Заинтригувана, Каролайн понечи да разпита спътника си за индианеца, но един поглед към профила на Раф Макуейд ѝ бе достатъчен, за да разбере, че не бива да го безпокои с празни въпроси. Дори се въздържа да попита колко още има до къщата на баща му.

Когато той спря така рязко, че Каролайн едва не се блъсна в него, пред една постройка на ъгъла на Брод Стрийт и Мийтинг Стрийт, тя

го погледна въпросително. Сградата бе тухлена и много внушителна с четирите си високи колони. Според нея бе невъзможно това да е частен дом и щом Раф Макуейд я поведе нагоре по стълбите, тя се зачуди.

— Баща ви тук ли ме очаква? — попита тя, след като поспря за малко да си поеме дъх.

Смехът му, нисък и гърлен, я накара да се изчерви.

— Баща ми очаква Ваше благородие в дома си, който се намира на запад оттук, в подножието на планините.

Планини? Тя не беше видяла никакви планини. Преди да успее да го попита къде има планини наблизо, той отвори тежката, облицована с ламперия врата и я въведе вътре.

— Тук ще се срещнем с губернатора.

По-точно той ще се срещне, мислеше си Каролайн два часа по-късно, докато седеше с изправен гръб в малката чакалня. На масичката до лакътя ѝ имаше чаша чай, забравен и изстинал. Беше ѝ го донесъл младият човек зад махагоновото бюро. Той носеше перука, твърде голяма за тясното му лице, и седеше приведен над някакъв документ. Яростно драскаше с перо по него и се преструваше, че не чува виковете, които долитаха иззад затворената врата. Вратата, през която бе влязъл синът на Робърт.

Каролайн се намести на стола и срещна погледа, който младият помощник ѝ хвърли, преди отново да се съсредоточи върху скръстените си ръце. Спорът между Раф Макуейд и губернатора на колонията бе шумен и разгорещен. Поне що се отнасяше до Раф. От време на време Каролайн дочуваше как другият глас — този на губернатора, както предполагаше — приема помирителен тон. Но синът на годеника ѝ явно не разбираше от дума.

— Договорът от 1730 нищо ли не означава за вас? — чу тя неговия плътен, мощен глас. — Това ли да предам на своя народ? Че английският крал с безкрайната си мъдрост е решил да пристъпи думата си?

Каролайн си пое въздух и прехапа долната си устна, докато без всякакви угризения се заслушваше да чуе отговора на този въпрос, който според нея граничеше с държавна измяна. Почти очакваше губернаторът да се покаже на вратата и да извика стражата, за да изхвърли посетителя.

Но думите му отново прозвучаха меко и внимателно. Каролайн си го представяше как кърши пръсти. Той спомена, че заселниците си отмъщавали за нападенията срещу тях.

— А какво ще кажете за воините от моето племе, които бяха убити, а скалповете им продадени на губернатора на Вирджиния? Не трябваше ли да отмъстим за тях?

— Английският закон повелява...

— Винаги английският закон. А законът на племето чероки?

В тишината, която последва, Каролайн усещаше напрежението през стените със сложните гравюри и колони. След малко губернаторът проговори.

— Знам, че отношенията между вашия народ и англичаните са обтегнати, но е възможно да стигнем до споразумение. — Настъпи пауза. — Може би, ако възобновим търговията...

Раф го прекъсна с ниския си глас, едва доловим в чакалнята.

— Търговията? Само че ние знаем колко нечестни могат да бъдат английските търговци.

Каролайн напрегна слух, забеляза, че и помощникът прави същото, ала не успя да долови отговора на губернатора. Но следващите думи на Раф бяха изречени достатъчно високо, за да бъдат чути през затворената врата.

— И въпреки това искате да напуснем домовете си и да се бием срещу вашите врагове.

— Французите са и ваши врагове.

— Само защото сме ваши съюзници, обвързани с договор, който вие не спазвате.

— Вижте какво, Раф. Не си мислете, че французите ще...

Гласът на Раф го прекъсна.

— Ще се посъветвам с Малкия дърводелец, щом се върна в долните селища. Може би той ще разгледа вашето предателство в по-добра светлина.

Преди Каролайн да осъзнае напълно думите му, вратата се отвори с трясък и Раф се появи в чакалнята. Както седеше с извит на една страна врат, беше очевидно, че е подслушвала. Търсейки оправдание, тя скочи на крака.

Но спътникът ѝ като че ли не я забелязваше. Спря се, когато губернаторът, слисан и изгубил търпение, извика нещо след него.

Каролайн не разбра какво е казал, защото думата бе на чужд език. Но Раф явно го разбра. Обърна се и погледна по-възрастния човек.

— Ще видя какво мога да направя.

Губернаторът вдигна ръце и гъстата дантела на маншетите падна върху китките му.

— Може би, ако разговарям с вождовете, ще стигнем до споразумение.

С присвити очи Раф огледа тежката челюст на Литълтън.

— Ще предам думите ви на Аниунуиа, моя народ. Всичко зависи от него.

Каролайн потръпна. Въздухът в малката задушна стая бе зареден с напрежение, сякаш всеки миг щеше да избухне буря. Нямаше да се изненада, ако копринените завеси, увиснали безжизнено в обедната жега, изведнъж се развеяха като знамена, подгонени от вятър.

Но нямаше вятър, нямаше буря. Двамата мъже стояха, кръстосали погледи. Внезапно Раф се обърна и за пръв път, откакто бе влязъл в чакалнята, забеляза присъствието на Каролайн. Бързо се поклони на губернатора, грабна ръката ѝ и я поведе навън. Вратата се затръшна след тях.

Бяха стигнали чак до средата на широкото стълбище, когато Каролайн успя да си поеме дъх и да забави крачка. Сърцето ѝ биеше до пръсване. С широко отворени зеници погледна спътника си, който се закова две стълби под нея. Видя как изражението на лицето му се промени.

— Извинявам се. — Той пусна ръката ѝ, като забеляза, че светлата ѝ кожа се е зачервила от натиска на дланта му. Опита да се усмихне и да изглежда любезен, макар че кръвта му все още кипеше от срещата с Литълтън.

— Трябва да тръгнем, преди да се е мръкнало.

Пръстите ѝ докоснаха ръкава му и не му позволиха да продължи.

— Почакайте — Каролайн прехапа долната си устна. Рядко питаше какво ѝ е отредила съдбата. Беше просто неканен свидетел на някаква свада и не биваше повече да се интересува от нея. Но не можеше. Това, което се бе случило, явно бе от жизнено значение за Раф Макуейд. Колкото ѝ да се преструваше, той не успяваше да го скрие.

— Какво искахте да кажете с „всичко зависи от него“? Защо сте толкова ядосан?

Той не отвърна, само я изгледа продължително по начин, който накара сърцето ѝ да заби по-силно. После се извърна и продължи надолу по стълбите с по-бавна крачка. Слисана, Каролайн повдигна поли и се втурна да го настигне. Изравни се с него чак в дъното на стълбището и му препречи пътя.

— Кажете ми — настоя тя, като сама не разбираше откъде бе намерила такъв кураж. — Казахте „моя народ“. Не разбирам.

Стоеше срещу него с леко разперени ръце, сякаш нямаше да му позволи да продължи, преди да е отговорил на въпроса ѝ. Улф се питаше дали си дава сметка, колко лесно може да я отмести встрани. Само да поискаше и щеше да я прекърши на две като съчка. Замисли се дали да не ѝ го каже. Предизвикателно вирнатата ѝ брадичка вече започваше да трепери. Но целта му не беше да сплаши годеницата на баща си.

А да я съблазни.

Въпреки това не издържа на изкушението да я подразни. Искаше му се с думи да разкъса воала на невинността, който тази жена — избрана за съпруга от човека, когото той ненавиждаше — бе метнала върху лицето си. Наведе се към нея така, че тя трябваше да вдигне брадичка, за да го вижда.

— Моят народ е Аниунуиа — племето чероки. — Повдигна гарванови вежди. — Синът на годеника ви е със смесена кръв.

Погледна нежната линия на шията ѝ и видя как тя преглътна. Но сините ѝ очи не мигнаха и Улф с неохота се възхити от способността ѝ да прикрива чувствата си.

— Е, нямате ли какво да кажете сега? Нали искахте да знаете защо съм толкова сърдит.

— Какво да ви кажа? — Каролайн срещна погледа му. Събеседникът ѝ явно я предизвикваше да попита за произхода му. А тя не изпитваше нищо друго, освен изненада. Ето защо му каза:

— Че синът на Робърт е мой връстник ме учуди повече от това, че е наполовина индианец.

— Никой не може да бъде само наполовина индианец — започна той. Внезапно гласът му стана нежен и съблазнителен: — Но бих казал, че съм по-възрастен от вас с няколко години, Ваше благородие.

И Каролайн смяташе така, но се чувстваше по-спокойна, когато мислеше за него като за Нед. По майчински. Поне се опитваше. Но

когато я гледаше, както сега, с горещите си черни очи, съвсем не майчински чувства завладяваха сърцето ѝ. Хвана се за гравирания парапет и му даде гръб.

— Няма значение кой е по-възрастен — отсече твърдо, вирна брадичка и слезе на първия етаж.

Щеше да добави, че ще бъде съпруга на баща му, но се въздържа. Той го знаеше. Тя беше човекът, който трябваше да си го напомня. И да престане да си въобразява, че той ѝ хвърля интимни погледи.

Помещенията на долния етаж, които гледаха към Мийтинг Стрийт, се използваха за кабинети и съдебни зали; по коридора сновяха хора. Каролайн не се сприя, докато не се озова навън.

Яркото слънце прогони чувственото привличане, което бе усетила към Раф Макуейд. Поне така си мислеше, преди да се обърне към него. Сега, когато знаеше за смесената му кръв, се питаше как не се бе досетила по-рано. Тъмната му кожа изпъкваше на фона на снежнобялата риза, а черната му лъскава коса, вързана на опашка, блестеше на слънцето и тъмносини лъчи сякаш струяха от дълбините ѝ.

Каролайн премигна и бързо извърна очи. Раф Макуейд наистина беше привлекателен мъж, но тя не биваше да мисли за него по този начин. Прие ръката, която той ѝ предложи, и реши, че е по-добре да узнае нещо за баща му. Но Раф не прояви словоохотливост.

— Ще трябва сама да си съставите мнение за него. — По тона му разбра, че не бива да задава повече въпроси.

Мълчешком тръгнаха по Уотър Стрийт. Най-после тя позна хотела, където бе прекарала последните нощи.

— Позволих си да наредя да свалят багажа ви. — Улф я заведе в малък двор отдясно на сградата. Там чернокож мъж качваше сандъка ѝ на гърба на товарен кон. — Къде е останалият ви багаж?

— Нямам друг багаж — припряно отвърна тя. Дори да бе изненадан от това, изразът на лицето му не се промени. Каролайн разбра, че той никога не показва истинските си чувства. По гърба ѝ полазиха тръпки. Той я хвана под ръка и я поведе към друг кон — дореста кобила с дамско седло.

Каролайн преглътна. Дишането ѝ се учести и тя изтри потните си длани в полата на цветчета.

— Няма ли да вземем карета?

Яздеше рядко. Конюшните на Саймънс Хол вече бяха празни, когато двамата с Нед се преместиха да живеят там. Освен това животните я плашеха. Но какво ли не я плашеше?

Разглезена е. Трябваше да се досети по-рано. Както и да е, животът щеше да поднесе няколко хубави урока на лейди Каролайн Симънс. Те започваха тук и сега.

— Отправляме се към границата, Ваше благородие. Там, където отиваме, пътищата са потънали в кал през пролетта, а през лятото могат да те задушат от прах. И никога не са достатъчно широки за карета с екипаж.

— Разбирам. — Каролайн отново погледна животното, което от нетърпение се бе изправило на задните си крака, и въздъхна.

— По-добре се върнете вкъщи.

— Моля? — Думите му дойдоха така ненадейно, че Каролайн не знаеше какво да мисли.

Пребледняла се извърна към него. Той ясно видя ситните лунички, пръснати по носа ѝ. Мина му през ума, че може би те са били причината да ѝ остави отворен пътя за бягство. Пък и да изпрати годеницата на баща си обратно за Англия беше равностойно на това да я вземе в леглото си... Поне така си въобразяваше.

Улф скръсти ръце.

— Не знам какво са ви казали, но плантацията „Седемте бора“ не е такава, каквато си я представяте. Животът там не е лек. Никой няма да се интересува от какво потекло сте и дали кожата ви е мека като пух. Върнете се в Англия, докато все още можете.

— Не! — Каролайн дълбоко си пое дъх. — Няма... не мога да се върна. — Премигна като дете, за да възпре сълзите, които намираха в очите ѝ. Засрами се, но нямаше сили да овладее чувствата си — месеци наред се бе тревожила какво ще се случи с нея и Нед. Възможността да дойде тук ѝ се стори пратена от бога. Бе изтърпяла дългите самотни седмици в бурното море, а сега синът на Робърт ѝ предлагаше да се върне и да се откаже от единствения шанс двамата с брат ѝ да избегнат затвора за длъжници.

Грабна поводите и обузда страха си. И пътешествието по океана я бе уплашило, но бе успяла да се справи с него. И с това щеше да се справи и с всичко друго, което се изпречеше на пътя ѝ.

Улф повдигна вежди, после само сви рамене. Беше я предупредил. Съвестта му е чиста, реши той и я повдигна, за да се качи върху седлото. Но щом видя непреклонния израз на лицето ѝ, му се прииска тя да не бе така твърдо решена да остане.

Скоро Каролайн сама разбра защо бе невъзможно да пътуват с карета. Едва бяха излезли от града и пътят се превърна в тясна пътека. Минаха покрай мрачни, тайнствени блата. Огромни костенурки се препичаха на слънце върху гниеци дънери и извиваха шии да ги погледнат. После продължиха един след друг през безкрайни гори от високи, яки борове.

Само веднъж спряха, за да си починат конете и да пият вода от един широк и спокоен поток. Но Каролайн внимаваше да не изрече ни една дума на недоволство. В дълбините на мозъка ѝ се бе загнездила мисълта, че ако се оплаква твърде много, той може да я върне обратно в Чарлз Таун.

Макар че гърбът я болеше и краката ѝ бяха изтръпнали, тя търпеше. Рано или късно Раф щеше да се умори. Но когато слънцето оцвети небето пред тях в пурпур, той ускори ход. Каролайн се размърда в седлото и кожата под нея проскърца.

Улф погледна през рамо.

— Скоро ще бъдем при Джордж Уолкър. Там ще си починеш.

Почувства облекчение, но не се издаде. Докато язدهа, бе взела решение да покаже на този арогантен мъж, че е сгрешил в преценката си за нея. Тя бе способна да издържи на всякакви условия.

— Не съм уморена — успя да каже и мигновено видя как сянката на недоверчива усмивка разтегли устните му. Той се намести в седлото и подкара жребца си в още по-бърз галоп. Здравно стиснала зъби, Каролайн смушка своя кон, за да не изостане.

Мракът вече хвърляше зловещи сенки върху пътеката, когато Раф я поведе по една още по-тясна пътечка, завиваща на юг. Твърде уморена, за да попита дали отиват към плантацията на Джордж Уолкър, тя го последва. Видя широки ивици земя, отвоювана от гората и разорана.

Цивилизацията.

Пред очите ѝ изникна къща и Каролайн въздъхна, очевидно прекалено силно, защото Раф Макуейд се обърна. Тя продължи да съзерцава сградата, сякаш не забелязваше погледа му.

Двуетажната варосана постройка изглеждаше мрачна заради дърветата, които се надвесваха над нея като балдахин. Предната веранда бе широка, а прозорците бяха със спуснати капаци. Зад къщата се спускаше стръмен склон и стигаше до река. Спряха конете и едно десетгодишно момче дотърча откъм плевнята. Носеше отрязани до коленете панталони, а черните му боси крака бяха покрити с прах.

— Господарят тъкмо се върна от полето, сър.

— Значи е вътре, нали? — попита Улф, докато сваляше годеницата на баща си от коня. Щом краката ѝ докоснаха земята, тя политна към него и той я обгърна с ръце, за да ѝ помогне. Но тя веднага възстанови равновесието си, промърмори „благодаря“ и отстъпи назад.

— Да, сър, вътре е. Наближава време за вечеря. — Момчето пое юздите и поведе конете към плевнята.

— Точно на това разчитах. — Улф се обърна и махна с ръка на Каролайн да го последва.

Тя мина покрай него с високо изправена глава, макар че едва се държеше на краката си. Но най-лошото според нея бе, че дългата езда не беше единствената причина, която караше коленете ѝ да омекват. Колкото и глупаво да ѝ се струваше, топлата прегръдка на Раф, макар и мигновена, я бе извадила от равновесие. Надяваше се само човекът, който скоро щеше да стане неин заварен син, да не е забелязал.

Вратата беше полуотворена, за да пропусне свежия ветреца, който идваше откъм реката. Улф прекрачи прага, точно когато една дребна тъмнокоса жена се появи на площадката на стълбището. Тя нададе вик на изненада, спусна се надолу по стъпалата и се хвърли в прегръдките му. Каролайн видя как високият мълчалив мъж повдигна жената и я завъртя в кръг, докато тя го замоли за милост.

— Татко каза, че може да дойдеш — каза тя, щом той я пусна на пода. — Но не те очаквахме толкова скоро. — Младата жена стрелна Каролайн с тъмните си очи и отново обърна поглед към Раф. — Колко ще останеш?

— Само ще пренощуваме. — Улф бръсна с пръст нацупените устни на Ребека Уолкър, обърна се към Каролайн и ѝ представи красавицата, която се бе залепила за ръката му.

— Ти обеща да останеш по-дълго следващия път — напомни му тя.

— Казах „някой път“, Ребека. Но не и сега. Трябва да заведе лейди Каролайн при баща ми.

— Гости ли имаме? — Огромен мъж с побеляла коса и червендалесто лице се появи от една врата в дъното на коридора. С няколко гигантски крачки той се приближи, сграбчи Раф в мечешката си прегръдка и повтори, че не са го очаквали толкова скоро.

— Успях да се видя с губернатора Литълтън и нямаше защо да се бавя повече. Както вече обясних на дъщеря ти, съпровождам лейди Каролайн до „Седемте бора“. Тя е годеницата на Робърт.

Каролайн забеляза как домакинът учудено повдигна гъстите си вежди, докато Раф я представяше. Но Джордж Уолкър беше изключително внимателен и учтив човек.

— Сигурно сте уморена, мила госпожо — каза той и взе ръката ѝ. — Ребека ще ви заведе в стаята ви. Веднага щом се освежите, ще вечеряме.

След като му благодари, Каролайн последва Ребека нагоре по стълбите. Момичето вървеше наперено и тя си помисли, че сигурно изглежда сива и безжизнена пред нея.

Долу в салона Джордж Уолкър потупа приятеля си по рамото:

— Радвам се, че дойде. Не само защото Ребека все пита кога ще пристигнеш.

— Няма такова нещо — извика Ребека и се закова на място така рязко, че Каролайн едва не се блъсна в нея. — Татко, да не си посмял да разправяш такива небивалици за мен!

Ребека се обърна с ръце на кръста и изгледа свирепо двамата мъже, които стояха рамо до рамо в дъното на стълбището. Бузите ѝ горяха, тъмните ѝ очи светеха и в този миг Каролайн осъзна защо. Ребека Уолкър бе влюбена в Раф Макуейд.

Тъй като нямаше много опит, Каролайн се чудеше как е познала. Но беше сигурна. Огледа се да види дали мистър Макуейд подозира това и внезапно гърлото ѝ се сви.

Досега бе мислила за сина на бъдещия си съпруг като за внушителен и безкрайно мъжествен човек, който понякога изпада в мрачно настроение. Но като го гледаше сега тя за пръв път откри колко е красив. Ръката му почиваше върху овалната колона в края на перилата, а на лицето му грееше ослепителна усмивка, отправена към

Ребека. Внезапно погледът му се премести върху Каролайн и тя почувства, че се задушаваша.

Ребека се въртна и продължи нагоре. Каролайн нямаше друг избор, освен да я последва.

Тази вечер храната ѝ се стори необичайно вкусна. Не беше усетила колко е прегладняла. След вечерята ѝ се прииска да се отпусне в пухеното легло и да заспи, но се наложи да прави компания на Ребека в гостната, докато мистър Уолкър и Раф се разхождаха навън. Жизнеността на Ребека изведнъж се стопи. Вперила мрачен поглед в прозореца, тя неохотно отговаряше на опитите ѝ да поведе разговор.

Каролайн се отказа и остана да седи пренебрегната в едно от креслата, като се чудеше кога ли би могла да се извини учтиво и да се оттегли. Току-що бе решила, че достатъчно дълго е търпяла мълчанието на събеседничката си, когато Ребека извърна глава към нея.

— Знаете ли, той мрази баща си.

— Моля? — Каролайн не беше сигурна, дали е чула добре. Думите на Ребека ѝ се сториха лишени от смисъл. Освен това не я беше питала.

— Раф не може да търпи баща си заради начина, по който се е отнесъл с майка му... и с останалите индианци от племето чероки.

Каролайн не знаеше какво да отвърне и затова се загледа в ръцете си, скръстени в скута ѝ.

— Ще намрази и вас. Сигурна съм.

Каролайн преглътна:

— Смятам, че това не ви интересува.

— О, всичко, що се отнася до Раф, ме интересува. — Тя приглади полите на роклята си, богато украсена с брукат. — Добре е да знаете, че той никога не ще ви обича... заради баща си.

— Благодаря ви за информацията. — Каролайн се изправи объркана. Усмихна се с надежда да разведри напрежението, което струеше от момичето. — Много съм уморена. Ако ме извините, ще отида да си легна.

— Чудесно. Не се притеснявайте. Ще предам извиненията ви на Раф и баща ми.

Каролайн кимна, излезе от стаята и затвори вратата след себе си. В коридора беше прохладно, вратата в задната част на къщата бе

отворена и тя се изкуши да надникне навън. Малко свеж въздух може би щеше да ѝ помогне да схване смисъла на това, което току-що бе чула. Чак когато се спря на прага, разбра, че мистър Уолкър и Раф са наблизно.

Не успя да различи фигурите им в тъмното, но макар че говореха шепнешком, можеше да ги чуе. Вече се канеше да се върне обратно, но думите на домакина привлякоха вниманието ѝ.

— Значи смяташ, че ще има война между англичаните и племето чероки?

Отговорът на Раф я накара да изтръпне:

— Литълтън би искал да се споразумеем. Но аз мисля, че е твърде късно.

ГЛАВА ВТОРА

Война.

Каролайн си пое дълбоко въздух и отстъпи назад. Мистър Чипфорд я бе уверил, че в Южна Каролина за разлика от много други колонии няма да се стигне до кръвопролития. Но Раф Макуейд явно бе на друго мнение. Говореше така, сякаш боевете скоро щяха да станат нещо обичайно по границата. А те бяха тръгнали точно натам.

Тя се бе заслушала в разговора и затова отчетливият звън на стенния часовник я стресна. На верандата изглежда чуха ахването ѝ, защото разговорът изведнъж секна.

Чу приближаващи се стъпки и замръзна на място. Мистър Уолкър се появи на прага и вече бе твърде късно за бягство.

— Нас ли търсехте, лейди Симънс?

— Да... вас търсех — излъга тя и мислено благодари на домакина си, че ѝ предоставя възможност да оправдае подслушването си. Премести поглед към Раф, който току-що бе влязъл в кръга от светлина, струяща от месинговия аплик на стената. По изражението му личеше, че не ѝ вярва. Каролайн заекна:

— Исках... исках да се кача в стаята си.

— Разбира се, мила. Сигурно сте изтощена. Много добре знам как язди Раф — без да се интересува, че едва ли някой може да издържи на неговото темпо.

— О, напротив, мистър Макуейд беше много внимателен с мен по време на пътуването. — Каролайн се почувства длъжна да защити сина на бъдещия си съпруг, въпреки че той все още я гледаше с поглед, който я караше да се чувства неудобно. Раф не отговори нищо, а мистър Уолкър избухна в гръмогласен смях, хвана я под ръка и я придружи до стълбите.

— Надявам се, че стаята ще ви хареса, лейди Каролайн.

— Без съмнение. Благодаря. — Хвана се за гладките перила. Искаше ѝ се колкото може по-бързо да се скрие в стаята си, но се спря за миг. Усмихна се първо на възрастния човек и му пожела лека нощ;

после на Раф, който се бе приближил към нея: — Лека нощ, мистър Макуейд.

Преди да получи любезен отговор от домакина и никакъв от сина на годеника си, тя се обърна и забърза нагоре.

— Ти май се опитваш да изплашиш до смърт това момиче.

Поставил ръка на колоната в края на перилата, Улф не откъсваше поглед от стълбите, дълго след като Каролайн вече бе изчезнала в коридора на горния етаж. Накрая се обърна към приятеля си:

— Какво искаш да кажеш?

— Когато я гледаш, имаш толкова свиреп вид, че се чудя как още не е побягнала обратно към Англия само при мисълта, че ще живееш в една къща с нея.

— Не разбирам за какво говориш. Първо, аз няма да живея в една къща с Нейно благородие, и второ, винаги си изглеждам така. От индианската кръв е. — Улф залепи усмивка на лицето си и потупа приятеля си по рамото. Но не спираше да се пита дали пък не искаше да разубеди Каролайн Симънс от решението ѝ за брак с баща му.

Беше усетил, че е в коридора, много преди часовникът да удари девет. Знаеше, че слуша разговора му с Джордж и затова бе представил възможността за война в толкова черни краски. Но не беше преувеличил кой знае колко. Ако не се направеше бързо нещо за предотвратяването ѝ, войната между индианците чероки и англичаните скоро щеше да бъде действителност. Но защо се опитваше да я сплаши? За да ѝ спести неприятните преживявания, които я очакваха в брака с баща му? Размишлявайки над странните си постъпки, той влезе в салона и Ребека се хвърли веднага срещу него.

Как може да се държи така глупаво и невъзпитано?

Каролайн се облегна на вратата и се опита да възпре бурните чувства, които я връхлитаха. Беше хваната да подслушва личен разговор и то тъкмо от Раф Макуейд. Затвори очи. Ясно видя пред себе си израза върху мургавото му красиво лице, докато го лъжеше. Искаше ѝ се никога вече да не види този израз. Очите му сякаш я пронизваха и четяха най-съкровениите ѝ тайни. А това я смущаваше невероятно.

Пое си дълбоко въздух, отиде до прозореца и се загледа в нощта. Би трябвало да размишлява върху чутото, а не върху действията на Раф, ала не можеше да отдели едното от другото.

Особено след като всичко свързано с него я объркваше.

„Той мрази баща си. Ще намрази и теб.“

Думите на Ребека се въртяха постоянно в главата ѝ. Ако го мразеше, защо ли бе дошъл да я вземе?

Отпусна се с въздишка на кушетката под прозореца и долепи чело до студеното стъкло. Дъхът ѝ остави следа върху него. Досега не се беше чувствала така самотна, дори след смъртта на майка си. Тогава поне имаше Едуард и дома си. Сега се намираше в непозната страна, над която бе надвиснала опасност от война, а единственият ѝ познат бе привлекателен мъж, който изобщо не я харесваше. Дали защото бе дошла да се омъжи за баща му?

Умората я победи и докато търсеше някакво решение, тя заспа.

Посред нощ се стресна. Пламъкът на малката свещ все още прашеше в горещия восък и разпръскваше достатъчно светлина, за да забележи, че не е сама. Писъкът ѝ бе задушен от едра ръка, която здраво притисна устата ѝ. С широко отворени от страх зеници Каролайн разпозна Раф Макуейд.

Колкото ѝ да я безпокоеше присъствието му в стаята ѝ, докосването му я замайваше. Нищо в двайсет и две годишния ѝ живот не я беше подготвило за дълбоките чувства, които той събуждаше у нея.

— Не се страхувай. Аз съм.

Думите му наистина звучаха окуражително, но това, което я накара да кимне, щом той я попита дали може да махне ръката си, бе гласът му, успокоителен и мек като коприна.

— Какво правиш тук? — прошепна тя. Хвърли бърз поглед към вратата, за да се увери, че е затворена. Никой не я беше учил на това, кое е прието и кое не, но знаеше, че не е редно да стои сама в спалнята си с мъж. Дори и да бе сгодена за бащата на мъжа.

— Дойдох да ти кажа кога тръгваме утре. — Не лъжеше.

— И все пак... — Каролайн се отдръпна назад към прозореца, с едно единствено желание — да не се чувства така привлечена от него. От миризмата му. От обаянието на тъмните му очи. — Не трябваше да влизаш тук.

Улф сви рамене и седна до нея. Усети леката тръпка, която премина по тялото ѝ. Кушетката под прозореца беше тясна и бедрото

му докосваше коляното ѝ. Чувстваше топлината ѝ дори през многобройните фусты.

— Видях, че свети, но когато почуках, никой не отговори.

— Не съм чула.

Той се усмихна и върху мургавата му кожа проблеснаха равни бели зъби.

— Нали беше заспала. — Докосна яката на роклята ѝ. — Още не си се съблякла.

Каролайн се питаше дали забелязва препускащия ѝ пулс.

— И стоиш до прозореца — продължи Улф, като поклати глава. — Нали знаеш какво казват хората за нощния въздух? Не искам да наистинеш. Какво ще си помисли баща ми?

— А какво ще си помисли, ако разбере, че стоиш в моята стая през нощта? — Не знаеше какво ѝ е вдъхнало такава смелост, но беше възнаградена с още една усмивка, този път малко дяволита.

— Има ли значение?

Преди да измисли подходящ отговор, ръката му се пресегна към косата ѝ.

— Дори не си разпуснала къдриците си.

За бога, трябваше да намери начин да спре докосванията му, иначе скоро волята ѝ щеше да я напусне. Отдръпна се, но часовете прекарани с неудобно облегната на студеното стъкло глава, си бяха казали думата. Схванатият ѝ врат се възпротиви и тя изохка.

— Какво има? — Дланта му обгърна шията ѝ.

— Нищо... наистина нищо ми няма. — Нямаше къде да избяга от него. Беше се свила в ъгъла, колкото е възможно по-далеч, а едрото му тяло ѝ препречваше пътя към стаята. — Не, моля те, не прави това. — Пръстите му масажираха сухожилието между ухото и дантелата на рамото ѝ. Въпреки здравия разум и протестите си Каролайн наклони глава и облекчи достъпа му до изящната си шия.

Ръцете му бяха силни, възглавничките на пръстите му — задебелили, но докосването му бе нежно и наистина облекчаваше болката ѝ.

— Сега по-добре ли е?

Гласът му, плътен и чувствен, я накара да отвори очи. Пръстите му едновременно я отпуснаха и възбуждаха. Прочисти гърло и се опита да си възвърне контрола над положението.

— Да, сега съм много по-добре. Благодаря.

Рязко се изправи, мина край него и се отдалечи.

— Искаше да ми кажеш в колко часа да бъда готова утре. — Вдигна ръка към лицето си. Той бе успял някак да махне фуркетите, които държаха косата ѝ, и сега тя се спускаше свободно по раменете ѝ.

— Да, наистина. — Тя стоеше срещу него с разпусната коса, зачервени страни и сини очи, все още замъглени от докосването му, и Улф не можеше да откъсне поглед от нея. Искаше да прелъсти нея, но май бе попаднал в собствения си капан. Но кой ли не би бил привлечен от жена, така лесно възбудима. — Смятам да тръгнем рано. Още призори.

— Заради предстоящата война? — Изрече въпроса, преди да помисли. Но всъщност нямаше смисъл да се преструва, че не е чула разговора му с мистър Уолкър.

— Не. Просто защото искам да изминем колкото е възможно повече път, докато е светло.

— Разбирам. — Кършейки пръсти, тя закрочи из стаята. Той още седеше на кушетката до прозореца и макар че не каза нищо, тя имаше чувството, че трябва да се оправдае. — Не исках да подслушвам разговора ви с мистър Уолкър.

В стаята беше достатъчно светло, за да забележи подигравателната извивка на веждите му. Отиде до махагоновата тоалетка и започна да си играе с огледалото и сребърната четка за коса. Приключи с колебливия си опит да се извини. Обърна се с лице към него.

— Ще има ли война между индианците чероки и англичаните?

— Така мисля, Франция и Англия не ни оставят на мира.

— Какво ще рече „на мира“?

Улф се облегна назад.

— Отличен въпрос. И много сложен, за да му отговоря с две думи. Можем да обсъдим подробно проблема, ако ме поканиш да остана.

Каза го така, сякаш очакваше тя да се съгласи.

Но когато се намираше на разстояние от него, Каролайн се чувстваше по-уверена. Бавно поклати глава и усети нежното шумолене на косата си върху копринения корсаж.

— Не. Благодаря ти, че ме избави от неудобното легло. — Тя посочи с глава кушетката до прозореца. — Но смятам, че е време да тръгваш... щом утре трябва да ставаме, преди да се съмне.

Улф само сви рамене и се намести по-удобно, без да обръща внимание на раздразнението, изписано върху лицето ѝ.

— Моето племе иска справедливост. Справедливи цени за нашите кожи, справедливи цени на стоките, които трябва да купуваме.

— От англичаните? — заинтригува се Каролайн, въпреки желанието да го прогони от стаята си.

— Или от французите.

— Но аз... аз мислех, че индианците чероки са съюзници на англичаните. Защо тогава търгуват с врага?

— Англичаните спазват договорите, само докато им е изгодно. Търговците им пристигат в нашите селища, само когато това им носи печалба. Щом решат да не търгуват, жените ни остават без съдове, а воините — без патрони.

Каролайн напусна укреплението си до тоалетната масичка. Като привлечена от магнит се приближи към Раф. Той ѝ направи място да седне до него.

— Това ли е причината? Англичаните са спрели търговията с вас?

— Това е само едната страна на въпроса. Търговията винаги е била само в тяхна полза. Но моят народ се научи да разчита на стоките от Англия.

— Но ако обясните всичко това на търговците?

Улф се засмя горчиво.

— Англичаните много добре знаят какво вършат. Това, което не разбират, сме ние. Ние ще... — Той поклати глава и стана. — Бях прав преди малко, като казах, че проблемът е сложен. — Едва се сдържа да не я докосне, преди да тръгне към вратата. — Има голяма вероятност да избухне война.

Натисна бравата и спря на прага да я погледне още веднъж. Тя седеше неописуемо красива на фона на розовата дамаска.

— Ако желаеш, утре мога да те върна обратно в Чарлз Таун.

— Защо не ме искаш тук?

Улф изненадано погледна Каролайн, която тъкмо влизаше в трапезарията. Беше спал неспокойно и стана преди другите. В момента закусваше с парче царевичен хляб, който бе намерил в кухнята. Единствената светлина в помещението идваше от малка свещ в сребърна поставка на масата. Не очакваше да види никого толкова рано, най-малко пък лейди Каролайн Симънс.

Но тя стоеше пред него, облечена като за път, и го гледаше от другия край на дългата махагонова маса. Стискаше облегалката на един стол с такава сила, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Улф спокойно си намаза масло върху филията. С нарочно безразличие сви рамене.

— Не разбирам за какво говориш.

— Така ли? — гласът ѝ прозвуча подигравателно. — Откакто се срещнахме в Чарлз Таун, непрекъснато се опитваш да ме сплашиш, за да си тръгна оттук. — Бе осъзнала това през дългата безсънна нощ. — Направи всичко по силите ти, за да ме накараш да повярвам, че е неразумно да се омъжа за баща ти. Първо в Чарлз Таун. Сега с тези приказки за война. Чудя се има ли изобщо нещо вярно в думите ти.

Липсата на отговор едновременно я ядоса и ѝ вдъхна смелост. Пусна стола и тръгна към него.

— Получих писмо от баща ти, преди да напусна Англия. В него не се споменаваше нищо за война с индианците. — Нищо и за син със смесена кръв, но Каролайн премълча този факт. — Според мен снощи си знаел, че слушам и затова си преувеличил, за да ме накараш да се върна в Англия.

— Защо ми е да правя това? — Гласът му бе нисък, мургавото лице — безизразно.

На фона на тревожните ѝ мисли неговото спокойствие и внимателно обмислено държание я вбесяваха. Когато рано сутринта чу стъпките му покрай вратата на стаята си, тя реши, че трябва да му се противопостави открито. Не защото това щеше да ѝ достави удоволствие. Почти винаги се опитваше да изглажда споровете. Но откакто познаваше Раф Макуейд, а то бе само един ден, той помрачаваше дните ѝ и завладяваше сънищата ѝ.

Очакваше, че той ще започне разпалено да отрича или че ще си признае всичко в пристъп на ярост. Но Улф си мълчеше и я изучаваше със своите тъмни, горещи очи. Каролайн мина край него и се обърна.

— Не знам защо, но ти изглежда не обичаш баща си — реши да изплюе камъчето тя. Беше мислила върху това цяла нощ.

Пристъпи назад, за да го погледне в лицето, но ръката му се стрелна и хвана китката ѝ като в окови. Даже нямаше кога да изохка.

— Това, което изпитвам към баща ми, няма нищо общо с предупрежденията, които ти отправих. Животът тук наистина е опасен.

Държеше я здраво и я придърпваше все по-близо към себе си. Да се съпротивлява беше напразно. Затова се опита да преглътне и да усмири дишането си.

— Няма да ме прогониш със заплахите си.

Улф не разбра дали иска да каже от Южна Каролина или от трапезарията, но като видя решителния израз на лицето ѝ, не се усъмни в думите ѝ. Изправи се и затегна хватката си.

Както се бе надвесил над нея, той ѝ се стори непобедим, огромен и силен.

— Не мога да се върна. — В погледа ѝ се четеше молба за разбиране и тя едва не му каза какво я бе принудило да дойде в Новия свят.

Но замълча, защото в този миг разбра, че той се готви да я целуне. Лицето му бавно се приближи и дъхът му погали бузата ѝ. Някъде в дълбините на съзнанието си тя знаеше, че трябва да се съпротивлява. Но изкушението беше твърде силно. Затвори очи. Сърцето ѝ биеше лудо. От очакването ѝ се зави свят.

— Знам, че си ранобуден, Раф, но това вече е прекалено — Ребека нахлу в стаята и се закова на място, щом видя Каролайн. Погледът ѝ се плъзна към Раф, който отново бе седнал на мястото си.

Каролайн се подпря на масата, притиснала ръка към гърдите си. Бузите ѝ горяха. Почти бе целунала бъдещия си заварен син. Или всичко бе плод на въображението ѝ? Ако не беше болката в китката, където той я бе държал, можеше да повярва, че съзнанието ѝ играе странни номера. Раф съсредоточено дъвчеше хляба си и изобщо не я забелязваше.

Отпи глътка мляко и хвърли ленива усмивка към Ребека.

— Защо си станала толкова рано? Според баща ти рядко удостояваш семейството с присъствието си преди обяд.

— А, така ли. — Без да обръща внимание на Каролайн, Ребека придърпа един стол по-близо до Раф. — Ставам, когато се наспя —

усмихна се тя. — Тази сутрин се наспах рано. — Взе си парче хляб от чинията на Раф и изискано отхапа ъгълчето. Чак тогава се обърна към Каролайн. — Господи, изглеждаш така, сякаш изобщо не си спала. Надявам се, че леглото не ти е било неудобно.

Каролайн срещна погледа ѝ, после се обърна към Раф. Той само повдигна черните си вежди.

— Спах много добре. Благодаря. — Сама се изненада колко равно прозвуча гласът ѝ.

— Трябва да внимаваш — продължи Ребека. — Животът на границата не е за всеки.

— Ти пък откъде знаеш? — засмя се Улф. — Границата е далеч оттук.

Ребека сви розовите си устни.

— Ами! Цял ден трябва да пътувам, за да стигна до Чарлз Таун.

— Бедната Ребека! — Улф щипна носа ѝ и се изправи.

— Какво говорите за бедната Ребека? — Джордж Уолкър влезе в стаята, закопчавайки самото си от пъстра коприна. На главата си бе килнал шапка в същия цвят.

— Оплаква се от живота си в дебрите на Южна Каролина.

— О, Раф, не се оплаквам. — Ребека стана и взе ръката му. — Само изтъкнах, че не всеки е пригоден да издържа на тежки условия. — Погледът ѝ се плъзна към Каролайн, която си даде сметка, че сигурно изглежда крехка като вейка в очите ѝ.

Наистина имаше вид на жена, която едва ли би могла да живее другаде, освен в най-цивилизована среда. Но тя щеше да се научи как да оцелее на границата... защото нямаше друг избор.

След по-малко от час отново бяха на път. Раф яздеше напред, Каролайн — след него. Бяха прехвърлили съдържанието на сандъка ѝ — две рокли, няколко чисти долни ризи и панталон — в дисаги, които сега висяха отстрани на кобилата. Товарния кон и сандъка оставиха при мистър Уолкър. Сега вече можеха да яздят по-бързо, което не се хареса особено на Каролайн.

Краката и гърбът я боляха още от вчера, но тя не се оплакваше. Ала с напредването на деня волята постепенно я напускаше.

След случката в трапезарията двамата с Раф почти не си говореха. Яздеха в пълно мълчание и Каролайн се чувстваше все по-неловко. Не бе разбрала дали Раф иска да я изгони от Южна Каролина,

но колкото по-навътре в страната навлизаха, все повече се убеждаваше, че няма смисъл да говорят за това. Така или иначе тя щеше да стигне до „Седемте бора“ и да се омъжи за баща му.

— Много е дива тази земя — Каролайн пришпори коня си и стисна зъби, за да издържи на силното друсане. — Май никога не съм виждала толкова гъста гора. — Наистина, дърветата покрай пътеката сякаш ги притискаха и заплашваха да ги смажат.

Раф се обърна към нея. Днес носеше кожени панталони, опънати по силните му бедра. Широка му риза бе прихваната в кръста с колан, на който висеше торбичка с барут. Изглеждаше див като природата наоколо.

Явно бе оставил изисканите маниери при копринения си костюм, защото в отговор само сви рамене.

Неочаквано пътеката се разшири и се превърна в просторна песъчлива алея, нашарена от слънчеви зайчета. Каролайн смушка кобилата и се изравни със спътника си.

— Прекрасна е, нали?

— Кой?

Не разбираше защо се държи като глупак.

— Ребека Уолкър, естествено. Много красиво момиче.

Погледът му я смути.

— Познавам я от години. Още е дете.

— Но тя май не се смята за дете. И като че ли...

— Какво?

— Ами... и ти не я смяташ за дете.

— Нейна бе инициативата за онази целувка, Ваше благородие.

— Нямах предвид... — Не беше способна да го гледа в очите и да лъже. Точно целувката имаше предвид. Когато Раф се канеше да възседне коня си, Ребека Уолкър бе пристъпила към него. Пред Каролайн и пред баща си се беше хвърлила на врата му. Целувката им, дълга и чувствена, се бе отпечата в паметта на Каролайн. Напомняше ѝ за онази целувка, която за малко не бе получила от него. Тя се намести в седлото. — Само си помислих, че вие двамата сте... сте...

— Любовници?

— Ами... да. — Каролайн изпусна от гърдите си дъха, който несъзнателно бе затаила, и се усмихна.

Той остана сериозен.

— Не сме.

— О, аз само си помислих...

— Каролайн.

— Да. — Когато произнасяше името ѝ по този начин, пулсът ѝ се ускоряваше.

— Не ми е нужна майка.

С тези думи той пришпори коня и приключи разговора. Каролайн се загледа в ръкавиците върху ръцете си и стисна поводите. Не знаеше какво да мисли. Опитваше ли се наистина да играе ролята на майка? За неин ужас съвсем не майчински мисли се въртяха в съзнанието ѝ, когато Ребека безсрамно флиртуваше с Раф, когато бе притиснала тялото си към него и устните им се сляха.

Каролайн поклати глава и се опита да прогони тези смущаващи мисли. Въобразяваше си глупости. Той беше грубиян и това бе всичко. Или пък просто се ядосваше, че тя пренебрегва неговия съвет и смята да отиде при баща му.

А може би, докато е целувал Ребека, той е подозирал какво си мисли тя. Въпреки усилията да се въздържа, Каролайн покри с длани горещите си страни.

Отдавна беше време да спрат за почивка на конете. Пък и заради лейди Каролайн Симънс. Улф се обърна и хвърли поглед към нея. Личеше, че е уморена. Но не се оплакваше. Длъжен беше да признае, че тя се държи твърдо. Хрумна му, че май не е толкова крехка, колкото изглежда, но пропъди тази мисъл. Просто му се сърдеше и затова не изричаше нито дума.

Едва ли можеше да я вини.

Не се славеше с весел нрав, но не беше и мрачен човек. Особено когато смяташе да прелъсти някоя жена. Но този път това го караше да изпада в лошо настроение.

А лошото настроение го правеше невнимателен. Преди да усети, че наблизо има някой, от сянката на дърветата изскочи човек. Конете се подплашиха, започнаха да цвелят и се изправиха на задните си крака. Улф лесно укроти жребеца си, но Каролайн не беше толкова опитна. Той скочи на земята и улови юздите на кобилата, като внимаваше да не попадне под копитата ѝ.

Каролайн усети, че седлото ѝ се изплъзва, и страхът, който изпитваше от конете, се върна. Съпротивляваше се срещу ужаса, но той я парализираше. Раф успокои коня и протегна ръце към нея. Тя покорно се спусна от седлото в прегръдката му. Облегната на гърдта му, цялата трепереше и се бореше с напирещите сълзи. Но сякаш някаква преграда в нея рухна и чувствата ѝ, твърде дълго потискани, изригнаха навън.

— Не... мога... да яздя. Стра-ху-вам се... от коне. — Говореше на пресекулки, като хлипаше и подсмърчаше, и той не успя да разбере всичко. Погледна го с мокри очи, замъглени от сълзите, и Улф усети как нещо свива сърцето му.

Това не бяха фалшиви сълзи, преструвки, предназначени да го омаят. Тя едва ли се сещаше за него, докато изреждаше несполуките си, при което постоянно споменаваше някой си Нед. И можеше да се обзаложи, че е забравила за присъствието на Дауниси, който стоеше наблизо и с учудване наблюдаваше сцената.

— Успокой се, Каролайн. Вече си в безопасност. — Улф я притисна по-силно към себе си. Сламената ѝ шапка бе паднала на земята и сега ръката му поддържаше главата ѝ, а пръстите му потъваха в меките светлоруси къдрици. С другата си ръка галеше стройния ѝ гръб. Бе вперил поглед в Дауниси, който се смееше на трудното положение, в което го бе поставил.

Трябваше да се съвземе. В дълбините на съзнанието си Каролайн разбираше това, но умората и страхът объркваха мислите ѝ. А какво облекчение изпитваше, сгушена в тази силна прегръдка... Колко хубаво бе да има някой, на чието рамо да се облегне. Но не това бе човекът, когото трябваше да търси. Добре го знаеше.

Бавно се отдръпна и избърса с длани мокрото си лице.

— Извинявам се — прошепна, неспособна да повдигне очи и да го погледне. — Обикновено не се държа така. — Той се опита да я прегърне отново, но тя се възпротиви:

— Не, моля те, ние не бива да...

— Каролайн — той повдигна брадичката ѝ, — не сме сами.

— Какво? О, боже! — Не беше сигурна дали смущението или страхът я накараха да остане плътно притисната до Раф, след като се обърна назад. Под сянката на дърветата стоеше висок индианец със свиреп вид. Главата му беше обръсната с изключение на опашката,

която растеше от върха на темето и се спускаше на гърба му. Приличаше на индианците, които бе видяла в Чарлз Таун, но беше полугол, а те носеха ризи и панталони.

Той каза нещо, което Каролайн не разбра, и Раф му отвърна на същия гърлен език. Окуражително я потупа по раменете и се приближи към индианеца. Двамата тръгнаха надолу по пътеката, като оставиха Каролайн при конете.

— Защо изскочи така пред нас?

Дауниси присви тъмните си очи.

— Следя ви още от завоя. Не чу ли сигналите ми?

Не, не ги беше чул. Мислите за годеницата на баща му бяха погълнали цялото му внимание. За негов късмет това бе Дауниси, а не някой враг. Улф се загледа към храстите.

— Какви новини носиш?

— Воините от племето крийк минават през долината.

Улф сви рамене.

— Това не е нищо ново.

Индианците крийк, които живееха на юг, често пътуваха през земите на племето чероки. Не бяха съюзници, но между двата народа съществуваше примирие.

— Но този път отиват на север да се бият с англичаните и уговарят нашите воители да се присъединят към тях.

— Някой съгласил ли се е?

— Талцуска.

Улф не очакваше друго от братовчед си. Омразата на Талцуска към белия човек бе дълбока. Но следващите думи на Дауниси го разтревожиха повече. Изслуша го с мрачен израз на лицето.

— Някои заселници във Вирджиния бяха нападнати... от наши воители.

ГЛАВА ТРЕТА

— Какво има? Какво се е случило? — Каролайн последва Раф до конете и фустите ѝ пометоха прашния път. Червенокожият бе изчезнал в гората така безшумно, както се бе появил.

— Качвай се. — Той се наведе и посегна към стремето, за да ѝ помогне. След миг обърна поглед нагоре, ядосан, че не му се подчинява.

— Какво каза той? — Каролайн рядко налагаше волята си и като видя мрачния израз на лицето на Раф, разбра защо.

— Връщам те обратно в Чарлз Таун.

Изрече думите така уверено, че тя само го зяпна слисана. Улф отново се наведе, за да я качи на коня, и едва тогава тя си възвърна способността да говори.

— Казах ти вече, че ще отида в „Седемте бора“.

В първия миг той не отвърна, изправи се и я погледна отвисоко с горещите си черни очи.

— Воини от племето чероки са нападнали заселници във Вирджиния. Взели са скалповете им.

Каролайн неволно ахна.

— Но защо? — Извърна глава, но моментално бе привлечена от погледа му като от магнит. — Мистър Чипфорд ме увери, че между англичаните и племето чероки цари мир. Той е посредникът, който уреди годежа между мен и баща ти — поясни тя.

— Мистър Чипфорд явно не е запознат със ситуацията.

— Но баща ти ми писа същото.

— Слушай, Каролайн — Раф дълбоко си пое въздух. Вестите на Дауниси го бяха разтревожили силно. Изгаряше от нетърпение да стигне в долните селища на племето чероки и да предаде желанието на Литълтън за преговори. Нямаше време да се занимава с лейди Каролайн Симънс и нейното твърдоглавие. — Вярвай на когото си щеш, но аз те връщам веднага в Чарлз Таун.

— В такъв случай ще трябва да ме заведеш насила. — Кобилата зад нея изпръхтя и Каролайн се отмести встрани. — Много далеч стигнах, за да се върна обратно. — Прехапа долната си устна, за да не затрепери, и издаде брадичка напред.

— По дяволите, Каролайн, не разбираш ли колко много рискуваш, заради глупавото си желание да се омъжиш за баща ми?

— Няма да се върна. — Като дете баща ѝ бе казал, че е голям инат. С годините беше преодоляла тази черта, но сега пред Раф Макуейд незнайно защо отново я изваждаше на показ.

— Няма ли? — погледна я намръщено Улф. — Ами ако те оставя тук и сам се върна в Чарлз Таун?

Тя бързо се огледа наоколо. Заобикаляше ги гъста, почти непроходима гора, тъмна и гъмжаща от непознати същества. Преглътна и рече:

— Ще продължа сама.

И преди изразът на лицето му беше мрачен, но сега вече наистина предвещаваще буря. Направи крачка към нея, после още една, докато я принуди да отстъпва назад или да рискува да бъде смазана от него. Гърбът ѝ се притисна до топлия хълбок на кобилата, но тя не отмести поглед от Улф, дори когато той постави длани на раменете ѝ.

— С какво толкова те привлича баща ми?

— Той... той не ме привлича.

„По-скоро синът му.“ Каролайн безмилостно прогони тази мисъл. Нямаше право да мисии за мъжа пред себе си по друг начин, освен като за заварен син. Защо тогава я вълнуваше мирисът на кожа и мускус и непоносимата топлина, която се излъчваше от него? Защо трепереше всеки път, когато я докоснеше, и дори когато само я погледнеше?

— Той няма да бъде добър съпруг за теб.

Гласът му бе нисък и в тона му имаше нещо недоизказано. Но в съзнанието ѝ нахлуха хиляди ярки картини... и нито една от тях не бе свързана с годеника ѝ. Човекът, който владееше мислите ѝ, бе мъжът пред нея. Мъжът със силни ръце и чувствени устни, който я докосваше в този миг. Можеше само да се досеща каква наслада щяха да ѝ доставят тези устни. Но в един безумен миг я завладя толкова силно желание да узнае това, че почти усети вкуса им...

— Не можеш да ме спреш! Отивам в „Седемте бора“! — Каролайн се измъкна от ръцете му и притисна юмрук към устните си. Гласът ѝ издаде тревогата и уплахата, които изпитваше. Но не от нападенията на индианците, нито от неодобрението на Раф Макуейд.

— Добре. Но не казвай, че не съм те предупредил. — Той я хвана през кръста, повдигна я и я настани в седлото. После постави крака ѝ в стремето и ѝ подаде поводите. Навярно само ѝ се стори, че пръстите му се задържаха малко повече от необходимото върху нея. Каролайн го изчака да възседне коня си и пришпори кобилата по пътя на запад.

Сега яздеха по-бързо от преди. Вечерта, когато спряха да пренощуват, Каролайн беше уморена до смърт. Тази нощ подслонът им не приличаше на просторния дом на семейство Уолкър. Беше малка къщурка от грубо издялани греди и сламен покрив. Но храната бе вкусна и стопанката предложи на Каролайн чисто и удобно легло на тавана. Ала дори умората не прогони еротичните видения, които смуцаваха съня ѝ.

Призори отново тръгнаха на път с отпочинали коне и бодра крачка. Каролайн вече знаеше, че пътуването до „Седемте бора“ ще им отнеме две седмици, ако всичко вървеше добре. Разбра го от мисис Кембъл, която живееше заедно със съпруга си и петте си деца в малката ферма.

Двете седмици, които ѝ предстояха, сякаш бяха цяла вечност, но пък в сравнение с пътуването през океана не изглеждаха чак толкова дълги. Беше доволна, че сега има поне твърда земя под краката си, макар че конете напредваха бавно. Вече не се страхуваше от нежната дореста кобила. А може би съзнанието ѝ бе твърде заето с други неща, за да се занимава с това.

— Сигурно имаш намерение да мълчиш чак до „Седемте бора“ — Каролайн смушка коня и се изравни с Раф. Откакто му беше отказала да се върне в Чарлз Таун, той не разговаряше с нея, освен ако не беше крайно необходимо. А имаше какво да каже. Снощи, дълго след като се бе качила на тавана, го чуваше как разговаря шепнешком с домакина.

Хвърли ѝ такъв поглед, че тя съжали, задето бе проговорила. Той сякаш виждаше през дрехите жената, която се криеше под тях. Ако знаеше как я кара да се чувства, сигурно би престанал.

— Нямах представа, че желаете да разговаряме, Ваше благородие.

Отново се отнасяше към нея като към нежелана кралска особа. Но тя не обърна внимание на сарказма.

— Смятам, че всеки би се зарадвал на малко компания в тази пустош.

— На някои хора не им трябва друга компания освен гората.

— Себе си ли имаш предвид?

Днес косата му не беше вързана нито с панделка, нито с кожена връвчица. Висеше свободна и дива. Черен като нощ кичур се развя върху лицето му, щом се обърна към нея. Погледът му все така я изгаряше, но този път сянката на усмивка ѝ помогна да го посрещне. Усети как костите ѝ омекват.

— Понякога — призна той — ми е приятно да се усамотя в гората или планината. Обичам песента на вятъра и граченето на гарвана. — Сви рамене, сякаш засрамен от собствените си мисли. — Но нищо не може да се сравни с компанията на красива жена.

Руменина обагри страните ѝ. Извърна глава, преструвайки се, че разглежда гъстите храсти, които обрамчваха пътеката. Надяваше се той да не забележи глуповатото ѝ изчервяване. Не говореше за нея, разбира се. Никой никога не беше намеквал дори, че е хубава. Не беше наследила искрящата красота на майка си. Каролайн си беше Каролайн. Послушната Каролайн, на която всеки можеше да разчита.

Изминаха няколко минути, преди отново да погледне към него. Той не беше извърнал глава и тя смутено нахлупи сламената шапка така, че да засенчи лицето си.

— Често говориш за планините, но аз още не съм ги видяла. Земята е гладка и равна като повърхността на езеро.

— Тук да. Но на запад, докъдето стига поглед, се редуват възвишения и долини.

— Звучи прекрасно.

— Да, само че природата е безмилостна. На някои това не им понася.

Каролайн изправи рамене.

— Имаш предвид мен, нали?

— Ако имах предвид теб, щях да го кажа. — При тези думи той сръга коня си и мина пред нея, а пътеката се стесни. Отдясно гъстата

гора се смени от калните води на някакво блато.

Близо до Чарлз Таун бяха минали покрай блата, в които, скрити сред тръстиката, дебнеха алигатори, и сега Каролайн се чудеше дали и тук не гъмжи от подобни странни същества. Дългите люспести животни, за които Раф ѝ разказа, едновременно я отвращаваха и интригуваха. Още не беше видяла нито един алигатор, но бе успяла да чуе глухия му рев.

Забеляза движение и едва не извика на спътника си. Думите му за нападенията на индианците още се въртяха в главата ѝ. Затова тя засенчи очите си с ръка и се вгледа по-внимателно. Видя само една голяма костенурка, която се препичаше на слънце върху стърчащ дънер.

Конете тежко пристъпваха напред и тя се съсредоточи върху мислите си. Страхуваше се, разбира се, от жестокостта на индианците. Но не така силно, както очакваше. Проследи полета на ястреба с червена опашка, който кръжеше над тях. Може би имаше сили, за да се справи в тази непозната красива страна.

Тази нощ спряха в малко селце, наречено Конгрийв. Мисис Фланъри беше много по-приятелски настроена от мисис Кембъл, при която бяха прекарали миналата нощ. Веднага взе под крилото си Каролайн, която Раф ѝ представи просто като госпожица Симънс.

— Родът ми е живял в Пенсилвания, но произхождаме от Ирландия — обясни тя. — Като всички ирландци се отнасяме с вродено недоверие към благородниците.

Ето защо Каролайн не спомена титлата си, което всъщност не ѝ беше трудно. Почти винаги се представяше като Каролайн Симънс. Сещаше се за благородническата си титла, само когато си помислеше, че тъкмо заради нея Робърт Макуейд я е поискал за жена, и когато синът му подигравателно я наричаше „Ваше благородие“.

Осемте семейства, които живееха в селцето, решиха, че пристигането на Раф и Каролайн е достатъчен повод за веселба. Мисис Фланъри, която държеше Каролайн да я нарича Джейн, извести на жените, че днес всички ще вечерят заедно на поляната под големия чинар, служеща за селски мегдан.

Заедно с останалите жени Каролайн седна да чисти зелен фасул, докато мъжете накладат огън. Обърна столчето си към Джейн, за да не

гледа Раф. Бърбореха си най-вече за децата, които тичаха наоколо, и за предстоящото раждане на мисис Дабни.

— За три години — три бебета! — порица я Джейн. По усмивката и руменината, която заля бузите на Бетси Дабни, Каролайн се досети, че сигурно често ѝ повтарят тези думи.

Бетси се наведе трмаво над закръгления си корем и взе едно ревящо дете на коленете си. Подаде му шушулка и то веднага започна да я смуче.

— Двамата със Сам обичаме деца — оправда се тя с мек ирландски акцент.

— Ако питаш мен, май повече обичате да ги правите — отвърна Джейн. При тези думи кръглите като ябълки бузи на Бетси станаха още по-розови. Но тя не опроверга твърдението, дори когато и другите жени започнаха шеговито да я закачат.

— От време на време трябва да казваш „не“ на ненаситния си съпруг.

— Кой казва, че Сам бил ненаситен? Виждала съм ги тях двамата, когато мислят, че са сами — намеси се мисис Андрюс, най-възрастната от всички. — Тя, Бетси не може да откъсне ни очи, ни ръце от него.

Това накара всички да избухнат в смях, а Бетси сложи успокоеното дете да седне на тревата пред краката ѝ. Каролайн помисли, че са я смутили, но когато младата жена вдигна глава, на красивото ѝ лице грееше усмивка.

— Вие май завиждате, мисис Андрюс.

— Да завиждам? — По-възрастната жена изглеждаше истински учудена. — Отдавна приключих с търкалянето по леглото и съм доволна от това. Обзалагам се, че и останалите мислят като мен.

— Не бих казала — намеси се една червенокоса жена с лице, цялото покрито с лунички. — Приятно ми е, когато с Джейкъб „се търкаляме по леглото“.

Думите ѝ предизвикаха такъв смях, че Сам, високият, едър съпруг на Бетси, се провикна:

— Какво толкова смешно има там?

Никоя от жените не му отговори, само Бетси махна с ръка да го пропъди и той се върна да пренася пейки от къщите.

— Ето, това ви е нужно, госпожо Андрюс — прошепна червенокосата и разтърси къдрици. — А пък онзи там би накарал всяка жена с нетърпение да чака залеза.

Останалите, с изключение на мисис Андрюс, веднага се съгласиха, а Каролайн, дори без да се обръща, разбра за кого говорят. Но така или иначе проследи погледите им към мястото, където Раф цепеше дърва. Вдигаше брадвата и мускулите на ръцете му блестяха на слънцето. Ризата от еленова кожа се опъваше по широкия му гръб всеки път, когато острието се забиваше в дървото и го разцепваше. Устата на Каролайн пресъхна.

— Ама ние сме се разприказвали съвсем като похотливи мъже. А между нас има девица.

Думите на Джейн достигнаха до Каролайн и тя се извърна към жените, усетила, че всички я гледат. Усмихна се колебливо и продължи да чисти фасула. Но мисис Андрюс присви очи:

— Накъде каза, че си тръгнала?

— Към „Седемте бора“.

— Тя ще се омъжва за Робърт Макуейд — осведоми ги Джейн с равен глас, който показваше, че въпросът не бива да се обсъжда повече.

Каролайн по-скоро усети, отколкото чу, неодобрението на жените. Само мисис Андрюс изсумтя пренебрежително, но Джейн се опита да заглуши звука, като скочи на крака и обяви, че са изчистили достатъчно фасул.

Никой не я заговори повече чак до края на вечерята, когато Сам донесе цигулка. Само веднъж я помолиха да подаде хляб.

— Не се обиждай на мисис Андрюс — обясни ѝ Джейн и я прегърна през раменете. — Не е на себе си, откакто индианците заклаха децата ѝ.

Слънцето беше залязло и само огънят и ниската луна осветяваха поляната. Каролайн се вгледа в сенките, танцуващи върху широкото, открито лице на Джейн. След малко събра сили да попита:

— Убили са децата ѝ?

— Взеха скалповете им — поклати глава Джейн. — Как се променя човек, като намери децата си убити...

— Кога... — Каролайн преглътна — кога се случи това?

Джейн потропваше с крак веселата мелодия, която Сам изтръгваше от цигулката.

— Преди години в Пенсилвания, откъдето идваме. Ирокезите го направиха. — Тя потръпна. — Те са зверове. Индианците чероки не са като тях... Поне доскоро не бяха.

— Какво искаш да кажеш?

Децата, с изключение на по-големите, си бяха легнали. Цигулката заглъхна и в нощта се разнесе самотен вълчи вой.

— Имало е няколко нападения срещу заселници. Мъжът ми се тревожи, но нали ги знаеш какви са мъжете. Не мога да повярвам, че индианците ще ни сторят зло. Често са спирали тук по пътя си към Чарлз Таун и сме купували разни неща от тях. И въпреки това — тя си пое дълбоко дъх и слабите ѝ гърди се повдигнаха и спуснаха под износения сукман на цветчета — все си спомням как беше на север. Там французите непрекъснато подстрекаваха диваците.

— И тук ли става същото?

— Какво казваш? — Джейн се беше замислила дълбоко. — Не, ако имаме неприятности с индианците тук, вината няма да е на французите. Сами ще сме си виновни. Поне така казва мъжът ми.

Преди Каролайн да успее да я попита какво има предвид, съпругът на Джейн, Джон, се приближи към тях, хвана жена си за ръцете и я заведе да потанцуват заедно с другите. Цигулката засвири веселата мелодия „Лорд Алвемар“.

Дрехите им бяха груби и избелели, за дансинг им служеше утъпканата земя, но докато пляскаше с ръце, Каролайн осъзна, че тези хора се наслаждават на танца не по-малко от гостите на баловете, които родителите ѝ някога организираха. Може би дори повече. Смехът им се носеше далеч извън пределите на малкото селце. И тя се почувства по-уверена в успеха на пътешествието си през пустошта.

Докато погледът ѝ не попадна върху Раф.

Той седеше, облегал на стената на къщата на семейство Фланъри. Беше се изтегнал, широко разкراчен и със скръстени ръце. Приличаше на човек, който си почива, но очите му говореха друго. Дори отдалеч тя усети напрежението в огнения взор, отправен към нея. Развети поли, потропващи крака и струйки дим го закриваха от време на време. Но всеки път, когато между тях се отваряше пролука, Каролайн разбираше, че той не е отместил погледа си от нея. Тя също

не отместваше своя. Въпреки разстоянието, което ги делеше, в този миг тя се чувстваше по-близо до него от всякога.

Привличането между двамата беше силно и тя не можеше повече да го отрича. Искаше ѝ се да се обърне, но нямаше сили. Във въображението си го виждаше как идва при нея, как протяга ръце и я изправя на крака. Как я докосва.

Но той не помръдна. Нито пък тя. Последните акорди на цигулката се понесоха над гората, която ги заобикаляше отвсякъде, и Каролайн осъзна, че е забравила да диша. Сепна се, когато Джейн се строполи на пейката до нея.

— Танцуването наистина може да ти завърти главата — засмя се тя и почна да си вее с ръка. — Ама ти защо седиш тук сама и не помръдваш? Нали току-що пристигаш от Англия? Покажи ни някой нов танц.

— О, сега не мога да си спомня — задърпа се Каролайн, но Джейн не отстъпваше.

— Глупости. Хайде, поразмърдай се. За какво са ти иначе тия два крака? Джон, иди да танцуваш с Каролайн. И следвай нейните стъпки!

Две загрубели от работа ръце ѝ помогнаха да стане и Каролайн нямаше друг избор, освен да се присъедини към танцьорите. Всички отправиха погледи към нея в очакване да видят най-новите танцови стъпки, идващи отвъд океана. А тя нямаше представа какво да им покаже.

Върна се в мислите си към последния бал, който бе посетила. „Посетила“ не беше точната дума. Двамата с Едуард се бяха промъкнали тайно в балната зала, за да видят гостите на родителите си. Но това беше още докато майка им бе жива и преди баща им да ги изпрати в провинцията.

Макар че оттогава бяха минали много години, Каролайн още си спомняше как на другия ден бе накарала Нед да танцува с нея, докато тя тананикаше мелодията, чута предната вечер. Още тогава брат ѝ живееше в своя свят на книгите, но този път се бе постарал да ѝ достави удоволствие.

Сега сред тези хора, които я гледаха с очакване, тя се опита да си припомни стъпките. Отправи поглед зад кръга от хора. Сега тя беше центърът на внимание за всички с изключение на Раф, който сякаш не я забелязваше. Беше потънал в разговор с един от мъжете.

— Танцът не е нов — събра мислите си тя, — но винаги е бил един от любимите ми. Мистър Дабни — Каролайн се обърна към съпруга на Бетси, — знаете ли мелодията „Богини“?

— Я да видим... — Сам мушна полираното дърво под брадичката си, плъзна лъка по струните и изсвири първите няколко такта. — За това ли говориш?

— Да, точно за това. — Тя се обърна към Джон Фланъри. — Сега трябва да застанем в два реда, мъжете срещу жените. — За миг се поколеба: — Някой знае ли този танц? — Всички до един поклатиха глава, затова тя продължи да им обяснява. Щом се наредиха, Джон викна на жена си:

— Ела тук, Джейн, и ти трябва да се научиш.

— Аз само ще погледам — отвърна тя, но си личеше, че изгаря от желание да се присъедини към останалите.

— Хайде, Джейн — Каролайн я дръпна за ръката и я заведе срещу мъжа ѝ, а Сам Дабни поде мелодията.

— Ами ти? — Без да пуска ръката на Каролайн, Джейн се обърна към Раф. — Ти знаеш ли танца?

— О, не бива да безпокоим мистър Макуейд. — Каролайн се опита да се изтръгне от хватката на Джейн. Но не успя. Думите ѝ също не подействаха.

— Да го безпокоим? — изсмя се тя. — Че той каква работа има? Зае ли си с нещо важно, Раф?

— Няма нищо по-важно от това да партнираш на красива дама.

Каролайн се обърна и видя, че той стои до нея. Отвърна с реверанс на поклона му и го придружи до началото на реда. Огънят прашчеше, а сърцето ѝ биеше в такт с бързата музика.

Всички съмнения, които имаше относно това, дали Раф знае танца, се разпръснаха, щом той взе ръката ѝ и я завъртя в кръг. Разделиха се, тя поведе жените, той — мъжете, но Каролайн не можеше да откъсне поглед от него. Той притежаваше естествена грациозност, която се проявяваше не само в ездата, но и в танца. В ризата и гамашите от еленова кожа изглеждаше не по-малко елегантен от кой да е херцог в копринени одежди.

Докато се разминаваха, той отвърна на усмивката ѝ.

— Личи си, че си танцувал този танц — каза му тя.

— Веднъж-дваж...

Музиката отново ги раздели, но Каролайн постоянно усещаше погледа му върху себе си. Тя също го наблюдаваше, отначало тайно, после, когато танцът стана по-бърз, се претраши и го погледна открито. Другите сякаш изчезнаха и на поляната останаха само двамата — срещаха се, докосваха се и се разделяха в танца-имитация на човешкия живот.

Каролайн не очакваше края да настъпи толкова скоро и чувственият ритъм да заглъхне. Музиката секна. Фантазията свърши. Джейн я прегърна през раменете с пухкавата си ръка и я обърна с гръб към Раф.

— Е, не беше ли по-забавно, отколкото да седиш настрана?

Каролайн кимна, не смееше да отвърне, защото нямаше вяра на гласа си. След танца с Раф, повече не можеше да отрича влечението, което изпитваше към него. То беше истинско и силата му чак я плашеше. Можеше само да се надява, че той няма да разбере.

Минаха три дни, докато стигнат форт Деветдесет и шест. Раф я остави да си почине в дома на вдовицата Александра Тревор, а самият той отиде да разговаря с командира на форта. За нейна радост мисис Тревор имаше голямо ведро, в което ѝ разреши да се изкъпе.

— Ще трябва сама да си го напълниш. Краката вече не ми позволяват да нося тежко.

— Разбира се. — Да донесе вода от потока и да я стопли на огнището не ѝ се струваше висока цена за удоволствието да свали от себе си мръсотията, натрупана по време на пътуването.

Изкъпа се бързо, защото се притесняваше, че Раф може да се върне всеки миг. Освен това топлата вода се плъзгаше чувствено по кожата ѝ и връщаше мислите, които тя искаше да прогони. Облече чиста риза, корсаж и фуста и се почувства като нов човек.

Но явно нямаше вид на такъв. Седеше до огъня и решише косата си, когато Раф се върна. Почувства се обидена, защото той не забеляза промяната в нея.

— Мисис Тревор отиде на гости у една съседка.

— Хм. — Той обърна внимание на думите ѝ не повече, отколкото на вида ѝ. — Смятах да те оставя да си починеш тук ден-два, преди да продължим, но...

— Не ми е нужна почивка. Имам сили да продължа веднага, ако искаш.

— Гориш от нетърпение да пристигнеш при своя младоженец, а?
— Сега я погледна за пръв път, откакто бе влязъл.

При тези думи Каролайн застина.

— Желанието ми да продължа няма нищо общо с това.

В следващия миг тя срещна погледа му и кръвта ѝ закипя. Искаше да ѝ обърне внимание, но не бе очаквала буйния огън в очите му. Дрехите ѝ бяха съвсем прилични. Беше забелязала, че тук жените избягват да носят неудобните рокли и ходят само по ризи с дълъг ръкав, корсажи и фусты. Реши и тя да се облича по същия начин и да запази роклите си за по-официални случаи от пътуването на кон през пустошта.

Но той я погледна така, сякаш беше напълно гола. Ала тя знаеше по-добре от него, че не е, защото корсетът ѝ бе толкова стегнат, та почти я задушаваше. С трепереща ръка прекара още веднъж четката през влажните си коси.

— Позволете ми, Ваше благородие.

Каролайн се поколеба и не пусна четката, когато той протегна ръка към сребърната дръжка. Подиграваше ли ѝ се с тази студена усмивка? Но дългите му мургави пръсти се свиха около нейните и тя се предаде.

— Ако... ако не я реша, докато съхне, косата ми става на... — Каролайн завърши изказването си със свиване на рамене.

— Май вече сме изгубили доста време. — Раф прокара ръка под гъстия водопад от слънчеви лъчи. Кокалчетата на пръстите му леко бръснаха тила ѝ.

— Аз... — Тя се опита да спре треперенето на гласа си. Той стоеше зад нея, а мускулестите му бедра се притискаха към гърба ѝ. — От самото начало не мога да се справя с това.

— Може би е време да престанеш да се опитваш. — Раф прекара четката през фината коприна на косата ѝ. Тя наклони глава назад, а той остави погледа си да броди по деколтето ѝ, там, където корсетът повдигаше гърдите ѝ и ги излагаше на показ. Кожата ѝ беше гладка като кадифе и той с усилие отмести поглед. Но не можеше да не мисли за чистото ухание на косата ѝ и за мекотата на къдриците, които се увиваха около пръстите му.

С всяко движение на четката съпротивата ѝ отслабваше. Знаеше, че трябва да го спре, но не намираше сили. Тялото ѝ, облегнато на твърдите му бедра, бе загубило волята си.

Той миришеше на мускус. Този мирис и свежото ухание на сапун, което се носеше от нея, мамеше сетивата с еротичната си хармония. Кожата ѝ настръхна, а зърната на гърдите ѝ избутаха напред тънката ленена риза. Всеки път, когато четката слизаше надолу, загрубелите му пръсти я докосваха. И всеки път тя копнееше докосването да продължи по-дълго.

Косата ѝ се наелектризира и запука, а той продължаваше да я реши. Но движенията му станаха по-бавни. Сякаш прочел мислите ѝ, започна да задържа пръстите си по-дълго. Проследи някаква въображаема линия по шията ѝ и разтвори ръка върху гърдта ѝ. Каролайн се уплаши, че сърцето ѝ ще спре да бие, когато той спусна пръст в долината между гърдите ѝ. Тя отметна глава назад. Целувката му, гореща и влажна, върху шията ѝ не дойде неочаквано.

— Искаш ли да я сплета? — Думите, прошепнати близо до нейната кожа, разтърсиха тялото ѝ.

— К-какво?

— Косата ти. — Показалецът му се отърка по едната ѝ гърда, после по другата и усети как те настръхват. После бавно се изкачи до брадичката ѝ. Раф повдигна лицето ѝ към себе си и я застави да го погледне. Очите ѝ бяха станали черни почти като неговите, само около зениците се виждаше по едно тясно синьо кръгче. — Искаш ли да сплета косата ти?

Каролайн преглътна.

— Можеш ли? Искам да кажа... знаеш ли как?

— Аз съм индианец, Ваше благородие. Понякога сплитам дори собствената си коса.

Тогава тя не се въздържа и протегна ръка към гъстата му черна коса.

— Кога? Кога обуздаваш тези непокорни кичури?

— Когато отивам на лов. — Улф приклезна до нея. Устните му се намираха на сантиметри от нейните. — За да не се заплетат в храстите.

— Умно. — Пръстите ѝ се разтвориха върху бузата му. Той се приближи и тя усети дъха му върху лицето си.

— Лейди Каролайн.

— Да — прошепна задъхано.

За миг устните им се докоснаха, после той се отдръпна внезапно и стана.

— Мисис Тревор си идва.

— Откъде знаеш?

— Кучето лае.

Каролайн се послуша с надеждата да чуе нещо друго освен бученето на кръвта в ушите си. Наистина кучето на възрастната дама лаеше на двора.

Когато почтената вдовица се появи на прага, косата на Каролайн бе сплетена, а Раф седеше до масата от грубо сковани дъски и чистеше пушката си.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На другата сутрин, когато потеглиха към форт Принц Джордж, беше паднала студена мъгла. Затова Каролайн бе разпуснала плитката и бе мушнала косата си на кок под шапката. Въпреки че времето беше мъгливо, в главата ѝ бе достатъчно прояснено, за да си даде сметка, че се е поддала на обаянието на сина на своя годеник. И че той си позволява волности с нея, а тя не само че не му се противопоставя, ами го и насърчава.

Цяла нощ се въртя будна в леглото, представяше си го как спи на сламеника пред камината и се чудеше какво да прави. Призори, докато слушаше тихото трополене на дъжда по покрива, реши, че колкото по-бързо пристигне в „Седемте бора“, толкова по-добре. Затова, когато Раф предложи да останат във форта, докато времето се оправи, тя каза твърдо „не“.

Ето защо сега беше не само уморена и схваната, но и замръзнала и мокра, докато кобилата ѝ пристъпваше тежко зад жребеца на Раф. Самият Раф сякаш не забелязваше лошото време. Косата му, пусната на свобода, висеше над широките му рамене. Каролайн си помисли, че отивайки все по на запад, той смъква от себе си една по една маските на цивилизацията.

Сега вече си личеше напълно, че е индианец. Но това не я плашеше. Напротив, превръщането му от джентълмен в дивак я очароваше. И привличаше.

Като усети накъде се носят мислите ѝ, Каролайн реши, че е по-добре да се концентрира върху Едуард — какво прави той и дали му липсва толкова, колкото той на нея. Беше му написала писмо, като всяка вечер добавяше по-малко, и го бе оставила при вдовицата Тревор. Възрастната жена беше обещала да го изпрати за Чарлз Таун, веднага щом някой тръгне натам. Оттам то щеше да преплава океана. Каролайн с въздишка си помисли, че брат ѝ няма да получи нищо от нея в продължение на месеци.

— Искаш ли да спрем?

— Какво? Не. — Каролайн му махна да продължи напред. — Добре съм.

Раф с нищо не показва дали е повярвал на думите ѝ. Обърна ѝ гръб и тръгна. Каролайн се уви по-плътно в одеялото, което ѝ беше дал, и го последва с наведена глава.

Късно след обед той отклони коня си от пътеката. Скочи на земята и се приближи до нея, за да ѝ помогне да слезе от седлото.

— Защо спираме? — Дъждът се бе усилил и по тила ѝ се стичаха студени вадички.

— На теб времето може да не ти пречи, но на мен ми пречи. Конете също предпочитат да са на сухо.

— Но къде отиваме? — Струваше ѝ се, че я води към дълбините на гората. Борови иглички застилаха земята под нозете ѝ, а по лицето я удряха мокри клонки.

— Напред има колиба — отвърна той.

Но беше сгрешил. Застанала в средата на сечището под сивото дъждовно небе, Каролайн държеше поводите на конете. Раф огледа останките от изгорялата колиба. Само каменният комин беше останал невредим.

— Какво се е случило?

— Не знам.

— Индианци ли са били? — попита Каролайн и предпазливо пристъпи напред.

— Възможно е. — Не виждаше следи от бой, нито трупове. — Но причината може да е гръм. Или пък собственото им нехайство. — Раф се върна при нея. Нямаше какво да вземат от колибата. Всичко, което не беше изгоряло, бе прогизнало.

— Какво ще правим сега? — Страхуваше се да остане сама с него в колиба, но пък ѝ се искаше да се изсуши и сгрее. Но май нямаше късмет. Раф ѝ посочи с глава навес от грубо сковани дъски, който очевидно бе служил за плевня.

Вътре беше тясно, защото той каза, че и конете искали да са на сухо. А те не бяха особено чисти. Макар че сламеният покрив течеше, Каролайн реши, че така е по-добре, отколкото да стои под дъжда. Огънят, който Раф успя някак си да запали, повече пушеше, отколкото грееше, но тя нетърпеливо протегна ръце към него.

Разумно беше да седят близо един до друг в ъгъла — единственото място, което бе относително сухо.

— Когато бяхме в Чарлз Таун — започна Каролайн, след като преглътна хапка сушено говеждо, — чух губернаторът Литълтън да те нарича с някакво име.

— Уойа.

— Да, точно така. — Тя му хвърли кос поглед. — Какво значи това?

— Вълк. Това е индианското ми име.

— Уойа — изрече бавно Каролайн. — Така ли ти викат? Уойа Макуейд?

— Уойа или Улф е достатъчно. Така ме е кръстила майка ми. Името показва, че съм от нейния род. — Не добави, че това е и начинът, по който мисли за себе си.

Когато над тях се спусна влажна тъма, им се стори естествено да легнат един до друг. Не се докосваха с ръце, само тялото му следваше очертанията на нейното. Земята под гърба ѝ беше твърда, но Каролайн заспа веднага.

На Раф му трябваше повече време, за да се успокои. Беше я прегърнал, а лицето си бе заровил във влажната ѝ, ухаеща на чисто коса. Но сега целта му не беше да я съблазни. Още беше рано.

Тази сутрин Каролайн се събуди по-отпочинала. Това ѝ се стори странно, като си помисли при какви условия бе прекарала нощта. Денят бе ясен, но прохладен и ѝ напомняше за свежестта на Англия.

Размениха много малко думи, докато ядяха изпечената на огъня риба, която Раф бе уловил в поточето зад изгорялата колиба.

Прекараха деня, яздейки през боровата гора, а вечерта спряха в друга колиба на заселници.

— Не знам защо е избухнал пожарът — рече Патрик Маклолин. — Семейство Кланси заминаха много преди това.

— Значи не са били индианци — намеси се Каролайн. Тя бъркаше до огнището яхнията от еленско месо, за да помогне на жена му.

— Не съм казал това. Индианците ги прогониха оттук. Така каза мисис Кланси на Ан.

— Не можеше да живее тук и през цялото време да се притеснява, че ще ги нападнат — вдигна глава Ан, която кърмеше най-малкото си дете.

— Но доколкото разбрах, индианците чероки са съюзници на англичаните. — Каролайн погледна към Раф.

— Така е... през повечето време. — Ан премести детето на другата си гърда. — Но човек никога не знае.

— Освен това — добави съпругът ѝ — трябва да се пазиш не само от тях. Индианци от други племена, тръгнали на север, преминават оттук. Например от племето крийк.

— Сигурно си мислят, че земята е била тяхна, преди англичаните да дойдат.

— Не се засягай, Раф. Знаеш, че нищо лошо не искам да кажа. — Патрик тъпчеше тютюн в лулата си. — Само разказвам на твоята приятелка как стоят нещата.

— И аз съм ви благодарна за това, мистър Маклолин. — Каролайн сипа апетитната яхния в глинени купи.

— Разбира се, положението ще се влоши, преди да се оправи.

— Патрик! — Ан му хвърли многозначителен поглед.

— Не казвам нищо, което Раф вече да не знае. Пък и като го гледам как си седи тук, виждам, че не е тръгнал да върши набези. — Пресегна се към огнището и взе една горяща съчка да си запали лулата. Смукна си няколко пъти и продължи: — Чувам, че вождовете искани да изкарат всичко недоразумение. — Извади лулата от устата си и я насочи към Раф. — Обаче хората разправят, че били позволили на войните си да танцуват със взетите скалпове.

Раф беше вбесен, толкова вбесен, че Каролайн забеляза как ръцете му се свиха в юмруци. Но не отвърна нищо на Патрик Маклолин и вечерята продължи. На другия ден, когато двамата с Раф спряха да напоят конете на брега на една пъргава рекичка, Каролайн го попита защо си е замълчал.

— Какво трябваше да му кажа?

— Не знам. — Каролайн късаше листата на една върбова клонка. — Истина ли е, че са танцувани със скалповете?

— Възможно е. — Улф взе в шепите си вода и жадно отпи. После я погледна и като видя израза на лицето ѝ, поклати глава. — Това смущава ли те?

— Разбира се. — Тя се приближи до него. — Ти не смяташ ли, че е противно?

Той се изправи и се извиси с огромния си ръст над нея. Каролайн не знаеше какво да очаква. Погледна я за миг, после отиде при конете.

— Заселниците също взимат скалпове. Не мисли, че само индианците са виновни.

— А ти на чия страна си? — Каролайн искрено копнееше да разбере тази страна, която бе новият ѝ дом. Както винаги не беше готова за жаркия поглед, който той ѝ хвърли.

— На чия страна ли? На никоя. А може би и на двете.

— Не исках да те обидя с думите си. — Тя застана до реката и се загледа в отсрещния бряг. Пейзажът вече не беше така равен. Тук-там някой хълм радваше окоето.

— Ваше благородие, вие искате точни и ясни отговори. За предпочитане е те да представят индианците като злодеи. — Улф я погледна през рамо. — Такива отговори аз не мога да ви дам.

— Доколкото си спомням, исках само да разбера причините за всичко това. Не търся оправдание за англичаните. — Тя проследи плавния полет на един орел. — Освен това искам да не ме наричаш повече „Ваше благородие“.

Той се обърна към нея и повдигна вежди.

— Но ти си точно това. Лейди Каролайн Симънс, дъщеря на граф, член на Камарата на лордовете.

Каролайн срещна погледа му. Ноздрите ѝ се разшириха, тя дълбоко вдиша свежия въздух и не обърна внимание на подигравателната му гримаса.

— Тук предпочитам да бъда просто Каролайн Симънс.

— Е, скоро ще бъдеш Каролайн Макуейд.

— Точно така — каза тихо. — Скоро ще бъда Каролайн Макуейд.

Улф си пое дъх, опитвайки се да обуздае бурята, която се надигаше в него.

— Сигурно знаеш, че този брак ще се състои, само защото си дъщеря на граф.

Конят му се изправи на задните си крака и той отстъпи настрана, за да избегне копитата. Но нито за миг не свали поглед от лицето на Каролайн.

— Много добре знам защо баща ти ми направи предложение — отвърна тя колкото е възможно по-спокойно. Той нарочно се опитваше да я нарани. Въпреки че отдавна се беше примирила с този брак, от мисълта, че Раф я мрази и иска да я унизи, ѝ прималяваше. А имаше мигове, когато той се държеше така... Тя повдигна едно листо от земята и се загледа в назъбените му краища.

Улф се зае с конете и ги изведе на пътя.

— Още не си отговорил на въпроса ми.

— Може би нямам желание.

Каролайн се изпречи пред него в мига, когато той щеше да я отмине.

— А аз може би имам право да знам. Защото съм тук заради баща ти.

Той се извърна рязко към нея и стовари едрите си длани върху раменете ѝ. Тя извика от изненада.

— Никога повече не прави грешката да ме държиш отговорен за неговите действия. Или него за моите.

Бяха оставили конете незавързани и те пасяха до една туфа трева. Реката ромолеше, песента ѝ звучеше като възхвала на първичния, див живот. Но Каролайн не виждаше и не чуваше нищо. Сетивата ѝ бяха завладени от мъжа срещу нея. От силата на погледа му. От тайните, които се криеха в него.

Дишането ѝ бе насечено и преди да заговори, се опита да го успокои.

— Ти го ненавиждаш, нали?

Той не отвърна. Продължаваше да я държи в оковите на тъмния си поглед, затова тя добави:

— Ребека ми каза, че го мразиш, но аз не исках да повярвам. — Не поясни, че не е искала да вярва заради останалите и думи: „Ще намрази и теб.“

— Вярвай на каквото си щеш. — Улф я пусна и спокойно я погледна. — Казваш, че искаш да разбереш индианците чероки. — Засмя се горчиво и звукът я накара да потръпне. — Ти, англичанката, дъщерята на граф. Тогава чуй! Всяко убийство трябва да бъде отмъстено... за да се възстанови редът във вселената. Такъв е обичаят на моето племе. На англичаните — също — добави той и многозначително повдигна вежди.

— Искаш да кажеш, че индианците са нападнали заселниците във Вирджиния, за да търсят справедливост? — Тя протегна ръце към него. — За какво? Как е започнало всичко?

— Не знаех, че Ваше благородие се интересува толкова много от история.

Каролайн настръхна при тези подигравателни думи.

— Просто искам да разбера.

— Но нищо не е толкова просто, колкото си мислиш ти. — Той си пое дълбоко дъх и Каролайн забеляза колко широки са гърдите му. — Всеки народ си има свои закони, стари колкото враждите. Моето племе се съгласи да се бие срещу шооните, не защото те са съюзници на французите и врагове на англичаните, а заради старата ненавист между двете племена. Но ние не очаквахме, че ще бъдем нападани от английски заселници, нито че скалповете ни ще бъдат продавани на губернатора на Вирджиния.

Каролайн го гледаше и преглъщаше.

— И това ли се е случвало?

— Да — Улф се обърна с гръб към нея.

— Но защо тези хора не са били наказани. Английският закон със сигурност...

— ... се отнася за англичаните, Каролайн. — Погледна я през рамо, докато оправяше конете. Тя стоеше, сякаш пуснала корени на мястото си, и бърчеше чело, опитвайки се да проумее. Улф поклати глава.

Той изведе конете на пътеката, затова Каролайн запретна поли и забърза след него.

— Но на мен ми се струва, че това са недоразумения — каза му, щом го настигна. — Наистина са трагични, но със сигурност нещо може да се направи, ако разумни хора от двете страни...

— Но всяка от страните си мисли, че само нейната позиция е правилна.

Каролайн протегна ръка към бузата му. Не успя да се въздържи.

— А ти си между чука и наковалнята, нали?

Помисли си, че в този миг ще я целуне. И въпреки взетото решение да се държи настрана от него, сега ѝ се искаше да го направи. Почти усещаше вкуса му. Но страстта, проблеснала в очите му, бързо изчезна. Чувствените му устни се извиха в крайчетата.

— Отново ли се опитвате да играете ролята на майка, лейди Каролайн?

— Не — прошепна тя и свали ръката си. Но споменът за кожата му, грапава от наболата брада, не я напускаше, докато язدهа към форта.

Форт Принц Джордж, разположен на брега на река Савана, се намираше съвсем близо до селището на племето чероки, което носеше името Кеоуи. По настояване на Каролайн Улф ѝ разказа историята на форта.

— Когато племето ми се съгласило да изпрати свои воители срещу шооните край река Охайо, укреплението било построено, за да защитава жените и децата им. — Той хвърли поглед към Каролайн. И двамата седяха на конете си и гледаха дървените стени на форта. — Тогава построили също и форт Лъдън, там, където Литъл Тенеси се влива в Телико, и още едно укрепление във Вирджиния.

— Твоето племе искало ли е те да бъдат построени? — Не можеше да разбере нищо от израза на лицето му.

— Предполагам, че да, макар че в замяна на това е трябвало да се бият срещу враговете на Англия. В договора се споменава и това, че на англичаните се преотстъпва земя. Тогава е започнала и търговията между двата народа.

— Това сигурно е било добре дошло за баща ти. — Веднага щом погледна към него, разбра, че е сгрешила, намесвайки годеника си. — Искам да кажа, нали е търговец.

— Да. — Краткият му отговор приключи разговора.

Останаха във форта само колкото бе необходимо, за да си починат конете и Раф да разговаря с командира — човек на име Бойтън. Младият офицер им предложи да прекарат нощта там, но Улф отвърна, че предпочита да прекосят реката, преди да се е мръкнало.

— Но аз съм сигурен, че лейди Каролайн би се чувствала по-добре, ако останете до сутринта. — Полковник Бойтън ѝ хвърли очарователна усмивка.

— Лейди Каролайн гори от нетърпение да пристигне в новия си дом... и при бъдещия си съпруг.

Последните думи бяха изречени толкова тихо и поверително, че Каролайн не бе сигурна дали командирът на форта ги е чул. Но тя ги беше чула и затова усети как по бузите ѝ избива червенина. Имаше само една единствена причина, поради която искаше пътуването да свърши по-скоро.

По пътя дотук бяха преминали през доста реки, но всички те не можеха да се сравняват с тази, която трябваше да прекосят сега. Каролайн погледна надолу по склона към препускащата вода и преглътна. Кобилата под нея се дърпаше и цвилеше и сякаш споделяше страха ѝ. Но пътеката, водеща към „Седемте бора“, прекъсваше там, където водата ромолеше върху камъчетата на брега, и продължаваше чак на отсрещния бряг.

Каролайн навиповодите около ръцете си.

— Колко е дълбоко?

— Точно толкова, че да си измокрите новите обувчици, Ваше благородие.

Тя не обърна внимание на подигравката му. Шумът на забързаната вода изпълваше сетивата ѝ.

— Никога досега не съм правила нещо подобно — викна му тя. Той беше слязъл от коня и го водеше надолу по калната пътека към реката.

— Това не ме учудва. В Англия на такава река щеше да има мост.

Каролайн се беше наклонила назад, за да запази равновесие.

— Защо не построят и тук? — Беше готова да чака, докато го завършат.

— Сега сте там, където рядко стъпва цивилизован крак, лейди Каролайн. — Улф се метна отново на коня и тръгна по овалните, прилични на картофи камъни, които застилаха брега. — Просто вървете след мен.

— Но...

Улф се обърна да я погледне и тя осъзна колко отчаяно е прозвучат гласът ѝ. Опита се да успокои дишането си, но тъмните водовъртежи непрекъснато привличаха погледа ѝ.

— Една пролет... паднах в реката. — Тя стисна по-здраво поводите. — Ако не беше Едуард... — Не можеше да продължи. Страхът, който бе изпитата тогава, я заля така бързо, както онази ледена вода в детството ѝ.

Каролайн вдигна очи, големи и сухи, и усети как той я прегръща.

— Искаш ли да се върнеш обратно? — Пое си дълбоко въздух. — Можеш да изчакаш във форта, докато отида до селищата на племето ми. После ще те придружа до Чарлз Таун.

Изкушаваше се да послуша съвета му. Да се върне при спокойствието на Саймънс Хол, в градината с добре поддържани храсти и тихи поточета, съвсем различни от дивата природа на тази девствена земя. Но колкото и да се опитваше страхът да вземе надмощие в нея, нещо тук я привличаше с магията си и то беше може би тъкмо волната красота, която я и плашеше. Точно това чувство, а не толкова фактът, че няма къде да се върне, я накара да поклати глава.

— Не — произнесе с леко треперещ глас. — Ще се справя. — Вдигна глава и му се усмихна колебливо.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Добре тогава. — Улф всмука въздух и доближи коня си до нейния. С ловко движение освободи седлото и възседна широката задница на жребеца. Пресегна се към Каролайн.

— Какво правиш?

— Смятам, че е време да се научиш да яздиш по мъжки.

— Но...

— Тихо сега. Освободи крака си от стремето.

Тя се подчини, а ръцете му се склениха около кръста ѝ. Улф я издърпа и я сложи да седне на седлото пред него. Задържа я така за миг, притиснал рамото ѝ към гърдта си, после ѝ нареди:

— Сега повдигни крак. — Ръката му обхвана бедрото ѝ. — Точно така. — Настани я удобно в седлото и издърпа обикновените ѝ бели фусти така, че разголи краката ѝ. — Знам, че ти се струва необичайно, но скоро ще свикнеш да яздиш така. — Обгърна я с ръце изотзад. — Може дори да ти хареса. — Без да се суети повече, той завърза поводите на кобилата към седлото, окачи пушката и торбичката с барут по-високо на гърдите си и подкара двете животни към течащата вода.

Отначало Каролайн затвори очи — страхуваше се да гледа. Но постепенно, обградена от топлината на тялото му се отпусна и ги отвори. Усещаше около себе си свиването на железните мускули на ръцете му, щом той дръпваше поводите, за да насочи жребеца напред, когато течението го отнасяше настрана.

Близо до брега водата покриваше само краката ѝ, но сега вече се плискаше в скута ѝ. Ала те продължаваха да вървят към стената от дървета на отсрещния бряг, а сковаващият ужас, които Каролайн очакваше да я връхлети, не се появи.

Вместо него, когато Улф прошепна в ухото ѝ: „Най-лошото мина“, тя почувства облекчение. И удоволствие от приключението. Трепереше безпомощно от ледената вода, но се заля в смях, щом конят стъпи на суха земя.

Улф се спусна от гърба на жребеца и протегна ръце към нея. Облегнала длани на раменете му, Каролайн охотно слезе от седлото. Когато той я придърпа към себе си, тя не се възпротиви.

— Успяхме — възкликна Каролайн и уви ръце около шията му. Косата му беше мокра като нейната и тя зарови пръсти в гъстите кичури.

Той я отдели от себе си, за да вижда лицето ѝ, и отвърна на усмивката ѝ с усмивка.

— Наблизо има едно място, където можем да прекараме нощта.

— Но аз мислех, че до довечера ще стигнем в „Седемте бора“. — Той беше казал така във форта.

— Толкова ли искаш пътешествието да свърши?

— Не — призна Каролайн и добави: — Май няма да е много прилично, ако пристигнем с прогизнали дрехи.

Усмивката му я омая, тъкмо защото се появи само за миг.

— Ще направим така, както е прилично. — Пашкулът на прегръдката му се разкъса. — Хайде, елате, лейди Каролайн — поведе я той към коня ѝ.

Пояздиха съвсем кратко. Във въздуха се носеше сянката на есента и Каролайн трепереше. Улф слезе от коня и тя се огледа учудено. Не виждаше причина да спират.

— Оттук ще вървим пеша — рече той и ѝ помогна да стъпи на земята. Показа ѝ една тясна пътечка, която не се забелязваше от пътя.

По нея не се вървеше лесно. Улф водеше конете, а Каролайн, повдигнала полите си, го следваше отзад. Докато се добере до голямото сечище, остана без дъх. В средата имаше колиба — малка и покрита с кора от дървета. Между колибата и спретнатата градинка се виеше широк и плитък ручей. Раф заведе конете до брега му и почна да сваля седлата.

— Влез вътре — нареди ѝ той. — Ще дойда веднага, щом събера дърва за огън.

Мисълта, че ще се стопли, ѝ се стори чудесна, но тя се поколеба.

— Хората, които живеят тук, няма ли да имат нещо против? — Беше очевидно, че в колибата няма никого. Но личеше също, че не е изоставена. Градината беше оплевена и бе родила плодове.

— Всичко е наред, Каролайн. — Вдигна поглед от работата си, защото тя още се колебаеше. — Ще намериш одеяла. Завий се и се стопли.

Вратата се отвори лесно. Щом я затвори след себе си, в колибата стана тъмно. За прозорци служеха само тесни процепи в стените от плет, замазани с кал. Малки струйки слънчева светлина, в които играеха пращинки, се процеждаха през тях.

В тясното помещение нямаше много мебели. Леглото се състоеше от купчина кожи, подредени в ъгъла. По стените на клонки, пъхнати в мазилката, висяха дрехи. Пространството беше разумно разпределено и Каролайн се запита кой ли живее тук.

Тя пристъпи по пометения пръстен под и се приближи към единственото кресло в стаята — ръчно изработено, гладко излъскано на седалката и страничните облегалки, с крака, върху които бе оставена дървесната кора.

До него имаше подобна маса със свещ и няколко книги. Каролайн взе една от тях и хвърли поглед към заглавието.

— Волтер — каза гласът зад нея и тя се обърна рязко. На прага се очертаваше силуетът на Улф. — Харесваш ли го?

— А... не много. — Каролайн върна книгата на мястото ѝ, смутена от това, че са я хванали да разглежда.

Той не обърна внимание на неудобството ѝ, пусна дървата на пода до каменното огнище и се залови да пали огън.

— Одеялата са ей там. — Тъмната му коса се полюшна около раменете, когато ѝ кимна с глава към ъгъла. — Но те съветвам да сваляш тези мокри дрехи, преди да се завиеш.

— Да... да си сваля дрехите? — Думите ѝ прозвучаха така, сякаш никога не беше чувала за подобно нещо.

Улф прекъсна заниманието си и се обърна да я погледне.

— Ако останеш така, ще настинеш.

Говореше убедително и практично и съветът му изглеждаше разумен. Въпреки това...

— Струва ми се, че не е редно да...

— ... умреш от треска. — Той отново се зае с разпалването на огъня. Опитваше се да накара едно малко пламъче да се разгори, като духаше върху сухите листа.

Каролайн взе едно вълнено одеяло.

— Не знам. Ами ако собствениците се върнат? Какво ще си помислят? — Не се тревожеше чак толкова за собствениците, но това бе добър аргумент. Следващите му думи го разбиха.

Пламъците близнаха едно трупче и той се изправи. Почти не погледна към нея, а направо тръгна към вратата.

— Колибата е моя.

Пресегна се към кофата с въжена дръжка, която висеше до вратата, и се обърна към нея.

Погледите им се срещнаха и на оранжевата светлина от пламъците Каролайн си въобрази, че той много добре разбира истинската причина за неохотата ѝ да се съблече и че я намира детинска и глупава.

— Отивам за вода. Вие направете както намерите за добре, Ваше благородие. — Взе дългата пушка, която бе облегал на стената, и излезе от колибата.

Не колебанието, а премръзналите ѝ пръсти и мокрите дрехи, забавиха движенията ѝ. Първоначално реши да остави долната си риза, но тя беше студена и се лепеше по тялото ѝ, затова я съблече. Одеялото бе голямо и я покриваше от глава до пети. Но това не попречи на руменината да избие по лицето ѝ, когато той се върна. Ала Улф изобщо не обърна внимание на голотата ѝ под одеялото.

Обаче Каролайн не можеше да мисли за нищо друго.

Той не каза нищо, докато изливаше водата в казана над огъня. После извади нож от гамашите си и отрязва парчета месо от говеждия бут, окачен на една греда от покрива. Излезе отново и се върна с малка плетена кошница, пълна с картофи и зелен фасул.

— Мога да ти помогна — предложи Каролайн, щом той започна да чисти фасула.

Отговорът му се състоеше в повдигане на вежди. Но ѝ позволи да вземе кошницата. Не ѝ беше лесно да обели картофите. Ножът беше

много голям и тежък, а тя трябваше да внимава да не би одеялото да се разтвори. Почувства облекчение, когато той отново излезе от колибата, за да донесе седлата и багажа ѝ. Но и останалите ѝ дрехи също се бяха намокрили.

— Изненадана съм, че живееш тук. — Надяваше се, че разговорът ще разсее смущението ѝ. В това време Улф окачваше дрехите ѝ, за да съхнат. — Мислех, че живееш с баща си. — Тя разполови един картоф.

— Не, не живея с него.

— Да, сега разбрах. — Каролайн се огледа наоколо. — Какво правиш? — Гласът ѝ изтъня и последните думи прозвучаха като писък.

— Преобличам се.

— Но аз... аз...

— Щом нямаш желание да ме виждаш гол, просто не гледай.

Смутена, отвърна очи, защото в този миг правеше точно това — с широко отворени очи съзерцаваше широките му мускулести гърди и интересната плетеница от татуировки, простираща се от едното му рамо до другото. Сграбчи одеялото, което се бе свлякло, и се почувства като глупачка. А когато той докосна рамото ѝ, подскочи.

— Няма защо да се страхуваш. Нищо лошо няма да ти сторя.

— Да... знам. — Не пожела да се обърне към него, дори за да вземе меката памучна риза, която той ѝ подаде.

— Ще се чувстваш по-удобно в това, докато дрехите ти изсъхнат. Поне няма да се налага постоянно да държиш одеялото с ръка.

— Благодаря. — Каролайн взе ризата. Приличаше на тази, която той бе облякъл — бяла на цвят и свободно падаща. Носеше я над гамашите си. За нея ризата щеше да е достатъчно дълга и не ѝ трябваше нищо друго освен одеялото, което бе решила да не сваля от себе си, чак докато стигнат в „Седемте бора“.

Улф предложи да се заеме с рязането на зеленчуците и да гледа само напред, докато тя се преоблича. Вярваше на думите му. Но това не ѝ помогна много. Защото не вярваше на себе си.

ГЛАВА ПЕТА

— Яхнията е много вкусна. — Каролайн си взе още една лъжица от задушните зеленчуци и го погледна. Раф беше разчистил от масата книгите и свещта и я бе настанил на единственото кресло. Самият той седеше върху капака на дървен пътнически сандък.

— Какво има?

— Нищо. Защо питаш? — отвърна Каролайн бързо... Твърде бързо, помисли си тя.

— За три минути успя три пъти да похвалиш яхнията.

— Така ли? — Бе скръстила ръце в скута си и сега ги гледаше съсредоточено.

— Точно така.

Положи усилия да не поглежда към него, но в края на краищата се предаде. Както и очакваше, неустоимият му, страстен поглед бе насочен към нея. Притегляше я към себе си така, сякаш тя не притежаваше собствена воля. Каролайн навлажни устни, питайки се защо бе толкова трудно да преглътне.

— Ами... изглежда много ми харесва... яхнията, искам да кажа — поясни тя и усети как гореща вълна залива тялото ѝ. А тя не идваше от огъня зад нея. Огънят, който очертаваше около тялото на Раф червен ореол.

— Изглежда е така.

Беше невъзможно да устои на усмивката му. Тя бързо бе разбрала, че всичко в него ѝ действа по същия начин. Но това не значеше, че трябва да се предаде. Усилено търсеше какво да каже — трябваше да е нещо, което не е свързано с яхнията.

Изкашля се и каза:

— Сигурно много обичаш да четеш.

— Това изненадва ли те?

— Не. Защо трябва да ме изненадва? — попита, щом видя как той многозначително повдига гарвановите си вежди. Раф сви рамене и погледът ѝ бе привлечен от широките му гърди. Там, където ризата му

бе разкопчана, кожата изглеждаше тъмна и загадъчна на фона на снежнобелия памук.

— На някои им се струва странно дивак да чете Волтер.

— Възможно е. — Каролайн отпи от чая, който той бе приготвил. — Но ти забравяш, че те видях за пръв път в Чарлз Таун, а там изобщо не приличаше на дивак.

— Въпреки че понякога нося копринена жилетка и си връзвам косата на опашка, пак си оставам индианец.

— Не съм казала противното. — Като го гледаше сега, Каролайн не можеше да отрече, че в жилите му тече дива кръв, нито можеше да се самозалъгва, че това не я привлича. В него имаше нещо тъмно и опасно. Пулсът ѝ запрепуска.

Много опасно.

Наведе се и взе най-горната книга от купчината до краката ѝ. Прочете заглавието и проследи с пръст златните релефни букви.

— Неди обожаваш този философ. Четеше го и после настояваше да ми обяснява разсъжденията му. — Усмивката изчезна от лицето ѝ. — Много ми липсва. — Вдигна очи и срещна погледа му. — Сигурно ме разбираш. Нали и ти имаш брат?

— А, значи Нед е твоят брат?

— Разбира се. Едуард ми е брат. Ти какъв мислеше, че ми е?

Той се наведе напред, облегна се с лакти на масата и в очите му заиграха весели пламъчета.

— Любовник. Някой млад обожател, който си изоставила, за да дойдеш в Новия свят.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Когато спомена Едуард преди... — Улф се облегна назад и скръсти ръце. — Това си помислих.

Каролайн поклати глава. Усещаше как по бузите ѝ избива руменина.

— Не съм оставила разбити сърца след себе си. — Стана от креслото, събра празните глинени купи и ги занесе до кофата край огнището.

— Трябва ли ти още вода? — Улф проследи движенията ѝ с поглед, после се изправи и хвърли още дърва в огъня.

— Не, тази ми стига. — Тя обърна лице към него. — Разкажи ми за твоя брат.

Улф седна на пода до нея и пое купата, която тя току-що бе измила. Избърса я с ленена кърпа.

— Какво искаш да знаеш?

Тя сви рамене и отново потопаи ръце в топлата вода. Може би, ако вниманието ѝ бе заето с разговор, нямаше да усеща колко близо до нея се намира той.

— Как изглежда?

— Интересува те дали е индианец?

— Нямах предвид това.

— Така ли? — Улф се облегна на стената, сви единия си крак и подпря ръка на коляното си. Погледна я за миг, преди да продължи. — Кръвта на Логан е чиста. Той е от втората съпруга на Робърт. Баща ми има и още един син, роден в Шотландия. Там живееше първата му жена.

Каролайн избърса ръцете си.

— Не предполагах, че ще бъда... че баща ти е бил женен три пъти.

— Три пъти — не.

— Но нали току-що каза...

— Има мъже, които се женят за индианските си любовници, Ваше благородие, но Робърт Макуейд не е от тях.

Веднага разбра какво иска да ѝ каже. Усети болката в думите му и ѝ се прииска да протегне ръка към него. Толкова силно, че се наложи да скръсти ръце, за да не го направи. Сега започваше да разбира защо Улф мрази баща си. Самата тя постепенно се настройваше против Робърт Макуейд.

— Логан се бие на север заедно с войската. Сигурен съм, че жена му ще се радва на твоята компания. — Каролайн не отвърна, само продължи да го гледа с големите си сини очи. Той поясни: — Жена му, Мери, живее в „Седемте бора“.

— Разбирам. Но ти каза, че имаш и друг брат. — Джеймс.

— Не те съветвам да произнасяш името му пред Робърт.

— Защо? Кажи ми!

— Доколкото разбрах, е бил обесен за това, че е подкрепял самозванца.

— Ужасно! Баща ти сигурно го е преживял много тежко.

— Той се отказа от него много преди това.

Каролайн седна върху сандъка с лице към Раф.

— А ти?

Той повдигна вежди.

— Какво аз?

Знаеше, че задава прекалено много въпроси, но не можеше да спре. Всичко, свързано с Раф Макуейд, я вълнуваше.

— Разкажи ми за детството си.

— Живеех с племето на майка ми. Така е според техния обичай.

— Дланта му се сви в юмрук. — Докато навърших десет години.

— Какво се случи тогава? — Каролайн се премести на пода до него.

— Тогава баща ми реши, че в жилите ми тече достатъчно негова кръв, за да похарчи няколко фунта за мен. Изпратиха ме да уча в Англия.

— Сигурно ти е било трудно, откъснат от близките си, от тези, които са те обичали.

— Трудно беше за майка ми — кратко отвърна той, преди да смени темата. Не търсеше съчувствието ѝ. Наведе се към нея. — Но ти трепериш. Студено ли ти е?

— Не. — Преди да успее да го спре, той се пресегна и наметна още едно одеяло върху раменете ѝ. Тя вече се бе увила с едно около кръста.

Може би дрехите ми вече са изсъхнали.

— Сигурно не са още — отвърна той и подпъхна одеялото около нея. Пръстите му докоснаха страните ѝ. — Така по-добре ли е?

Каролайн кимна, защото нямаше доверие на гласа си. Но не студът я караше да трепери и тя имаше чувството, че той го знае.

Щом Улф взе пушката си и излезе от колибата, за да види конете, тя се спусна към дрехите си. Беше прав. Фустите ѝ бяха още влажни, но това не я интересуваше. Бързо смъкна неговата риза, чиято миризма я караше да се чувства така необичайно. Тъкмо обличаше долната си риза, когато усети как кожата ѝ настръхва от внезапния хлад, нахлул през вратата.

Извърна глава и бледите като лунна светлина къдрици се спуснаха по раменете ѝ. На прага стоеше Улф.

Наблюдаваше я с тъмните си чувствени очи. Гледката я парализира. Мина цяла вечност, докато той облегне пушката на стената

и затвори вратата. Вечност, насечена от лудото биене на сърцето ѝ.

Знаеше, че я е видял гола и че в този миг вижда повече, отколкото приличието позволяваше. Но не можеше да събере сили, за да направи нещо друго, освен да се обърне към него и да го гледа как се приближава.

Панделките на деколтето, нанизани пред гърдите ѝ, се развързаха. Усещаше как с всеки неин дъх мекият лен се разтваря и излага на показ все повече от плътта ѝ. Плът, която ставаше все по-гореща, колкото по-близо идваше той.

Колибата бе тясна, а крачките му бавни и внимателни. Всяка стъпка подчертаваше животинската му гъвкавост и сила. И усилваше напрежението ѝ. В погледа му гореше пламък, по-ярък от този в огнището.

Когато се приближи толкова близо, че Каролайн трябваше да повдигне лице, за да го вижда, той спря. Тя знаеше, че трябва да се извърне и да прикрие голотата си. Все пак ризата ѝ беше стара и овехтяла. Но той я завладяваше... с високия си ръст, с мощта на едрото си тяло, с мириса на мускус. С тъмната жар на очите си.

Притегли я към себе си със сила, която тя още не разбираше. Но срещу която не можеше да се съпротивлява. Той я лишаваше от разум, от представата за добро и зло. С първото му докосване, нежна милувка по бузата, тя бе изгубена.

Клепачите ѝ затрептяха и се спуснаха върху очите, миглите засенчиха бялата ѝ кожа. Дланите му бяха загрубели, но грапавата им повърхност върху мекото кадифе на страните ѝ възпламени в нея желанието да изпита повече.

С въздишка отърка буза в дланта му. Устните ѝ докоснаха кожата му и опитаха соления ѝ вкус. Поискаха още.

Коленете ѝ се подкосиха, когато той целуна дългата извивка на шията ѝ. Настойчивият му език я галеше, косите му се плъзгаха като пера по кожата ѝ и по гръбнака ѝ затанцуваха тръпки. Докато той с устни и зъби си проправяше път към рамото ѝ, тя се гърчеше от нуждата да усети отпечатъка на твърдите му мускули върху тялото си.

Но Улф не се доближаваше, докосваше я само с длан и устни. Брадичката му, грапава от наболата брада, леко бръсна опърпаната презрамка на рамото ѝ. Загубила опора, ризата ѝ се свлече, но се задържа на щръкналото връхче на гърдата ѝ.

Пръстите му се спуснаха по шията ѝ към другото рамо, за да извършат и там същото чудо. После Улф я погледна с очи като тлеещи въглени и с едно движение на палците освободи ризата. Ленът се плъзна надолу и след миг се озова на пръстения под, изоставяйки Каролайн напълно гола и уязвима пред жадния му взор.

Тя очакваше да я обземе смущение. В края на краищата никой досега не я беше виждал така. Но то не дойде, дори когато той безцеремонно я огледа от глава до пети. Усещаше как топлината на погледа му се спуска бавно по шията ѝ, за миг спира върху гърдите и продължава по корема към триъгълника от къдрави косъмчета.

Когато погледите им отново се срещнаха, тя трепетно въздъхна.

— Красива си.

Дори гласът му да издаваше изненада, думите му си оставаха ласкави. Но Каролайн не се интересувахе от това. За пръв път в живота си правеше каквото иска, без да мисли как то ще се отрази върху другите. Пое си дъх през зъби, щом пръстите му погалиха гърдите ѝ, и високо простена, когато влажният дъх на устата му покри набъбналото зърно. Езикът му мъчеше възпламенената ѝ плът, чак докато Каролайн вдигна ръце и зарови пръсти в, острата му коса.

Той коленичи пред нея, оставяйки влажната ѝ гърд да трепти на светлината от огнището, и тогава краката ѝ се подкосиха. Ако не бяха силните му ръце, обхванали бедрата ѝ в прегръдка, и натиска на устните и брадичката му върху корема ѝ, щеше да падне.

Едва издържаше на удоволствието, толкова силно, чак граничещо с болка. Там, където бе брадичката му, я заболя. Имаше чувството, че в нея се затяга възел.

Извика, когато дългите му пръсти си проправиха път между краката ѝ и я накараха да се отвори за тях.

— Шшш! — Тя усети полъх в светлорусите косъмчета, пазители на женствеността ѝ. — Няма да ти сторя нищо лошо.

Но Каролайн не можеше да мълчи. Поне не когато върхът на езика му я докосна. Възелът се затегна непоносимо и избухна, оставяйки тялото ѝ разбито след всяка вълна от пулсиращо удоволствие.

Пръстите ѝ се свиваха и отпускаха, отначало мачкаха косата му, после ризата. Устните ѝ омекнаха, главата ѝ се залюля, а тръпките я

заливаха една след друга. Полетя във висините като ястреб, кръжащ високо в небето, после бавно се спусна обратно на земята.

Но преди да се приземи, две силни ръце я повдигнаха. Почти изгубила съзнание, тя се облегна на тях и се отпусна върху гърдите му. Той я положи на мечата кожа, а ръцете ѝ, увити около врата му, го придърпаха към нея.

Целувката му бе дълбока и чувствена. Не си бе представяла, че подобно нещо съществува. Тя възпламени отново искрата на желанието, за малко потушено, но все още тлеещо дълбоко в нея.

Ръцете ѝ разтвориха ризата му, избутаха памучния плат настрана от широката му гръд и се насладиха на горещата кожа. А през цялото време той я целуваше, угощаваше се с устните ѝ, гмуркаше езика си в дълбините на устата ѝ. Пръстите му се впираха в косата ѝ, обрамчваха лицето ѝ и държаха главата ѝ в окови, докато траеше атаката на устните му.

Тялото ѝ не желаше повече да спазва приличие. Под тежестта на Улф то се извиваше, гърчеше и търкаше неукротимо в неговото.

Бедротото му, изтъкано от мускули, я възседна през кръста. Той се изправи над нея, нетърпеливо издърпа ризата през главата си и я захвърли в отсрещния ъгъл на колибата. Гамашите му я последваха. Наведе се над нея. Огънят хвърляше сенки върху него и те играеха див танц по гладката му кожа. Тя усети тежестта и топлината на това силно тяло.

Улф се подпря на лакти, за миг погледна лицето ѝ, преди отново да се хвърли срещу устните ѝ.

— Може да те заболи — прошепна в косата ѝ, но се съмняваше, че го е чула. Съмняваше се, че тя изобщо съзнава каквото и да било, с изключение на изгарящата страст, която блестеше в светлите ѝ очи.

С колене разтвори бедрата ѝ. Беше твърд и напрегнат още откакто влезе в колибата и я видя как се преоблича. Въпреки това се колебаеше. Съвестта ли го спираше сега, когато се намираше толкова близо до нея, че усещаше топлината, струяща от тялото ѝ? Улф не знаеше. Но не можеше да отрече, че се колебае да стори това... точно на нея.

— Моля те, моля те — настояваше тя. Гласът ѝ звучеше като стенание. Не знаеше за какво точно го моли. Знаеше само, че той може

да направи нещо, за да утоли дивата ѝ жажда. Тялото ѝ се плъзна надолу.

Толкова се бе старал да запази самообладание, но сега, щом топлата ѝ влага намокри върха на неговата мъжественост, волята му го напусна. Навлезе в нея. Отначало внимателно, после, когато срещна фината бариера, натисна по-силно. Тя тихо изхлипа в мига, в който се раздели с моминството си, и Улф замръзна.

— Шшш, тихо, Агехиагуга. Знам, че боли. — Наведе се и целуна влажните ѝ устни. — Но само първия път, кълна се.

Тя го погледна с широко отворени, доверчиви очи. Леката ѝ усмивка бе предназначена да облекчи страданието му заради нейната болка. Но не успя. Ала скоро Улф забрави всичко друго, освен желанието си да се загуби в нея. Тя инстинктивно повдигна бедра и го накара да нахлуе по-навътре.

Все по-дълбоко и по-дълбоко навлизаше той, загубил способност да разсъждава. В съзнанието му остана единствено нуждата да се слее с нея. Всеки нов тласък бе по-мощен от предишния. Ускори ритъм, но в изпепеляващата страст не забравяше, че тя среща всеки негов удар с наслада.

Инстинктът му подсказа, че тя приближава върха. Мускулите ѝ се стегнаха, дишането ѝ стана насечено и плитко. Той се гмурна отново, изчака трусът да премине, ноктите, които бе забила в гърба му, да го пуснат и чак тогава се остави да полети във висините.

Когато Каролайн се върна на земята и събра достатъчно сили, за да отвори очи, тя откри, че Улф я гледа с мрачен и непроницаем израз на лицето. Сърцето ѝ още препускаше и не бе сигурна дали тялото ѝ някога ще престане да трепери. Въпреки това се усмихна. Той не ѝ отвърна с усмивка.

Вместо това смръщи чело.

— Извинявай. — Това бе всичко, което каза, но от тона му я побиха тръпки.

— Няма за какво да се извиняваш. Не ме боля много. Наистина.

Той се претърколи настрана и закри очите си с ръка.

— Радвам се — каза накрая. Без да я поглежда, придърпа едно одеяло и зави с него и двамата. — Време е да спим.

Но сънят не идваше при него, както и при нея. Улф лежеше по гръб и наблюдаваше трепкащите сенки по гредите на покрива. Знаеше,

че и тя прави същото. За бога, трябваше да ѝ каже нещо... Нещо успокоително и нежно. Нещо, което да смекчи злината, която ѝ бе сторил.

Но в съзнанието му не идваха думи, способни да поправят стореното. Нищо не можеше да смекчи удара, който ѝ бе нанесъл, отнемайки девствеността ѝ. А мисълта колко приятно му бе да прави любов с нея не излизаше от главата му. По план не трябваше да изпита удоволствие от това. Нито пък тя, помисли си Улф безжалостно. Отмъщението не биваше да е примесено с наслада.

— Раф.

Името му, едва прошепнато в полумрака, го накара да настръхне.

— Буден ли си още?

— Да. — Неохотно извърна глава и я погледна. Тя се взираше в тавана, а профилът ѝ му се стори красив и чист. Той си пое дълбоко въздух. — Искаш ли нещо?

Тя леко се поколеба, после Улф чу шумоленето на косата ѝ по мечата кожа, когато поклати глава.

— Не, нищо.

Би трябвало да остави нещата така. Да я остави да си мисли каквото иска. В края на краищата това щеше да се окаже по-лесно за нея. Но Улф откри, че е неспособен просто да лежи на една педя от нея и да не предприема нищо.

Като си каза, че би направил това дори за жена, чието тяло е купил, той протегна ръка към нея. Изразът на лицето му бе тъжен, когато я взе в прегръдката си.

Тя веднага се сгуши до рамото му и намести крехкото си тяло до неговото. Пасваха си идеално. Улф затвори очи и наум прокле баща си. Само старецът да не беше такъв проклетник! Да не беше лъгал и мамил племето му! Да не беше постъпил така жестоко с майка му! Да не беше довел лейди Каролайн Симънс от Англия! Господи, да не беше правил всичко това!

— Какво има?

— Нищо — отвърна Улф твърде бързо. Усещаше погледа ѝ върху себе си, но не обръщаше глава. — Защо питаш?

— Не знам. Изглеждаш ми... — Каролайн нямаше представа какво я прави толкова смела. Но всъщност всичко, което вършеше тази нощ, я изненадваше.

— Уморен съм, това е — обясни Улф. — Хайде, сега заспивай.

Но каквото и да твърдеше, той не успя да заспи дълго. Лежеше, прегърнал спящото ѝ тяло, и се опитваше да не мисли.

Изглежда накрая бе задрямал, защото се събуди призори. Събуди се от еротичен сън и откри, че той не е само плод на въображението му. През нощта тя се бе въртяла в леглото и сега един дълъг бял крак с кожа като кадифе почиваше върху бедрото му на сантиметри от напрегнатата му мъжественост. Ръката си бе прехвърлила през кръста му, а бузата си бе притиснала до гърдта му. И той я желаше силно.

Но вече бе отмъстил на баща си.

Ако я вземеше отново, това нямаше да има нищо общо с възмездие за страданията на майка му. Причината щеше да е в желанието, което изпитваше към Каролайн.

Битката в него бе кратка и изгубена още преди началото.

Ръката му проследи извивката на талията ѝ и полегатия склон на бедрото ѝ. Пръстите му се промъкнаха към женствеността ѝ и откриха, че тя вече е топла и влажна. Може би сънуваше същия сън, от който той току-що се бе събудил.

Но не беше сън, когато тя повдигна крак и му освободи пътя до топлата пещера, когато простена чувствено и накара сърцето му да забие лудо.

— Боли ли те? — Все пак Улф бе стъпил здраво на земята.

— Не. — Думите ѝ секнаха в мига, когато той пхна пръст в нея. — Това, което правиш с мен, е...

— Какво? — Улф се обърна така, че да я вижда, без да маха ръката си.

— Прекрасно — отвърна тя. — Караш ме да се чувствам прекрасно.

Последните ѝ думи бяха прошепнати до устните му, които се впиха в нейните. Тя разтвори уста и езикът му влезе в тихото пристанище и затанцува в същия ритъм, в който се движеше и пръстът му в нея.

Тялото ѝ се стегна мигновено. Досега не беше срещал толкова отзивчива жена. Той вдигна глава и на меката златиста светлина се загледа в нея. Тя се носеше на вълните на екстаза. Беше доволен, че поне ѝ доставя удоволствие. Че вижда как седефената кожа аленее, как

набъбналите розови връхчета на гърдите ѝ се протягат към него. Опитва едното, после другото, докато тя се връщаше на земята.

— Мм, чудесно — прошепна тя и Улф се засмя.

Каролайн събра сили и се облегна на лакти. Той лежеше с глава върху корема ѝ и нещо в тази гледка накара сърцето ѝ да се свие.

— А ти? — попита го тя. Косата му погали кожата ѝ, когато той повдигна глава да я погледне.

— Какво аз?

— На теб... — Каролайн се пресегна и погали гарвановите коси.

— На теб харесва ли ти?

Усмивката му, светкавица от бели зъби, я накара да се изчерви и да благодари на полумрака в стаята. Устните му бавно се изкачиха нагоре по тялото ѝ и оставиха след себе си диря от възбудена кожа. Накрая той легна до нея.

— Ти спираш дъха ми. Желая те толкова силно. Аз... — прекъсна думите си и се обърна на една страна. Взе ръката ѝ и я поведе надолу по тялото си. Тя не се възпротиви, когато той постави пръстите ѝ около коравата си мъжественост. — Копнея за теб, Агехиагуга.

Ръката ѝ остана там, дори след като той я пусна, за да я погали.

— Какво означава Агехиагуга? Ти го каза и снощи.

— Така ли? — Улф не бе забелязал. — Лунна жена. — Зарови пръсти в къдриците ѝ. — Косата ти е с цвят на лунни лъчи — прошепна той. Но не ѝ каза, че вече мисли за нея като за Агехиагуга.

Каролайн го придърпа към себе си. Тежестта му бе добре дошла, както и първият тласък, и всички следващи, които нахлуваха в нея все по-дълбоко и все по-бързо. Силното му тяло се вливаше в нея, изпълваше я изцяло и караше душата ѝ да лети. И думата „прекрасно“ вече бе неспособна да изрази чувствата ѝ.

— Какво означават?

Двамата лежаха един до друг. Улф беше свил ръката си в лакътя и с длан подпираше главата си. Наведе брадичка и проследи с поглед пръста ѝ, който се движеше по татуировките на гърдите му.

— Не съм предполагал, че си толкова любопитна — подразни я той, наведе се напред и положи целувка между гърдите ѝ. Изправи се и взе ръката ѝ в своята. — Повечето от тях не означават нищо. Просто са символи на моето племе и на семейството ми.

— Харесват ми — Каролайн плъзна пръст по една, която пресичаше ребрата му, и се изненада от това, че той изведнъж се сви. Опита пак и той реагира по същия начин. — Имаш гъдел.

— Нямам — възпротиви се той, но не спираше да се гърчи, щом го докоснеше на същото място. — Ако не престанеш веднага, ще...

— Какво ще направиш? Ох! — Движенията му бяха толкова бързи, че тя нямаше време дори да изохка. В един момент той лежеше до нея, а в следващия вече бе възседнал бедрата ѝ. Хвана ръцете ѝ и ги прикова високо над главата ѝ. Извисяваше се над нея като разярен див звяр, но тя не се страхуваше. Засмя се и той отметна глава назад и се присъедини към смеха ѝ.

— Имаш красива усмивка.

Думите му го изненадаха толкова, колкото и нея. И го накараха да осъзнае, че трябва да прекрати това. Независимо колко приятно му беше. С ловко движение се освободи от нея и се изправи.

— Време е да ставаме. Ще запаля огън.

Каролайн не можеше да откъсне поглед от него, докато той стягаше връзките на гамашите и обличаше риза. Миг след това той излезе и затвори вратата след себе си. Тя напусна постелята от кожи. Тази сутрин беше хладно, затова бързо навлече долната си риза. Сложи си корсаж и фуста. Роклята тъкмо се спускаше по тялото ѝ, когато той се върна. Пусна цепениците пред огнището и се захвана да разпалва угасналите въглени.

— Казах ти, че ще запаля огъня. Можеше да станеш от леглото, чак когато се стопли.

— Не ми е студено — едва успя да задържи зъбите си да не тракат, докато лъжеше.

Той само я погледна и сви рамене.

— Мога да приготвя закуска. — Каролайн предпазливо пристъпи към него. Така, както се държаха един с друг сега, ѝ беше трудно да повярва, че преди малко е лежала в прегръдките на този мъж. Копнееше да задържи атмосферата на изминалата нощ.

— Ваше благородие готви? — Тъмните му вежди се повдигнаха скептично.

— Малко. — Нямаше смисъл да го лъже, защото така или иначе той скоро щеше да разбере истината. — Но искам да се науча. —

Представяше си как ще живеят заедно. Той ще ходи на лов и за риба, а тя ще му готви. И всяка нощ щяха да споделят постелята от мечи кожи.

— Тази сутрин аз ще се погрижа за закуската — каза той и ѝ махна да седне в креслото.

Наблюдаваше го и се възхищаваше на животинската му грациозност, докато той бъркаше овесени ядки и вода в медено гърне и го слагаше на огъня.

— Откога живееш тук?

— Откакто се върнах от Англия.

— Ясно. — Не беше много разговорлив, но поне отговаряше на въпросите ѝ. Каролайн се надяваше, че като се опознаят, постепенно ще започнат да разговарят по-свободно. — Мислех си, че си можел да живееш при майка си.

— Искаш да кажеш с племето чероки? — Той разбърка кашата.

Тя кимна.

— Можех, но майка ми почина, а на мен ми харесва повече тук.

На Каролайн тук също ѝ харесваше.

В ранните утринни часове, докато лежеше в обятията му, беше премислила всичко. Очевидно сега вече не може да се омъжи за баща му. Двамата с Раф се обичаха. Поне тя го обичаше, а ако той не изпитваше същото към нея, с времето сигурно щеше да я обикне. Бе решила да живее с него тук, в колибата.

Щеше да повика и Нед. Улф нямаше достатъчно пари, за да плаща таксата в училището на Едуард. Брат ѝ отначало щеше да се сърди, че го принуждава да напусне родните места, но скоро щеше да обикне Новия свят. Освен това Улф можеше да продължи образованието му с книгите, които притежаваше.

Но най-хубавото бе, че всички щяха да са заедно.

Вече се питаше дали е постъпила добре като е оставила Едуард сам в Англия. Но сега това нямаше значение.

Щеше да ѝ бъде трудно да съобщи на Робърт Макуейд, че няма да се омъжи за него. Но нямаше съмнение, че той щеше да я разбере, след като двамата с Улф обясняха, че... Не знаеше какво точно ще му обясняват, но бе сигурна, че заедно ще измислят нещо.

Предстоящият разговор с баща му изглежда гнетеше и Улф. Почти не проговори, докато се хранеха, нито после, когато се качиха на конете за последния преход. Над пътеката беше надвиснала сутрешна

мъгла и затова ѝ бе трудно да разглежда пейзажа. Но от време на време завесата се повдигаше и от гледката на забулената долина дъхът ѝ секваше.

Преди обяд спряха, за да дадат почивка на конете.

— „Седемте бора“ е зад онзи хребет — каза Улф, след като ѝ помогна да слезе.

Искаше ѝ се да се притисне до него, да усети прегръдката му както снощи, но поведението му не я подканяше към интимност. Той поведе конете към едно поточе, което се плискаше върху близките скали, и тя го последва. Улф не обърна внимание на присъствието ѝ, затова тя докосна ръката му. Само допира до него, до мускулите и топлината на тялото му я връщаха към ярките чувствени спомени от снощи. Каролайн преглътна, но не се стресна от руменината, заляла страните ѝ.

— Знам, че няма да ти е лесно — каза му тя.

Той се обърна и я изгледа дълго и изпитателно. За миг тя си помисли, че ще я привлече към себе си. Но той не го направи. Хвана поводите на конете и тръгна обратно по пътеката. Преди да се наведе, за да я повдигне на седлото, погледите им се срещнаха.

— Права си, Каролайн. Не ми е лесно.

Къщата в „Седемте бора“ изглеждаше величествена в сравнение с колибата, където прекараха нощта. Но за Каролайн това нямаше никакво значение. Домът на Улф ѝ стигаше. Не ѝ трябваша два етажа от рендосани греди, за да е щастлива. Къщата, към която се приближаваха, изглежда не бе строена наведнъж, а постепенно. В централната част имаше врата, два прозореца на първия етаж и три на втория. Отляво се виждаше пристройка, която приличаше на кухня, а отдясно за симетрия бе построена още една стая. Там имаше отделен вход, около който стояха няколко души, приличащи на индианци.

Улф кимна към тях, но не каза нищо. Помогна ѝ да слезе от коня. Тя усети напрежението в ръцете му и се помоли всичко да мине леко. Надяваше се, че разговорът с баща му няма да продължи дълго и че Робърт ще прояви разбиране. Нито тя, нито Раф имаха вина за случилото се снощи.

Но сърцето ѝ се свиваше и тя нерешително тръгна към къщата след мъжа, когото обичаше.

Вътре тежки завеси засенчваха прозорците и отначало ѝ беше трудно да различи седналия в мекото кресло до камината човек, чийто превързан крак бе подпрян на табуретка. Но гласът му прогърмя ясно. В него се долавяше шотландски акцент и пристрастеност към алкохола.

— Навреме пристигна, момче. Това ли е тя?

Улф не отвърна, само отстъпи настрана и Каролайн успя да разгледа по-добре мъжа, заради когото бе дошла в Америка. Той също я огледа. Тя не знаеше какво да направи, освен да стои пред него, докато светлозелените му очи я изучаваха.

Това, което видя, не му направи никакво впечатление. Завърши огледа и изсумтя:

— Става. — После се провикна: — Мери!

Каролайн хвърли поглед към Улф в очакване той да обясни на баща си, че всъщност мнението му няма никакво значение, защото тя няма да живее с него. Но когато в стаята се появи млада жена, очакваща дете, Улф се завъртя на пети и се насочи към вратата.

— Мери ще те заведе в стаята ти — каза по-възрастният Макуейд, но Каролайн не му обърна внимание.

Слисана гледаше как Улф отваря вратата и прекрачва прага.

— Не ме ли чуваш, момиче? Къде отиваш?

Каролайн се престори, че не чува въпроса, отправен към нея, и се спусна към входа. Повдигна поли и се затича, но докато стигне до верандата, Улф вече бе възседнал коня. Животното нервно подскачаше на задните си крака и Улф направи малък кръг, когато тя извика името му.

— Не... не разбирам какво става — бе всичко, което можа да му каже, а той я гледаше от гърба на жребеца. Не ѝ даде обяснение, само срещна погледа ѝ и на лицето му се изписа мрачен израз, после пришпори коня.

Докато се отдалечаваше, тя стоеше и го гледаше с невярващи очи.

Зад гърба ѝ сърдит глас я повика по име.

ГЛАВА ШЕСТА

— Лейди Каролайн! Лейди Каролайн!

Каролайн реагира по-скоро на нежното докосване по ръката, отколкото на името си. Откъсна поглед от опустялата пътека, водеща към високата борова гора, и видя пред себе си младата жена, с която се бе запознала в салона. Забеляза единствено спокойните ѝ сиви очи.

— Той ви вика.

Жената явно не държеше Каролайн веднага да изпълни заповедта, която сега достигна до тях като сърдит рев откъм къщата. Срамежливо се усмихна и я потупа по рамото:

— Добре ли си?

Дали беше добре? Каролайн не знаеше. Стоеше на верандата и на пръв поглед сякаш нищо ѝ нямаше. Но... тя хвърли поглед назад към пътеката с надеждата, че е станала ужасна грешка. Всеки миг Улф щеше да се върне, обвит в облак прах, и да ѝ обясни защо я е оставил.

Но никъде сред безкрайното море от борове не се виждаше облак от прах и не се чуваше нищо друго освен заглъхващите крясъци на присмехулник.

— Той никога не остава тук за дълго.

Каролайн се обърна и се вгледа в жената.

— От време на време се отбива и, ако баща му го няма, си приказва с мен. — Тя поклати глава и няколко кафяви кичура коса се изплъзнаха от бонето ѝ. — Те двамата не се разбират много. Хайде, ела. — Хвана я за ръка и я поведе към къщата. — Най-добре да приключим с това колкото е възможно по-бързо. После ще ти донеса каничка чай в стаята. Съгласна си, нали?

Жената — Каролайн си спомни, че името ѝ бе Мери — застана със скръстени ръце до нея пред Робърт Макуейд. Той бе успял да стане от креслото, но подпухналото му лице бе зачервено от усилието. Сега стоеше, облегнат на патерицата си, и я гледаше изпитателно.

— Какво значи това, по дяволите? Накъде побягна?

Каролайн не успя да измисли никакво обяснение, затова не отвърна нищо, което още повече, го разгневи.

— Дяволите да те вземат, момиче! В Англия може да си свикнала на поклони и ласкателства, но тук аз съм господарят. — Наведе се към нея с присвити очи. — И ще правиш каквото ти наредя!

Каролайн отново не отговори и той свъси вежди.

— Ти глуха ли си? Да не би да съм си поръчал чак от Англия жена, която е глухоняма?

— Тя чува много добре, Робърт. Смятам, че просто е уморена от пътуването. Отдалеч пристига.

Робърт стрелна с поглед другата жена и заговори със заплашително нисък тон:

— Не си спомням да съм те питал за мнението ти, Мери.

— Но тя е права. — Каролайн долови напрежението на жената по лекото потрепване на ръката ѝ. Вдигна брадичка, като си спомни, че независимо от обстоятелствата все още е лейди Каролайн Симънс. Без пари и измамена, тя нямаше на какво друго да се крепи освен на фамилната си титла.

— Изтощена съм — обърна се тя към Мери и само за миг успя да зърне слисаното изражение на Робърт Макуейд. — Ще ме заведете ли в стаята ми?

Пренебрежителното ѝ отношение към него го изненада, но за кратко. Докато двете с Мери вървяха по коридора, той викаше след тях, че е най-добре бързо да си почине.

— За вечеря искам да слезеш долу! Чуваш ли ме?

— Човек наистина трябва да е глух, за да не го чуе — саркастично отбеляза Мери и я поведе нагоре по тесните стълби. — Но не е чак толкова лош, колкото изглежда. — Тя спря на площадката, за да си поеме дъх. — Не му е приятно да седи затворен вкъщи.

Каролайн не отвърна нищо. Малкото сили, които ѝ бяха останали, се бяха стопили в усилията ѝ да се пребори с него. Чувството ѝ за достойнство се бунтуваше, когато той се нахвърляше с викове срещу Мери.

— Надявам се стаята да ти хареса. — Мери я въведе в малка светла стая и отстъпи назад. — Нямаше с какво да я подреда, затова реших да уشيا нови пердета.

— Чудесни са. — Каролайн се изненада, че гласът ѝ прозвуча толкова спокойно. В душата си се чувстваше разбита. — Всичко е много хубаво. — Докосна покривката на леглото. Беше от същия светложълт плат като пердетата. — Не биваше да си даваш толкова труд.

Мери се усмихна и положи ръце върху закръгления си корем.

— С това си запълвах времето. Логън го няма и... понякога се чувствам самотна. — Тя протегна ръка към Каролайн. — Толкова се радвам, че си тук. — Гладкото ѝ чело внезапно се смръщи. — Сигурна ли си, че нищо ти няма? Ръцете ти са студени като лед. И си толкова бледа! — Мери стисна пръстите ѝ в своите и погледите им се срещнаха. — Няма да е толкова лошо.

Каролайн се извърна, преди Мери да забележи сълзите, които се появиха в очите ѝ, и се престори, че разглежда пердетата.

— Много си любезна, но ако може, бих искала да остана за малко сама.

— О, разбира се. Ще отида да кажа на някоя от индианките да ти донесе багажа. Ти си почини добре.

Когато вратата се затвори след Мери, Каролайн изпита желание да я повика обратно. Всъщност не от самота имаше нужда сега — сама в стаята, тя нямаше какво друго да прави, освен да мисли.

Отпусна се в креслото до прозореца и се опита да намери причина за постъпката на Улф — причина, различна от очевидната. Но колкото и да се стараеше, нищо не ѝ идваше на ум.

Но пък и никой не я беше принудил да се люби с него снощи. Той не ѝ беше дал никакви обещания. А тя си бе помислила, че... Каролайн затвори очи и се облегна назад.

Глупачка! Беше кръгла глупачка.

Не беше ли научила още на коляното на баща си какво трябва да прави? Урокът бе ясен. Да разчита винаги само на себе си. А тя си бе позволила да пренебрегне наученото и то заради какво? Заради красиво лице и мускулесто тяло. Заради очи, които сякаш имаха да ѝ кажат толкова много, но в действителност бяха безмълвни.

Знаеше, че не е нито първата, нито последната жена, поддала се на страстите си, но това не ѝ помагаше да се почувства по-добре. За неин срам продължаваше да седи до прозореца и да се ослушва за

тропот на копита, които да ѝ докажат, че е сбъркала в преценката си за Улф.

Но дългоочакваният звук така и не дойде и когато Мери плахо почука на вратата, за да обяви, че вечерята е готова, тя бе посрещната от една загубила илюзиите си жена.

— Не исках да те безпокоя, но Робърт каза... — Мери не довърши изречението.

— Знам — Каролайн се изправи и приглади гънките на полата си.

— Успя ли да си починеш? Още ми изглеждаш бледа.

— Добре съм. Наистина. — Каролайн ѝ се усмихна, защото нямаше желание да я тревожи. — Ще слизаме ли? — Тя хвана ръката на Мери — малка утеха, която да я крепи при срещата ѝ с бъдещето.

— Няма защо да отлагаме. Свещеник рядко минава оттук.

Каролайн не откъсна поглед от ситните бодове, с които поръбваше подгъва на една риза.

— Сигурно си прав.

— Говори по-високо, момиче, едва те чувам. По дяволите, и двете с Мери само хленчите.

Каролайн се опита да скрие омразата в погледа, който му хвърли. Бяха минали само две седмици, откакто бе пристигнала, а вече изпитваше към бъдещия си съпруг силна ненавист, която бе трудно да прикрие.

— Нито Мери, нито пък аз хленча. Ти сам каза да говорим тихо.

— Имах предвид да не ми крещите като продавачки на риба.

— Както кажеш — отвърна тя сдържано и продължи да шие.

— Ти, момиче, по-добре внимавай. — Робърт плесна с ръка по облегалката на креслото. — Все още мога да се откажа от този брак.

Откажи се! Откажи се! Искаше ѝ се да изкрещи думите в лицето му, но и двамата знаеха, че не може. Картите ѝ бързо бяха разкрити. Робърт бе разбрал, че тя няма пари. Знаеше и за брат ѝ, и за желанието ѝ да го осигури финансово. Заплахата, че ще ги остави на произвола на съдбата, беше изгодна за Робърт и той често я използваше.

Каролайн си пое дъх, за да се успокои.

— Кога ще пристигне свещеникът?

— Очаквам го тези дни. Разбрах, че последно бил проповядвал при индианците чероки близо до Естато. Чудя се защо ли се занимава с тия диваци.

Каролайн скъса със зъби конеца, за да не му отговори нищо.

— Къде тръгна? — Робърт почука с патерицата по крака на креслото.

— Да помогна на Мери в приготвянето на свещите. — Тя прибра ризата в кошницата с шивашките си принадлежности. — Днес е горещо и тя не бива да работи толкова много.

Животът в „Седемте бора“ не беше лош. Когато успееше да се отърве от присъствието на Робърт — за съжаление точно към това се стремеше, — можеше да види и да направи много неща. Беше й интересно да разговаря с индианките, които работеха в къщата. Отначало, като знаеха, че тя ще бъде съпруга на Робърт, те се отнасяха към нея с хладна любезност. Но с времето тя спечели сърцата им.

Индианките идваха в „Седемте бора“, за да получат срещу труда си стоките, от които се нуждаеха семействата им.

— Преди идваха мъжете — каза й една сутрин Садаи, докато месеха хляб.

— Защо вече не идват? — Каролайн натисна силно с длан тестото. Печенето на хляба се превръщаше в едно от любимите й занимания, макар че Мери й бе казала, че тестото не се меси така грубо. „Ти го удрияш така, сякаш искаш да го накажеш, а нещастната топка от брашно и вода не ти е сторила нищо лошо“, каза й тя първия път, когато месеха заедно. Но нея не я беше грижа. Не тесто си представяше тя, когато забиваше пръсти в гладката маса.

Каролайн се изтръгна от болезнените спомени за Улф и се вслуша в думите на Садаи. Тя беше хубава жена, по-висока и едра от нея. Решеше дългата си черна коса назад и я връзваше на дебел възел на тила. Обичаше красивите неща и на ръцете си носеше безброй гривни от сребро и мъниста, които приятно подрънкваха, докато работеше.

— Вече не ги приемат. Великият баща оттатък водата ни наказва. — Думите й бяха изпълнени със сарказъм.

— Защото вашите воители са нападали заселници?

— Не знам. Те искат мъжете ни да се бият срещу техните врагове, иначе отказват да търгуват с нас.

— Нашите мъже също се бият срещу французите — намеси се Мери.

Каролайн избърса набрашнените си ръце в престилката и прегърна приятелката си.

— Логън ще се върне жив и здрав. Сигурна съм в това.

Усмивката на Мери бе тъжна.

— Разбира се. Просто ми се искаше да е тук, когато бебето се роди. — Тя погали корема си с любов.

— Може да се върне дотогава.

— Хм. — Садаи покри тестената могила с чиста кърпа. — Англичаните и французите още не са готови да си разменят пояса на мира. — Въпреки че Каролайн й хвърли предупредителен поглед, тя продължи: — Страх ме е, че положението ще се влоши още повече, преди да се оправи.

— Не можеш да си сигурна в това, Садаи.

— Каролайн, не е нужно да ме заблуждаваш. Коремът ми може да е голям, но и аз чувам разни неща.

— Уойа ни предупреди, че ни очаква битка.

Каролайн стисна зъби.

— Той пък откъде знае?

Откакто бе пристигнала в „Седемте бора“, името на Улф бе споменавано няколко пъти. Въпреки желанието си да приеме всичко случило се между тях като урок, Каролайн не можеше да се справи с тревогата, която я обземаше всеки път, щом чуеше името му. Поне да не спохождаше сънищата й всяка нощ...

— Раф е добре осведомен по тези въпроси. Робърт никога не го слуша, но Логън смята, че би трябвало. Аз също.

— Какво е това, което Робърт трябва да направи?

— Инаду, змията, трябва да престане да мами.

Думите на Садаи бяха изпълнени с такава омраза, че Каролайн онемя. Но от това, че и други хора го ненавиждат, не й стана по-добре.

— Хайде, наведи се напред да ги наглася. — Мери отстъпи назад и наклони глава настрана, за да се наслади на резултата от работата си. — Изглеждаш прелестно.

Каролайн й се усмихна с благодарност. Но не се интересуваеше как изглежда. Гадеше й се. Съгласи се да се облече като булка, само за

да достави удоволствие на Мери. За разлика от другите, тя не виждаше празничност в предстоящото събитие.

— Сигурна ли си, че цветята в косата ми не са прекалено много?

— О, не. Когато се омъжвах за Логън, бях вплела в косата си рози и той каза, че много ми отивали.

Каролайн не отвърна нищо.

— Ти... може би се страхуваш?

— От какво? — Каролайн погледна в овалното огледало и се опита да не се намръщи.

— Ами... нали знаеш, от брачното легло. Мога да те уверя, че не е толкова лошо, колкото някои твърдят. — Бузите ѝ се обагриха в яркочервено. — Ако трябва да бъда честна, бих казала дори, че е приятно.

Мери се зае да оправя гънките на общитата с брокат рокля. Каролайн си помисли, че внезапното усърдие на приятелката ѝ е предназначено да скрие смущението, но се радваше, че заниманието ѝ изисква да не вдига очи към нея. Защото не искаше Мери да забележи объркването, изписано върху лицето ѝ.

Бързо успя да си придаде спокоен вид, но не можа да потисне чувствата, които пулсираха в нея. Вече бе познала брачното легло, макар че нито пред хората, нито пред бога можеше да употреби думата с чиста съвест. Но това не пречеше на спомените ѝ. Мери го наричаше приятно. Каролайн би продължила.

Чудесно!

Великолепно!

Божествено!

Полата ѝ се разлюля, щом пристъпи към прозореца.

— Благодаря ти, че ми казваш. — Пое си дълбоко дъх. — Но няма защо да се притесняваш, ще се справя.

Трябваше да се справи. Затвори очи за миг и си припомни, че просто няма избор. Когато се обърна към Мери, усмивката ѝ си бе на място.

— Мисля, че е време да слизаме.

С изправен гръб и високо вдигната брадичка тя влезе в салона. Идваше с четвърт час по-късно от времето, определено за бракосъчетанието, но изглежда никой не бързаше.

— А, ето я моята невеста със синя кръв. — Робърт вдигна чаша и разля от течността по копринената си жилетка, докато с насмешка поздравяваше Каролайн. — Досуц като жертвен агнец, нали?

Въпросът бе отправен към преподобния мистър Епълби, който не откри нищо неблагоприлично в него. Засмя се гръмко и сръбна още една глътка от чашата си.

Преподобният не приличаше по нищо на свещениците, които Каролайн бе срещала досега. Не знаеше точно към кое вероизповедание принадлежи той, но какво значение имаше това, след като и годеникът ѝ, и свещеникът бяха пияни?

Само Мери се стараяше да превърне брачната церемония в празник. Тя влезе в салона мрачна и навъсена.

— Срам и позор за вас! Сега не е време да пиете.

— Защо пък не? Това ще е единственото ми удоволствие днес, благодарение на този счупен крак. — Робърт удари с юмрук по бедрото си и се сгърчи от болката. Насочи кръвожаден поглед към Каролайн и изразът на лицето му стана похотлив. — Освен ако Нейно благородие не се съгласи да усмири горещата ми кръв по други начини.

Каролайн само го изглежда студено, но Мери ахна.

— Тя ще те очаква в леглото си като всяка възпитана млада жена. — Беше опряла ръце на наедрелите си хълбоци и видът ѝ напомняше квачка, която пази пиленцата си. Но Каролайн не беше невинно пиленце, нито пък чисто, девствено момиче. Въпреки това при мисълта да се отдаде на похотта на Робърт Макуейд ѝ се завиваше свят.

За щастие церемонията приключи бързо.

Когато последните думи заглъхнаха, Каролайн се почувства като хваната в капан. Беше нелепо чувство, защото най-после двамата с Едуард бяха в безопасност или поне — финансово осигурени.

Сватбените гозби останаха почти непобутнати. Робърт и преподобният Епълби скоро се оттеглиха в кабинета, за да си наляят още освежителни напитки.

— Да не си болна? Толкова си бледа — обърна се Мери към Каролайн.

— Не, само съм уморена. — Тя бутна стола си назад и се изправи, засрамена от липсата на смелост. Неспособна да събере кураж, тя побягна от стаята.

Тъмнината добави още страдания към най-лошия ден в живота ѝ. Каролайн лежеше под юргана с вкочанени крака и се вслушваше във всяко проскърцване по дъските на пода. Беше ѝ казал, че ще дойде тази нощ.

„По дяволите, ти си моя съпруга и аз ще те имам когато и както си пожелае.“ Думите му, изречени преди да напусне сватбената трапеза, кънтяха в главата ѝ. Тя се обърна настрана, сграбчи възглавницата и я притисна към ушите си. Не искаше да чуе тежките му стъпки нагоре по стълбите. Не искаше да идва.

Когато най-после заспа сред объркани и смачкани чаршафи, чувствените ѝ сънища за Улф бяха помрачени от уродливия образ на баща му... нейния съпруг. На сутринта се събуди, за щастие, сама, но с болки в главата и разбунтуван стомах. Беше имала късмет, че снощи Робърт бе заспал в собственото си легло. И сега пак имаше късмет, че успя да стигне до нощното гърне, преди да повърне.

Кървенето не е чак толкова силно.

— Тогава остани в леглото заради мен. — Каролайн натисна раменете на Мери към възглавницата. — Освен това днес няма за какво да ставаш, Мери! — Каролайн придърпа стола по-близо до леглото и седна. — Нали не искаш с теб или с бебето да се случи нещо лошо? Какво ще каже Логън, ако... Просто трябва да се грижиш повече за себе си.

— Толкова го обичам...

Каролайн стисна ръката ѝ.

— Знам, че го обичаш. — Беше разбрала по начина, по който светеха очите на Мери, когато говореше за мъжа си, и по който стискаше единственото писмо, получено от него, откакто Каролайн бе пристигнала.

— Да можеше и той да ме обича така силно, както аз него...

— Какво говориш? Сигурна съм, че те обожава! — Всъщност Каролайн знаеше много малко за по-големия брат на Улф. Мери, разбира се, говореше с възхищение за него. Робърт не казваше почти нищо за когото и да е от синовете си. Но той прекарваше повечето от времето си в плен на алкохола и изглежда нищо друго не го интересуваше.

— О, той се грижи за мен. — Мери извърна лицето си настрана. — И може би аз не бива да говоря така, но една жена винаги усеща тези неща.

— Какво усеща? — Каролайн се опита да я успокои. — Струва ми се, че тревогата ти е изпила ума.

Думите ѝ предизвикаха желаната усмивка, но не разсеяха печалните мисли на Мери.

— Идеята да се оженим беше на Робърт. Искаше да има наследник за името си. — Тя погледна към Каролайн. — Една нощ ги чух да говорят за това, по-точно да си крещят. На Логън не му харесваше да търгува с индианците. Двамата с Робърт непрекъснато водеха битки един с друг.

— Заради нечестната търговия? — Каролайн бе научила от Садаи за отношението на индианците към Робърт.

— Да. Логън не одобряваше далаверите на баща си. Двамата с Раф отидоха заедно в Чарлз Таун да изложат истината пред губернатора. — Тя отметна кичур коса от лицето си.

— И какво се случи? — Каролайн си спомни за срещата на Раф с губернатора, докато тя чакаше във вестибюла. По израза на Мери и свиването на раменете ѝ се досети, че резултатът не е бил добър.

— Литълтън обещал да разгледа въпроса. Дори назначил човек, който да извърши проверка, но нищо не се промени. Раф беше вбесен.

— А Логън?

— Не след дълго ме напусна.

— Не е напуснал теб. Нали сама каза, че е отишъл да се бие с французите?

— Жената винаги усеща — повтори Мери.

Каролайн направи всичко, което беше по силите ѝ, за да убеди Мери, че не е права. Преди да излезе от стаята и да я остави да си почива, Мери вече бе признала, че вероятно тревогата за бебето и умората я карат да изпитва меланхолия. Въпреки това Каролайн се молеше Логън Макуейд да се появи по-скоро на пътеката към „Седемте бора“ и да увери жена си в своята любов.

Както винаги, когато минаваше край салона, тя се опита да стъпва съвсем безшумно. Но този път това не ѝ помогна. Сви се, щом чу гласа на Робърт.

— Мисис Макуейд, елате при мен за малко.

С неохота, която не можеше да скрие, тя спря на прага.

— Тъкмо отивах към градината.

Тежките завеси бяха спуснати, но в стаята се процеждаше достатъчно светлина, за да забележи раздразнението му, когато ѝ махна с ръка да влезе вътре.

Откакто бе пристигнала, той беше напълнял, а кожата му бе придобила пепеляв оттенък. Но изразът на лицето и тонът на гласа му си оставаха все същите, само алкохолът, който поглъщаше, ги променяше от време на време. Този следобед той изглеждаше относително трезвен, макар че на масата до него се виждаше чаша кехлибарена течност.

Погледът му я объркваше, докато стоеше пред него. Но тя съумя да придаде на лицето си любезно изражение.

— Мери си почива. Надявам се нищо лошо да не се случи на бебето.

— От край време жените раждат. Дивачките просто ги изтърсват и забравят за тях. Мери да не е първата? Какво сте се разлигавили двете с нея?

— Това ли е направила майката на Улф — изтърсила го и забравила за него? — Каролайн нямаше представа какъв дух я е обладал, за да изрече подобно нещо. Никога досега не беше споменавала пред Робърт името на сина му, нито пък бе намеквала, че знае за индианската кръв на майка му. Не ѝ беше нужно дълго време, за да осъзнае с какво презрение се отнася съпругът ѝ към индианците.

Без да иска бе уцелила болното му място, но вече бе късно и не можеше да глътне обратно думите. Зачака порой от ругатни и той не закъсня.

— Дяволите да те вземат, момиче! — Робърт скочи на крака така бързо, че загуби равновесие и се тръшна обратно в креслото. — Прекалено дълго търпя твоята наглост. Време е да ти покажа къде ти е мястото.

Мълчанието би било най-добрата отбрана в момента и Каролайн бе достатъчно умна, за да го разбере. Но днес явно някакво палаво дяволче се разпореждаше с езика ѝ.

— Вече съм си намерила мястото.

Той се изсмя злобно.

— Твоето място е в леглото ми.

На това Каролайн не успя да намери отговор. Често чуваше тези думи и ги приемаше като заплаха. Робърт явно изпитваше удоволствие да наблюдава как тя пребледнява, докато той подробно ѝ описва какво ще направи с нея, когато кракът му оздравее.

— И не се надявай, че ще можеш да ме избягваш още дълго... — Той отново се изсмя и избърса слюнката от устните си с опакото на ръката си. — С всеки изминал ден кракът ми се оправя. Ела да видиш, подутината вече е по-малка. — Той ѝ махна с ръка да се приближи.

Каролайн разбираше, че се държи като страхливка, но не успя да събере кураж и да пристъпи към него. Затова бързо се извини, че в градината се нуждаят от помощта ѝ, и изчезна зад вратата. Но до ушите ѝ достигна хрипливият му смях и думите:

— Скоро, момиче, скоро ще е.

Макар че се бе поспряла за малко до вратата, за да успокои дишането си, и Садаи, и Уолини я погледнаха разтревожено, когато се приближи към тях по пътеката, водеща към градината.

— Да не би Мери да е по-зле? — попита я Садаи, след като пусна една тиквичка в торбата, завързана на кръста ѝ.

— Не, не, дори изглежда по-добре. — Каролайн стегна панделките на бонето си, докато вървеше към тях през редовете царевица. Взе една торба, закачена до вратата на кухнята, и започна да я пълни заедно с другите две жени. Разменяха си незначителни фрази — за времето, за зимния лов, за войната.

— Садаи — попита внезапно Каролайн, — ти познаваше ли майката на Раф?

— Майката на Уойа, Алкини, не е от нашето село, но я познавах.

— Беше много красива — намеси се Уолини.

— Пфу! — Садаи направи гримаса. — Че ти изобщо не си я виждала, много си млада.

— Е, поне така съм чувала — оправда се Уолини.

Садаи сви рамене.

— Дъщеря ми е права. Наистина беше красива.

— Дълго ли е живяла в „Седемте бора“?

— Не знам. Казват, че дошла тук да се омъжи за лъжливата змия.

— О! — *Сигурно Робърт ѝ е обещал сватба, а после я е изгонил...* — И какво се е случило?

— Нищо. Живя. Остаря.

— А Робърт... мистър Макуейд така и не се е оженил никога за нея?

— Не така, както го правят белите. Но при нас всичко е много по-просто. — По тона ѝ личеше, че смята техния обичай и за по-добър. — Ние си разменяме подаръци и толкоз. Ако някой от двамата реши, че не желае да живее повече с другия, просто си тръгва.

— Алкини сигурно е решила да си тръгне? — Каролайн не можеше да си представи, че е възможно някой доброволно да живее с този човек.

Садаи поклати глава.

— Не. Той ѝ каза да си върви. Години след това ѝ взе момчето. — Тя цъкна с език. — Уойа трябваше да остане при нея. И да се учи от чичовците си. Така е при нас.

По-късно, седнала край потока, който се виеше зад къщата, Каролайн мислеше над думите на двете жени. Имаше навик да остава за малко тук, преди да влезе вътре. Наслаждаваше се на спокойствието и усамотението, докато денят отстъпваше пред здрача.

Величието на обкръжаващата я гора ѝ даваше сила да изтърпи вечерта. Тези часове бе длъжна да прекарва със съпруга си. Днес, изплашена от спора, който със сигурност им предстоеше, тя остана малко по-дълго и, седнала на голям, покрит с мъх камък, наблюдаваше кристалната вода, която бълбукаше по гладките камъчета.

Никой не я безпокоеше, докато седеше там, ето защо, когато чу името си, тихо прошепнато, тя се стресна. Но още преди да се бе обърнала, вече знаеше кой стои зад нея. Сякаш с мислите си го бе повикала.

Бавно извърна глава, като си повтаряше, че е готова за срещата с него. За да осъзнае в следващия миг, че не е.

— Какво правиш тук? — Гласът ѝ прозвуча с гордост, която само месеците, прекарани в болка и гняв, можеха да предизвикат.

— Дойдох да те отведа със себе си — отвърна Улф.

ГЛАВА СЕДМА

— Да не си полудял?! — Каролайн неволно отстъпи назад и в бързината се спъна в един стърчащ корен. Ръката на Раф се стрелна и я хвана, за да не падне. Знаеше, че би трябвало да му е благодарна за помощта, но не беше. Веднага щом се почувства сигурна, тя се отдръпна от него.

Независимо от всичко, което се бе случило, той й въздействаше по същия начин, както и преди.

Каролайн си пое дълбоко дъх:

— Смятам, че трябва да си тръгваш.

— Не и без теб.

Тя ахна от изненада. Думите му й бяха познати. Всяка нощ ги чуваше в сънищата си, всяка нощ виждаше едно и също: той идва при нея, моли я за прошка, настоява тя да тръгне с него; кълне й се във вечна любов...

Но сега това не беше сън. И макар че мътната светлина на здрача придаваше на сцената нереалност, Каролайн знаеше, че мъжът от плът и кръв, който стои пред нея, не е плод на въображението й. И думите му не бяха само нещо, което тя желаше да чуе.

Но сега вече бе твърде късно.

След като веднъж бе помолила Улф да си тръгне, тя беше неспособна да направи нещо повече — само стоеше и се взираше в него. Спомените й бяха ярки и хубави, но бледнееха пред действителността. Той беше по-висок, с по-широки рамене, по-мургав и по-красив, отколкото го помнеше. И макар че облеклото му бе по-цивилизовано от последния път, когато го бе видяла — сега носеше ленена риза и гамаши за лов, а косата му беше вързана на опашка, — от истинския Улф се излъчваше повече дива сила, отколкото от сънищата й. Дори от най-еротичните.

Гласът му, нисък и плътен, разпръсна чувствената магия, която я бе завладяла.

— Каролайн.

— Мисис Макуейд. — При тези думи той стисна зъби. — Сега вече съм мисис Макуейд.

Стори й се, че видя тъга и нещо друго в очите му, преди той да сведе поглед. За миг дългите тъмни мигли хвърлиха сянка върху кожата му. Но когато отново я погледна, изразът на лицето му бе непроницаем.

— Чуй ме, Каролайн.

— Не! — Тя се отскубна, щом той се опита да я докосне отново. — Няма! — Усети, че в очите й се събират сълзи, горещи и горчиви, и с всички сили се постара да не се търкулнат по бузите й. — Повече нямам намерение да те слушам! Иди си и ме остави на мира. — Обърна му гръб, а маската на сърдито презрение започна да се топи върху лицето й. — Не ти ли стига това, което направи?

Улф знаеше, че срещата с нея няма да е лека. Една част от него, малодушието, което понякога мами всички мъже, го съветваше да отиде с вестта направо при баща си. Но Каролайн заслужаваше повече от това... много повече. Улф направи стъпка към нея и, когато тя не помръдна, още една.

— Тук не си в безопасност.

Тя повдигна брадичка още по-високо и той видя как в дълбините на сините й очи като светкавица блесва гняв.

— Ти ме доведе тук.

— По твое настояване. Или греша, че пристигна от Англия по свое желание? — Тонът му охладня. — За да се омъжиш.

Тя не отвърна нищо, изгледа го сурово, преди да се извърне. После твърдо изрече:

— Отивай си.

— Не мога. — Едва се сдържа да не обхване с длани нежните рамене, да усети топлината на тила й под устните си. — Съжалявам за...

— Недей. Не се извинявай за това, което направи. Не мога да го понеса.

— Съжалявам само за болката, която ти причиних.

— Надявам се да съжаляваш цял живот. — Тя мина покрай него и се запъти към къщата.

Тогава той я хвана, стисна ръката й и я изви към себе си. Лицето му беше на сантиметри от нейното.

— Не си спомням да съм те карал насила да правиш каквото и да било. — Думите му бяха жестоки, предизвикани от гняв и... вина. Вина, която не го напускаше, откакто я бе оставил на милостта на баща си. А той не знаеше милост.

— Прав си. — Не искаше да се намира толкова близо до него, че да усеща мириса му. Това събуждаше в нея спомени.

— Не. — Челото му докосна косата ѝ. — Всичко беше мое дело, ти нямаш вина.

Каролайн с мъка си пое дъх.

— Остави ме... моля те.

Вместо да я послуша, той я привлече по-близо до себе си. Тя усещаше натиска на силното му тяло и копнееше да се отпусне върху него. Когато Улф повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите, тя очакваше устните му да се впият в нейните. Настойчиви и жадни. Искеше да почувства сладката забрава на неговата целувка, на докосването му. Да забрави, че я е напуснал, че е омъжена за друг; и че този друг е баща му.

Но не можеше. Сви юмруци и го заблъска.

— Пусни ме!

— Първо ще ме изслушаш. — Той продължаваше да я държи здраво. Облакът, замъглил съзнанието му, се разпръсна. — Тук се намиращ в опасност.

— От теб, може би. — Докато се бореше да се отскубне от него, няколко къдрици се изплъзнаха от фибите, с които бе забола косата си. Но битката с него беше безсмислена и когато той стисна раменете ѝ и я разтърси, тя престана да се съпротивлява.

— Чуй ме! Сред моето племе се говори, че ще отмъщават за минали злини.

— Какво пък значи това? — Въпреки гнева си, въпреки чувственото привличане, което, за неин срам, бе по-силно от гнева, Каролайн си даде сметка, че той говори искрено и е много разтревожен.

— Мъст. Каролайн. Срещу тези, които са им сторили зло. Някои от воините непрекъснато говорят за това. Казват, че щом англичаните искат, те ще се бият. Но сами ще изберат врага си.

— Говориш в гатанки. — Каролайн изви глава настрана и се принуди да си спомни как се чувстваше последния път... когато той се

отдалечи на коня си, без дори да погледне назад.

— Това не е игра на думи... нито каквато и да било игра. Повечето от вождовете проповядват търпение и разбирателство, но помладите са с гореща кръв.

Каролайн беше пленница на очите му, а съзнанието ѝ осмисляше чутото. Разби оковите на погледа му и леко потръпна.

— Не си прав. И преди ме предупреждаваше, а всичко е мирно и тихо. Садаи и Уолини идват всеки ден. Станахме приятели.

— Едва ли има друг човек — Улф посочи с глава към къщата, — когото племето ми да мрази повече.

— За Робърт ли говориш? — Беше чувала същото от жените, но досега не смяташе, че индианците ще предприемат нещо. Пое си дълбоко дъх. — Съзнавам, че със съпруга ми не винаги се... — Искаше да каже „живее лесно“, но не биваше да пренася разговора върху личните им отношения. — Може да е сторил на индианците нещо, които не е трябвало да върши, но...

— Значи така си мислиш? Че съм дошъл при теб с жалбите на моя народ?

— Не знам защо си дошъл. — Тя прехапа долната си устна, за да не затрепери.

— Вече ти казах, Каролайн. — Силните му ръце обхванаха лактите ѝ под набора на ръкавите.

— Не ме наричай така. — Опитите ѝ да се освободи бяха напразни.

— Ако вождовете изгубят властта си над воините, те ще нападнат. Виждал съм и преди да се случва същото. — Погледът му отново я хвана в примката си. — А тогава ще унищожат тези, които са им сторили зло. Искам да си далеч оттук, в безопасност, когато това се случи. — Силата на последното му признание озадачи самия Улф. Беше си повтарял, че отива в „Седемте бора“, както би отишъл навсякъде, за да предупреди обитателите. Не се чувстваше особено длъжен да стори това за баща си, но се тревожеше за жената на брат си.

Ала сега трябваше да признае пред себе си, че всъщност най-много се тревожеше за Каролайн.

Мислите ѝ се блъскаха отчаяно. Това, което му каза, беше самата истина. Откакто бе пристигнала тук, по нищо не личеше, че между

индианците и белите заселници съществува вражда. Обаче досега не беше срещнала индианец, който да изпитва нещо друго освен презрение към Робърт. Ала и тя не изпитваше нищо друго.

Но ако Улф беше прав... ако предстояха битки... какво щеше да се случи с него? Тя трябваше да знае.

— Ти на чия страна ще застанеш?

— Ако избухне война? — Той се загледа отвъд потока. — Не знам. — Обърна се отново към нея и улови погледа ѝ. — Може би има надежда. Разбирам и двата народа. Сега отивам при вождовете, за да ги убедя да разговарят с губернатора Литълтън. През това време искам двете с Мери да се настаните във форт Принц Джордж.

— А баща ти?

Тъмните му вежди се свъсиха.

— Ако желае, и той може да дойде с вас.

— Той ми е съпруг. — Каролайн се вгледа в очите му.

— Знам. — Садаи му беше казала за сватбата. И макар Улф да знаеше, че това неминуемо ще се случи, оказа се, че му е по-трудно да приеме новината, отколкото бе очаквал.

— Как... — Улф се поколеба, защото не му достигаха думи. — Добре ли си?

— Да. — Тя се извърна с гръб към него, за да не забележи нещастния ѝ израз. Сложи ръце на хълбоците си и въздъхна:

— Смятам, че трябва да съобщиш това, което ми каза, на твоя... на Робърт и Мери.

— Върви по дяволите! — изплю Робърт срещу сина си.

Улф бе последвал Каролайн при стареца и сега крачеше напред-назад из стаята. По нейно настояване беше изложил пред него всички факти, както ги знаеше. Не се изненада, че Робърт се изсмя при вестта, че ги очакват кръвопролития.

— Индианците няма да направят нищо. Искаш ли да знаеш защо? — Не изчака отговор. — Защото са шайка пъзльовци.

Каролайн, застанала до засенчените прозорци, видя как Улф настръхна. Той пристъпи към Робърт, но спря.

— О, много ги бива в приказките — продължи баща му. — Талцуска и ония, дето се влачат след него. Но нито един от тях няма кураж да вземе пушката и да се бие.

— Не са много мъжете на честта, които не отвърщат, когато ги мамят.

Въздухът между двамата мъже сякаш прашчеше, зареден с омраза. Каролайн видя гневна светкавица върху бледото лице на съпруга си. Той сграбчи облегалките на креслото, но не направи опит да стане. Може би знаеше, че дори прав изглежда като джудже пред високия си син.

— За какво намекваш, момче? И ти ли като събратята си се страхуваш да кажеш това, което мислиш?

Единствената светлина в стаята идваше от малка свещ, горяща върху масата до креслото на Робърт. Улф пристъпи напред, докато се увери, че е достатъчно близо, за да наблюдава добре стареца... и самият той да се вижда ясно.

— Казвам, че удряш в кантара и продаваш развалени стоки. — Улф присви очи. — Казвам, че търгуваш нечестно.

Думите му бяха произнесени с нисък и сдържан тон, но според Каролайн това ги правеше дори по-жилеци. Тя не се съмняваше, че всичко е истина. Но се чудеше какво ли ще направи Робърт сега, когато обвиненията бяха изречени открито. Той отметна глава назад и челюстите му се затресоха в смях. Тя изпусна затаения си дъх.

— Ти носиш желязо в себе си, момче. Не си като другите страхливи диваци. — Той изтри очите си с опакото на ръката. — Но винаги съм знаел, че е така, защото моята кръв тече в жилите ти.

— Не се гордея с това.

Веселието напусна лицето на Робърт.

— А би трябвало. Колко души от твоята раса имат това, което аз ти дадох? Изпратих те да учиш в Англия. Похарчих пари, за да направя от теб джентълмен, бях готов да пренебрегна индианската кръв, която те очерня, а ти какво? Сега можеше да носиш копrienен костюм и да ми помагаш в управлението на „Седемте бора“. Вместо това ти живееш в онази колиба и се обличаш като дивак.

— Не мисля, че... — започна Каролайн.

— Ти не се меси в това, момиче.

Думите бяха на Робърт, но това, което я накара да отстъпи назад в полумрака и да се откаже от всякаква намеса в спора, бе погледът на Улф. Пък и, каза си тя, тези неща не я засягаха. Не беше свързана с

онова, за което се караха. Но продължи да наблюдава Улф, който отново закри из стаята.

Той се приближи към прозореца, опитвайки се да обуздае гнева си. Споровете с Робърт бяха безполезни. Отдавна се беше убедил в това. Човекът, който го беше създал, не изпитваше разкаяние за извършеното — нито за това, че бе измамил хора, които бяха разчитали на него, нито, че бе използвал и захвърлил жена, която го бе обичала, нито, че бе унижавал сина си. Каролайн привлече вниманието му и за миг погледите им се срещнаха.

Господи, какво беше направил, като я бе довел тук?

Той се обърна с лице към баща си.

— Вече ти казах какво става в момента и какво може да се случи в бъдеще. След час тръгвам към форт Принц Джордж. Идваш ли с мен?

— По дяволите, момче. — Робърт се плесна по бедрото. — Никъде не мога да ида.

— Тогава поне прати жените там, където ще са в безопасност.

— Ами... ще помисля.

Каролайн пристъпи напред, за да обясни, че Мери не е в състояние да пътува, но пронизващият поглед на съпруга ѝ я спря.

— Но не мога да реша по-рано от утре сутринта. — Бледите му зелени очи се върнаха към Каролайн. — Не е ли най-добре да видиш дали онези мързеливи жени са ни приготвили нещо за ядене?

— Ще остана през нощта, но нямам особено желание да вечерям с теб — каза Улф.

Обидата изглежда не улучи целта си, защото Робърт се изсмя. Смехът му, според Каролайн, бе злобещ.

— Глупости — отсече той накрая. — Нали не искаш да лишиш хубавата ми съпруга от очарователната си компания?

Проклетият старец! Улф седеше срещу Каролайн на махагоновата маса и съжаляваше, че се бе поддад на ловката провокация на Робърт. Много добре знаеше, че трябва да прекрати срещата колкото е възможно по-скоро, но не можеше да пропусне шанса да прекара вечерта с Каролайн. А имаше и тягостното усещане, че старецът подозира това.

— Каролайн — започна Робърт, — не си ми казвала как се спוגаждате с Раф по пътя дотук.

Тя продължи да реже телешката пържола и не позволи на очите си да се отклонят. Преглътна и отговори:

— Ами... добре.

— Това, че той не е бял, не ти е причинило неудобство, предполагам?

— Не! — Думата заседна в гърлото ѝ и този път погледът ѝ се стрелна към Улф. Той седеше с изправен гръб, а на красивото му лице бе изписано презрение. — Раф се държа като истински джентълмен — каза тя, чувствайки се задължена да брани мъжа, който я беше предал.

— Това е добре — Робърт отпи голяма глътка мадейра. — Щях да съм разочарован, ако не се беше отнасял към теб с почитание, достойно за дъщеря на граф.

Последните думи бяха изречени с обичайното му презрение. Но не това я разтревожи. Вече бе свикнала с пренебрежението и подигравките му. Не, това, което я смути, бе начинът, по който съпругът ѝ поглеждаше към нея, после към Улф... сякаш знаеше.

Каролайн нетърпеливо отпи от чашата си. Кехлибарената течност я задави.

— Какво ти става, момиче?

— Нищо. — Каролайн се закашля в салфетката си. Робърт я гледаше със същия мрачен и самодоволен израз на лицето и тя почувства, че не би могла да понесе повече. За миг се запита дали Улф не му е казал за нощта, която бяха прекарвали заедно. Дали всъщност не беше дошъл за това? Не вярваше. Враждата между него и баща му бе твърде дълбока за подобни признания.

Не, подозренията му сигурно се дължаха на нещо, което тя е направила. Може би я беше издал тонът на гласа ѝ, когато говореше с Улф... или това, че не бе способна да откъсне очи от него. Защото колкото и да го мразеше, Каролайн не можеше да устои на привличането му. Тревожеше се, че всички забелязват това.

— Ще ме извините ли? — Трябваше да избяга от присъствието му. Избута стола си назад и стана, преди Улф да успее да ѝ помогне.

— Къде си тръгнала, момиче? — Робърт се изви на стола си. Счупеният му крак бе подпрян на табуретка до него.

— Аз... — Очите на Улф я привличаха като магнити, но тя бързо откъсна поглед от тях и съсредоточи вниманието си върху своя съпруг. — Трябва да видя Мери. — Преди двамата мъже да успеят да кажат нещо, тя се обърна и изчезна от стаята.

— Красавица е. — Робърт отмести поглед от вратата към сина си. — Нали?

Лицето на Улф остана непроницаемо.

— Предполагам.

— Предполагаш? Ти сляп ли си? Или така си свикнал с онези мургави дивачки, че не можеш да оцениш една хубава бяла жена?

Улф пренебрегна думите му и сам зададе въпрос с надеждата да смени темата. Не желаше да обсъжда красотата на Каролайн със съпруга ѝ. Но знаеше, че не бива и да се втурва навън веднага след нея.

— Как е Мери? Изненадан съм, че не вечеря заедно с нас.

Робърт махна с ръка.

— Нищо ѝ няма. Изморява се бързо заради бебето. — Наля си още вино. — Май трябва да ти благодаря за това, което направи за Каролайн.

Улф не отговори.

— Радвам се, че ми я доведе. — Усмихна се похотливо и шумно подсмръкна. — Това момиче направо ме кара да забравя за счупения крак.

Улф постави вилицата върху чинията си.

— Чудя се откъде е научила всички тези неща. Сигурно в Англия гувернантките учат дамите как да доставят удоволствие на мъжа.

Улф стисна зъби, но не каза нищо. Какво беше очаквал? Сам я доведе тук. По дяволите, беше ѝ отнел девствеността, само за да накара стареца да заподозре, че е взел съпругата си от остатъците от чужда трапеза. Но по думите му личеше, че това изобщо не го е засегнало.

— Ти имал ли си някоя благородна дама, момче? Хайде, не се стеснявай сега. Не изглеждаш зле, когато не си се пременил като дивак. Обзалагам се, че в Англия си завъртял ума на не една девица със синя кръв.

Робърт изглежда не забелязваше липсата на отговор от страна на Улф.

— Е, не мога да кажа, че всички са като тази. — Той посочи вратата, през която преди минути Каролайн бе излязла. — Тя е истинско зверче. Изстискава ме. Всяка нощ иска. Понякога и по-често. — Потупа отвора на покритите си с лекета панталони. — Това нещо не знае почивка. — Робърт облиза устни. — Къде тръгна, момче?

Улф прекоси трапезарията и спря до прага. Не каза нищо, страхуваше се, че ако отвори уста, ще изрече нещо, за което по-късно ще съжaliaва. Нещо, което Робърт би приел като доказателство, че Каролайн не му е безразлична. А ако знаеше, че...

Улф добре познаваше баща си. Много добре. Всеки и всичко, което бе важно за Улф, би могло да послужи за мишена на Робърт. Той винаги знаеше какво да каже и какво да направи, за да причини болка. Улф цял живот бе свидетел на това.

Забележките, които подхвърляше за Каролайн, вероятно се дължаха на истинското или въображаемо привличане, което той сигурно усещаше между сина и съпругата си. И щом не бе забелязал, че жена му не е дошла невинна при него, то сега вече Улф нямаше намерение да насочва гнева му срещу Каролайн.

А кой знае, може би този път Робърт казваше истината. Улф не можеше да отрече, че Каролайн е безкрайно красива и чувствена. Той не можеше да забрави допира на светлата ѝ кожа, не можеше да забрави копринената ѝ коса... А вкусът ѝ не би изчезнал от устата му дори след безброй чаши вино. Всяка нощ я сънуваше и се будеше, изпълнен с копнеж.

Но тези страдания не можеха да се сравняват с мъката при мисълта, че тя е правила с Робърт нещата, които бяха преживели заедно. От тази мисъл му се завиваше свят. Искаше му се да стовари юмрук върху нещо.

Напускайки стаята, той призна пред себе си, че всъщност така му се пада — беше я използвал и изоставил. С пълното съзнание какво ще ѝ се случи.

Но не можеше да промени действителността. Трябваше да се научи да я приема, колкото и тежко да му беше. Само че... един въпрос го мъчеше.

— Какво? Какво ме попита? — Каролайн отстъпи назад и плътно уви раменете си в шала, когато той влезе в стаята ѝ. Носеше само

обикновена ленена риза, която ѝ служеше за нощница, и липсата на подходящо облекло засилваше уязвимостта ѝ.

Беше късно след полунощ и тя никога не би отворила вратата на спалнята си, ако знаеше кой е от другата страна. Първата ѝ мисъл, когато чу почукването, беше, че Мери се е почувствана зле. Появата на Улф не би трябвало да я изненада толкова, тъй като почти не мислеше за нищо друго, откакто бе пристигнал. Но тя не вярваше, че дори той ще има смелостта да дойде сам в стаята ѝ посред нощ.

Но всичко това бледнееше пред смайването ѝ от въпроса, който Улф ѝ зададе, преди тя да успее да отвори уста.

— Сигурен съм, че ме чу, Каролайн. И въпросът ми не е сложен. Носиш ли дете? — Улф затвори вратата зад себе си. Ключът изщрака в ключалката.

Звукът я накара да се съвземе. Тя пристъпи напред с гняв, изместил първоначалната изненада.

— Ако не напуснеш стаята ми веднага, ще крещя.

Светлината бе оскъдна — сноп лунни лъчи и оранжевите отблясъци на огъня, — но въпреки това Каролайн успя да различи тънката му усмивка. Той повдигна вежди.

— И как ще ви помогне това, Ваше благородие? Кой ще ви се притече на помощ? Съпругът ви? — В тона му се усещаше презрение. — Съмнявам се, че е способен да се изкачи по стълбите, дори ако животът му зависеше от това. Трябваше да отидете при него тази нощ, лейди Каролайн, ако желаете да се предпазите от неканени гости. Но не се тревожете, няма да остана дълго. И няма да ви сторя нищо лошо — добави той по-нежно.

Тя му вярваше.

Но това не облекчаваше тревогата ѝ. Сетивата ѝ се объркваша, разумът ѝ отлиташе, когато бе до него. Присъствието му ѝ пречеше да мисли. Защо тогава в този миг ясно проумя нещо, което досега не ѝ беше идвало на ум?

— Моля те, върви си. — Тя се обърна и се приближи към прозореца, за да не забележи той треперенето на ръцете ѝ, които стискаха вълнения шал.

— Каролайн, аз... — Улф я последва, но макар да му се искаше, не докосна стройния ѝ гръб. — Трябва да знам дали носиш моето бебе. — Съжaliaваше за всичко, което ѝ бе сторил. Но най-много за това, че

тя би могла да е бременна от него. Да носи неговото дете. Така би отмъстил чудесно на баща си, но за детето и за Каролайн би било истински ад.

Тя едва не се обърна към него, щом долови молбата в гласа му. Имаше ли право да знае? Стисна перваза и се принуди да разсъждава логично.

Първо, макар че въпросът му изясняваше много неща: гаденето, когато ставаше сутрин, умората, изблиците на плач, тя все още не беше сигурна, че носи дете.

Имаше и други обяснения за неразположението ѝ, обяснения, които нямаха връзка с Улф, обяснения, които досега приемаше на драго сърце. Прилошаваше ѝ винаги щом си помислеше, че рано или късно ще трябва да се отдаде на Робърт. Освен това работеше много, откакто Мери се нуждаеше от повече почивка. А сълзите — тя правеше всичко възможно да ги възпре.

Но ако носеше дете... ако носеше дете... не биваше никога да казва това на Улф. Беше омъжена за баща му. Ако роди дете, то трябва да е плод на тази връзка. Или поне така да изглежда.

„Копеле“ беше толкова грозна дума! Улф със сигурност знаеше това.

Тя придаде спокоен израз на лицето си и бавно се обърна към него. Той се намираше по-близо, отколкото Каролайн предполагаше, и близостта му едва не я разколеба. О, Улф, искаше ѝ се да извика и да се хвърли в прегръдките му. Защо ми стори това? Защо ме остави? Тя би отишла с него навсякъде. Дори сега, омъжена за друг пред бога и пред хората, тя се изкушаваше да го помоли да я отведе.

Но не биваше да мисли само за себе си.

— Не нося дете — чу се да казва и почти не повярва, че спокойният нежен глас е неин.

— Сигурна ли си?

— Напълно. — Не можеше да определи дали на лицето му се чете облекчение. — Сега ще си тръгнеш ли?

Трябваше да е доволен. Но Улф се питаше защо не е. Със свити юмруци се обърна и тръгна към вратата. Ала спря и погледна назад. Тя стоеше, обляна в лунна светлина, красива и... уязвима. Улф се опита да потисне желанието, което гореше в него.

— Има още нещо.

Каролайн повдигна брадичка с надеждата, че ще успее да запази съдържания израз на лицето си, докато той си тръгне.

— Какво е то?

— Заплахата от война е истинска. Каквото и да казва твойт... съпруг, искам да дойдеш утре с мен.

— Мисля, че не е разумно. — Не обясни защо, но той не я беше питал.

— Давам ти дума, че ще те заведе непокътната във форт Принц Джордж.

Вярваше му.

— Не мога.

Гняв избухна в дълбините на обсидиановите му очи.

— Искаш да изложиш живота си на риск, като останеш тук с него?

С него? За бога, тя дори не бе помислила за Робърт. За своя съпруг. Поклати глава и разпуснатата ѝ коса леко погали гърба ѝ.

— Не мога да оставя Мери.

— Тя също ще дойде. — Нямахше намерение да остави тук жената на брат си.

— Тя не може да пътува. Дори от леглото не може да стане.

Сякаш цяла вечност той стоя и я гледа втренчено. После бавно се пресегна и извади нож от гамашите си. Дългото лъскаво острие събра бледите лунни лъчи и ги отрази. Улф отиде до раклата и постави ножа до четката със сребърна дръжка. От разликата между двата предмета ножът изглеждаше още по-заплашителен.

— Какво правиш? Не го искам.

Когато се обърна към нея, от цивилизования бял човек не бе останало почти нищо.

— Може да ти потрябва. — Запъти се отново към вратата, но този път Каролайн го спря.

Втурна се към него с боси крака по голите дъски, протегна ръце, но не го докосна.

— Мислиш ли, че вождовете и губернаторът няма да се споразумеят?

— Не знам — отвърна той, преди да се обърне към нея. Ръката му, сякаш по собствена воля, погали бузата ѝ. Мургава — върху бяла;

загрубяла — върху нежна кожа. Контрастът почти го обезоръжи. — Поне трябва да опитам да ги събера.

— А ако не успееш? — Играеше си с огъня, но не можеше да престане да гали бузата си о дланта му.

— Не знам. — Сладкият ѝ дъх се плъзна по кожата му и той не устоя. Пръстите му се вплетоха в косата ѝ. Устните му я завладяха.

Целувката му беше страстна и отчаяна. Езиците им се търсеха и сливаха обезумели. Каролайн впи пръсти в ризата му, но ѝ се искаше да усети гладката му кожа.

Когато Улф откъсна устни от нея, тя вече усещаше твърдия гребен на мъжествеността му, притиснат до корема ѝ. Собственото ѝ тяло бе в огън.

— Моля те — прошепна тя, без да знае дали го моли да спре, или да задоволи ужасния глад, който предизвикваше в нея.

Улф обхвана главата ѝ с ръце и се загледа в лицето ѝ, пламнало от нескрит копнеж по него. Не можеше да направи нищо друго, освен да се отскубне от нея.

Каролайн го видя как си тръгва, после бавно затвори вратата и превъртя ключа, макар да знаеше, че той няма да се върне. Устните я боляха, кожата ѝ бе станала толкова чувствителна, че тя едва изтърпя милувката на чаршафите, когато се върна в леглото.

Лежа будна, докато петелът изкукурига и небето изсветля до оловносиво. Тогава стана и се облече. Когато слезе долу, не се изненада от вестта, че Улф вече е потеглил.

ГЛАВА ОСМА

Минаха две седмици от неочакваната поява на Улф в „Седемте бора“. После още две. На пръв поглед животът си течеше по старому.

Индианките от близкото селище Кауи понякога идваха на работа, понякога не. Робърт негодуваше срещу тяхната безотговорност, но Каролайн разбираше, че те трябва да се погрижат първо за собствените си домове.

С времето Мери наедряваше все повече. Бързо се уморяваше и вече не се оплакваше, че я карат да лежи по цял ден.

— Ако нещо се случи с мен... — подзе тя веднъж, когато Каролайн, седнала до прозореца, шиеше.

— Нищо няма да ти се случи — почти сърдито я прекъсна тя.

— Да, но за всеки случай ти казвам... Нали понякога жените умират при раждане — тихо добави Мери.

И Каролайн почувства вина за това, че се бе вгълбила в собствените си проблеми. Грижеше се за Мери наистина, но съзнанието ѝ беше другаде. Остави почти готовата бебешка дрешка на стола и се приближи до леглото, където Мери седеше, подпряна на възглавници. Хвана ръката ѝ и Мери се усмихна.

— Само ми обещавай, че ще се грижиш за детето ми.

— Обещавам — Каролайн стисна пръстите ѝ. — Не се тревожи за това.

Думите ѝ явно успокоиха Мери, защото през следващите дни тя изглеждаше по-весела, макар че тялото ѝ не преставаше да расте.

А Каролайн се тревожеше все повече и повече.

Сега вече почти не се съмняваше, че е бременна. Уж на шега задаваше въпроси на Мери относно първите месеци на бременността и отговорите само потвърдиха подозренията ѝ.

Носеше в себе си детето на Улф.

Не, смърти се тя. Това дете никога нямаше да е на Улф. За негово добро трябваше да се смята, че е на Робърт.

Ето защо Каролайн очакваше възстановяването на Робърт със смесени чувства. Знаеше, че трябва да му се отдаде... и то скоро. Но едва понасяше тази мисъл.

— Ела тук, момиче.

Тя потрепери, щом го чу да я вика. Днес Садаи и Уолини бяха дошли и Каролайн реши да изперат заедно чаршафите. Запалиха огън навън, тъй като нямаша помещение за пране, и напълниха голям казан с вода от потока. Докато Уолини търкаше чаршафите в сапунената вода, Каролайн отиде да види как е Мери. Но не успя да мине незабелязана покрай салона.

— Викаш ли ме? — Думите замряха на устните ѝ, щом погледна към съпруга си.

— Махнах го — Робърт посочи крака си, вече освободен от тежкия гипс.

— Сигурен ли си, че е разумно?

Той стоеше подпрян на патерицата и беше очевидно, че тежестта му пада само върху здравия крак.

— Дяволите да те вземат, момиче, омръзна ми да стоя тук затворен.

— Да, но...

— Никакво „но“. Край. Вече съм здрав. — Докато говореше, главата му клюмна. Вгледа се първо в подутината на крака си, която личеше под разкъсания плат на панталоните му, после вдигна очи към нея. — Нали знаеш какво значи това, а, момиче?

С прегърбените си рамене и суровия поглед той ѝ напомняше за бик. Тя преглътна и не отвърна нищо.

— Най-после ще станеш наистина моя жена. — Той присви очи. — Нали това искаш, момиче?

Гърлото ѝ се сви, но тя успя да изрече едно глухо „да“. Да, точно това искаше... точно това ѝ беше нужно. Заради бебето. Робърт трябваше да повярва... да приеме детето като свое.

Смехът му разпрати тръпки на отвращение по тялото ѝ, но тя се опита да не им обръща внимание, когато той я повика при себе си.

— Трябва да ми помогнеш да седна.

Каролайн го остави да сложи ръка върху раменете ѝ и пое тежестта му върху себе си. Заведе го обратно до голямото кресло. Беше

много тежък. Струваше ѝ се, че беше напълнял доста през месеците, откакто бе пристигнала в „Седемте бора“.

Той се отпусна назад в креслото и изсумтя с облекчение, а Каролайн се опита да се отдалечи. Робърт миришеше на уиски и пот. Но ръката му се стрелна и я хвана за китката.

Тя понечи да се отскубне, ала пръстите му я стиснаха по-силно, сякаш да ѝ напомнят, че той има право да я докосва, когато си пожелае.

— Боли ме.

— Тогава ела по-близо, момиче.

— Името ми е Каролайн.

— Много добре знам коя сте, лейди Каролайн — изръмжа той, пръстите му се впиха в кожата ѝ и я принудиха да коленичи до креслото. — Високомерната лейди Каролайн си мисли, че аз не съм достоен за нейната компания.

— Не. — Сълзи опариха очите ѝ, но тя премигна, за да ги отпрати.

— Че е от твърде благородно потекло, за да прекарва времето си с мен. Но с ония мръсни диваци може, а? — Тя не отвърна нищо и той изви ръката ѝ. — Така ли е?

— Не... не знам за какво говориш. Просто помагам на Садаи и Уолини. Мислех си, че така искаш.

— Ах, каква покорна женичка. — Лицето му почервения от гняв. — Сигурно си мислеше също, че ще ми доставиш удоволствие, като се държиш добре с моя син, полудивака, а?

— Не съм...

— Какво не си?

Накара я да сведе глава и сълзите ѝ се търкулнаха по бузите. Съпротивляваше се, но той беше твърде силен за нея. Запита се дали да не извика за помощ, ала единственият човек, който щеше да я чуе бе Мери, а Каролайн не искаше тя да скочи от леглото и да се втурне надолу по стълбите. Освен това Робърт беше неин съпруг и тя трябваше да се научи да се справя с него.

— Това, което казваш — отвърна тя с възможно най-голямото достойнство, което можеше да изтръгне от коленичилата поза на тялото си. — Нали е твой син?

— Значи му хвърляше майчински погледи през масата, а?

Каролайн не отговори, но усети, че кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Толкова се беше старала изобщо да не поглежда към Улф. Да не направи нещо, което би издало чувствата ѝ към него. Но явно не беше успяла, защото Робърт бе разгневен и вярваше, че има защо.

— Какво си намислила? Да избягаш с него, нали? Затова ли той дойде тук и поиска да те отведе?

— Не. — Каролайн поклати глава, доволна, че поне това можеше да отрече с чиста съвест. — Никъде няма да ида. Тук съм, нали виждаш? — Надяваше се да не забележи отчаянието и мъката в гласа ѝ.

Той очевидно обърна внимание само на думите ѝ, защото отпусна хватката си.

— Тук си, защото имам пари — каза сърдито.

— Никога не съм крила това. Нали затова се оженихме?

— Ти си без пукнато пени. Баща ти е проиграл и прахосал цялото ви състояние, а искаш брат ти още да ходи в копринени панталони.

— Точно така. А ти искаше съпруга с благородническа титла — напомни му тя за неговата част от сделката. Дръпна ръката си и макар че не я пусна, той вече не я стискаше толкова силно.

— Напълно си права. — Постави ръката ѝ в скута си и затърка с дланта ѝ отвора на панталоните си, като се смееше на опитите ѝ да се изтръгне. — И тази вечер ще я имам.

Робърт още се смееше, когато тя събра полите си и избяга от стаята.

— Какво ти става? Водата е гореща — предупреди я Садаи. Каролайн беше потопила ръката си в казана, където грееха вода за прането. Опари се и веднага се дръпна, макар че прие болката почти с радост.

— Май ще трябва да извадя чаршафите с прът — поклати глава тя.

Оттук нататък денят отлетя твърде бързо. Следобедният чай беше истинско мъчение. Робърт не прие молбата ѝ да го пие в стаята на Мери.

— Седиш там през цялото време. Днес ще останеш при мен.

Така и направи. Постара се да не обръща внимание на похотливите му погледи и двусмислени забележки. Но не можеше да

пренебрегне заплахата, изречена от Робърт, когато тя се извини и стана от масата.

— Довечера, момиче.

— Изглеждаш ми разстроена.

— Какво? Не, добре съм. Може би съм малко уморена. — Каролайн извика усмивка на лицето си и остави ръкоделието. Беше прекарала вечерта в стаята на Мери, но вече ставаше късно. А ако Робърт успееше да се изкачи по стълбите, тя не искаше да дойде да я търси тук.

Беше готова за него.

— Ще се видим утре. — Каролайн се наведе и я целуна по бузата, но преди да се изправи, Мери я улови за ръката.

— Какво има на ръката ти? Май си я изгорила.

— Без да мисля я потопих в горещата вода. — Каролайн поклати глава. — Глупаво постъпих.

Но това не е единствената ми глупава постъпка, откакто пристигнах в Новия свят, помисли си тя, като влизаше в стаята си. Мери я беше посъветвала да намаже дланта си с масло, но тя нямаше кураж да слезе долу.

Съблече роклята си и се стараеше да не се чувства като девствена жертва. Жертва или не, поне не беше девствена, напомняше си тя. Освен това колкото ѝ да ненавиждаше мисълта, че Робърт ще я докосва, знаеше, че това е необходимо. Остана по риза, наметна шал върху раменете си и духна свещта. Вече в леглото, тя остана неподвижно, без да помръдва. Със затворени очи се заслушваше. През затворения прозорец от мрака долиташе далечният вой на самотен вълк. Тя не му обърна внимание и се съсредоточи върху звуковете вътре в къщата.

Когато чу стъпките му, Каролайн не можа да спре сълзите, но ги изтри от лицето си.

— Заради бебето — нашепваше отново и отново... като молитва. — Заради бебето.

Робърт напредваше бавно и когато накрая бутна вратата, тя разбра, че това не се дължи само на крака му. Киселата миризма на уиски нахлу в стаята преди него.

— Запали свещ, момиче, нищо не виждам.

От изпития алкохол говореше неясно, но тя се досети какво казва. Макар че нарочно бе изгасила свещта, сега беше принудена отново да запали фитила. Ала не можеше да събере сили и да погледне към него. Успя, чак след като той дълго стоя изправен до леглото ѝ.

Веднага щом го стрелна с поглед, той се разсмя. От смеха му кожата ѝ настръхна и я полазиха тръпки. Робърт пусна патерицата. Тя изтрополя по дървения под, а той се хвърли върху леглото.

Тежестта му я притисна, миризмата му я задуши. Каролайн изви глава настрана, но пръстите му се впиха в бузата ѝ и я върнаха обратно. Едва не повърна, когато с отворена уста връхлетя върху нея. Той със сила разтвори стиснатите ѝ челюсти и дебелият му, с отвратителен вкус език изпълни устата ѝ.

Заради бебето, заради бебето.

Той вдигна глава, дишайки тежко... и Каролайн прехапа долната си устна, за да не изпищи. Но писъкът прокълтя в главата ѝ, когато той сграбчи деколтето на ризата ѝ и го разкъса.

Опипваше я, стискаше я и през цялото време приказваше. Завалени, просташки думи за това как ще ѝ достави удоволствие и колко е мъжествен. Имаше и друго, но Каролайн го изключи от съзнанието си. Вече не мислеше за детето си и за саможертвата, която правеше, за да го узакони.

Вече не мислеше изобщо.

Наблюдаваше това, което той прави с нея така, сякаш то се случваше с някой друг. Непохватните му опити да разкопчее отвора на панталоните си; начинът, по който дръпна ризата ѝ нагоре; и задушавашата тежест на тялото му.

— По дяволите, момиче, не стой като дърво!

Гневните му думи внезапно я върнаха в действителността. Изведнъж осъзна, че болката, която очакваше... болката от проникването му... още не бе дошла.

С животинско ръмжене той се претърколи от нея. С резки движения хвана сбръчканата си мъжественост и започна да дърпа и стиска отпуснатата плът. Звуците, които издаваше я отвратиха, а също и слюнката, която се точеше от устата му. Чак когато извърна очи към нея и погледите им се срещнаха, Каролайн разбра какво става.

Ударът дойде внезапно и тя нямаше време да се подготви. Болката избухна в лицето ѝ и тя усети вкуса на собствената си кръв.

Преди да помръдне, той я удари отново.

— Проклетата да си! — извика Робърт. — Виж какво направи!

Но Каролайн не можеше да види нищо през червената мъгла на страданието си. Тя вдигна ръце да се предпази от следващия му удар, което само го разяри още повече. Той вече не можеше да съдържа потока от ругатни, които сипеше върху нея заедно с ударите си. Изглежда му харесваше да излива гнева си в думи.

С всички сили Каролайн се претърколи колкото може по-надалеч от него. Падна на дървения под. Без да се поддава на болката в бедрото си, тя с мъка се изправи на крака. По-скоро усети, отколкото видя, че той се хвърля след нея. Робърт успя да хване разръфания край на ризата ѝ и тя чу как платът се разкъсва. Но не откъсна поглед от целта си.

Горното чекмедже.

Не успя да го издърпа от първия път и разбра, че това се дължи на треперещите ѝ ръце. Събра сили и този път чекмеджето се отвори. Робърт накуцваше към нея. Като обезумяла тя затършува сред памучните ризи и чорапи. Почти се бе отказала и смяташе да избяга от стаята, когато пръстите ѝ напипаха гравирания костена дръжка.

Изразът на лицето му беше почти комичен, щом Каролайн се обърна и насочи към подпухналия му корем острието на ножа, който Улф ѝ бе дал. Робърт успя да намери патерицата си и се облегна на нея, а предпазливостта усмири гнева му.

— Дай ми този нож, момиче.

— Махай се оттук. — Ножът беше тежък и ръката ѝ се тресеше от усилието да го държи насочен срещу него.

— Ще вземеш да нараниш някого с това. — Очите му се присвиха.

— Назад! — Каролайн замахна и той се отдръпна, но не толкова бързо и надалеч, колкото ѝ се искаше. — Излез от стаята ми!

— Ти май забравяш, че тази къща е моя. А ти си моя жена.

— Това не значи, че ще търпя този... този... — Каролайн преглътна сълзите си.

— Признавам, че може да съм попрекалил малко. — Ножът явно му действаше отрезвително.

— Ако ме удариш още веднъж, ще те убия. Кълна се, ще те убия.

— Говориш като онези диваци. Те ли ти дадоха ножа? Или синът ми?

Да! Искаше ѝ се да изкрещи това в лицето му. Той ми го даде. Даде ми и много повече. Но си замълча. Защото следващите му думи я накараха да онемее.

— Сигурно онзи английски адвокат не ти е казал всичко. — Робърт присви очи. — Има само един начин „Седемте бора“ или каквото и да било друго да стане твое. — Той се приближи към нея, накуцвайки. — И той е да ми родиш син.

Кръвта забуча в главата ѝ.

— Ти... ти вече имаш синове.

— Пфу! — изсумтя той. — Най-големият нямаше достатъчно разум, за да не се забърква в пропаднала кауза. Средният не може да понася търговията. А пък Улф — и двамата знаем какъв е.

— Махни се веднага оттук.

Отначало Каролайн помисли, че Робърт няма да се подчини. Той постоя известно време, загледан в нея с враждебните си светлозелени очи, в които не се четеше нищо. После се обърна. Каролайн остана на мястото си, докато той излезе от стаята. Предпазливо пристъпи напред и изчака да чуе потропването на патерицата му по стълбите. Тогава затвори вратата и превъртя ключа.

Старاءе се да не мисли за нищо, докато оставяше ножа до свещта върху масичката. С треперещи ръце сипа вода в порцеланова купа. Свали разкъсаната си риза и почисти с нея лицето си. Водата я жилеше и стана медночервена в купата. Каролайн бавно се приближи до скрина, взе си чиста риза и я навлече през глава, после се строполи върху леглото.

Чаршафите излъчваха още дъха му. С последни сили тя стана и ги събра. Легна върху голия дюшек. И сълзите ѝ потекоха — горещи и тежки, те изгаряха наранената ѝ кожа.

Стреснаха я тежки удари по вратата и тя се събуди. Простена на глас и се пресегна за ножа, но отпусна ръка, щом чу гласа на Садаи.

— Каролайн! Каролайн, добре ли си?

— Да. — Гласът ѝ прозвуча измъчено. — Моля те, престани с този шум. — Беше сутрин. Единственото око, с което можеше да вижда, едва-едва пропускаше светлината. — Ще събудиш Мери.

— Вече е будна — обясни Садаи, щом тя най-после отвори вратата. При вида на Каролайн очите ѝ се разшириха. — Изпрати ме да видя защо не слизаш тази сутрин — продължи тя, възвърнала спокойствието си. Чак когато влезе в стаята и заключи вратата, Садаи я прегърна през раменете.

— Какво се е случило с теб?

Каролайн само поклати глава и се опита да се измъкне от прегръдката ѝ.

— Инаду ли ти стори това? — Каролайн я погледна въпросително и Садаи обясни: — Инаду означава змия. Така му викаме на Робърт Макуейд.

Въпреки че се чувстваше зле, Каролайн изпита удоволствие, че съпругът ѝ е известен с такова прозвище. Поклати глава отново и седна на стола.

— Не искам Мери да разбере, има си достатъчно грижи.

— Тя е много по-силна, отколкото си мислиш. — Садаи извади чисти чаршафи от скрина. — Поне сега има повече сили от теб. — Постла чаршаф върху леглото.

— Кажй ѝ само, че не се чувствам добре — прошепна Каролайн, когато Садаи я заведе да си легне отново. Не беше лъжа, чувстваше се ужасно.

Тя дори не беше усетила, че индианката е излязла от стаята, а Садаи вече се връщаше с ведро, пълно с вода. На врата ѝ висеше кожена торбичка. Тя я отвори и извади шипка кафяв прах.

— Какво правиш?

— От това подутината ще спадне — обясни Садаи и пусна билките във водата.

Тя изми лицето на Каролайн със студената течност и това облекчи болките ѝ.

— Нещо друго боли ли те?

— Бедрото. — Каролайн не се възпротиви, когато Садаи повдигна ризата ѝ. Чу как по-възрастната жена цъкна с език и затвори очи.

— Възможно е да... да нося дете — каза тя и усети втрепенения поглед на Садаи върху себе си. — Има ли... Мислиш ли, че нещо може да се е случило с бебето?

Прегледът на Садаи не трая дълго. Когато приключи, тя дръпна ризата ѝ надолу и я зави с одеяло.

— Няма кръв. Но ако искаш, мога да ти помогна да изгониш детето от тялото си.

— Не! — Каролайн сложи ръце върху корема си, сякаш да се предпази. — Не прави нищо на детето ми!

Садаи не отговори. Разбърка някаква смес в тенекиена чаша.

— Пий — нареди тя и повдигна главата ѝ.

— Нали това няма да...

Индианката поклати глава.

— Само ще възстанови силите ти.

Каролайн остана в стаята си цяла седмица. Допускаше само Садаи да се грижи за нея. Ободрителното лекарство наистина възстановяваше силите ѝ, а сместа от билки, с които Садаи мажеше лицето ѝ, помогна на раните да заздравеят. Но тя все още изглеждаше така, сякаш е била бита.

— Нали точно това ти се случи — с отвращение изрече Садаи, след като Каролайн обърна гръб на огледалото.

Тя не обърна внимание на думите ѝ.

— Все някой ден ще трябва да се видя с Мери.

— Тя е решила да стане от леглото и да дойде при теб.

— Въпреки че може да прихване треската?

— Тревожи се за теб.

Каролайн въздъхна дълбоко и кимна. Садаи и Уолини бяха съчинили историята, че Каролайн страда от треска, за да обяснят отсъствието ѝ. Робърт изобщо не беше задавал въпроси, нито беше попитал за здравето ѝ. Липсата на загриженост от негова страна не я вълнуваше. Все още спеше с нож до възглавницата, за да го използва, ако той дойде.

Усамотението ѝ позволи да обмисли всички възможности. Първият ѝ подтик беше да избяга и то колкото е възможно по-далеч и по-бързо. Само и само да се отърве от Робърт Макуейд. И ако можеше да мисли само за себе си, би го направила. Но трябваше да се съобразява и с Едуард... и с Мери... и с детето си.

Каролайн приглади полите си и погледна Садаи.

— Май съм готова.

— Господи, какво се е случило с теб? — Мери седеше в леглото, облегната на възглавници, когато Каролайн влезе в стаята ѝ.

— Бях болна. — Тя се забави до вратата, колкото е възможно по-дълго. — Не бива да се приближавам до теб.

Мери махна с ръка.

— Ами лицето ти? Цялото е в синини и...

— А, това ли? — Каролайн успя да се засмее и небрежно да докосне скулите и устните си. — Това е най-глупавото нещо, което ми се е случвало. Паднах, докато се опитвах да стана от леглото. Тогава треската беше най-силна.

Независимо дали ѝ повярва или не, Мери не каза нищо. Но Улф не си замълча.

Както и преди, той се появи, когато тя най-малко го очакваше. Каролайн от няколко дни излизаше и заедно с индианките подготвяше „Седемте бора“ за настъпващата зима. През тези приятно хладни дни тя се чувстваше по-добре. Постепенно оздравяваше. Рядко виждаше Робърт. Той стоеше в салона и стаята си и рядко излизаше навън. Садаи ѝ каза, че кракът му бил по-зле, но Каролайн не изпита съжаление. Най-голямата ѝ грижа бе, че един ден той щеше да обяви детето ѝ за незаконнородено. Но засега гледаше да не мисли за това.

Една ранна утрин през октомври Улф я откри край потока. Слънцето току-що изгриваше и прозрачна мъгла се стелеше по земята и се кълбеше около полите ѝ при всяка нейна крачка. Над главата ѝ кръжеше ястреб и тя погледна нагоре, за да проследи полета му.

— Не знаеш ли колко лесна плячка си, докато се разхождаш тук сама?

При звука на гласа му Каролайн мигновено се извърна. Беше потънала в мисли за него и сега се запита дали не си въобразява, че го вижда. Не, той беше от плът и кръв и стоеше мокър пред нея. Оловносивата светлина се отразяваше в капчиците вода, нанизани като мъниста по голите му гърди и разпуснатата му коса.

При тази гледка Каролайн затаи дъх. Улф носеше само набедрена превръзка и гамаши и макар че тя трепереше под обшитата с брокат рокля и шала си, той изглежда не забелязваше утринния хлад. Беше го виждана така и преди, докато пътуваха насам. Той имаше навик да става рано и да се къпе в най-близката река, независимо колко студена е водата.

— Какво... какво правиш тук?

Улф тръсна глава и Каролайн видя как една капка се търкулна от косата му по гладката мургава кожа на гърдите и изчезна в кожената превръзка на кръста му.

Той понечи да отговори и Каролайн, привлечена от погледа му, излезе от сянката на върбата, която я прикриваше, и пристъпи към него. Лицето му внезапно придоби мрачен израз и с три дълги крачки той прекоси разстоянието между тях.

— Кога ти стори това?

— Не... не разбирам за какво говориш? — Каролайн вече смяташе, че лицето ѝ е добре. Раните бяха заздравели, а синините се бяха превърнали в почти незабележими жълтеникави петна.

— Не ме лъжи, Каролайн. — Улф я хвана за раменете и изви лицето ѝ към слънцето, което вече се показваше между короните на дърветата.

— Паднах. От треската ми се виеше свят — започна тя, но щом той я разтърси, престана да отрича.

— Говориш също като Алкини, майка ми. Тя винаги го защитаваше. И ме лъжеше. — Пусна я и рязко се обърна. — Ще убия това копеле!

— Не! — Каролайн сграбчи ръката му. Беше груба и въпреки че бе студена от водата, тя усети как кожата му разпръсква топлина по тялото ѝ. — Не бива да правиш това, не разбираш ли?

Той рязко завъртя глава, тъмните му очи я изгаряха с огъня си, но не каза нищо.

Каролайн преглътна и се опита да му обясни разумно:

— Ако... му направиш нещо, ти ще страдаш.

— А ти?

Засрамена от това, което трябваше да признае, тя премигна.

— Да. И аз ще страдам.

Той изсумтя и ѝ обърна гръб, но Каролайн не го остави да си тръгне. Повдигна полите си, изтича напред и застана на пътя му.

— Не е така, както си мислиш. Изобщо не ме е грижа за него, но той е мой съпруг. Съединени сме пред бога.

— Моят народ вярва, че един мъж и една жена са заедно по свой собствен избор. Ако жената не желае да стои повече при мъжа, тя се връща при семейството си.

Ако можеше всичко да е толкова просто! Каролайн си пое дълбоко дъх и позволи на очите си да срещнат погледа му.

— Нямам семейство в Англия, само брат, твърде малък, за да се грижи за мен — каза му откровено. — Семейството ми вече е тук — Мери, ти... дори Робърт.

Той дълго я гледа втренчено и Каролайн помисли, че няма да каже нищо. Копнееше да обвие ръце около силното му тяло и да го накара да я разбере. Да му каже всичко. Но знаеше, че не бива.

— След като майка ми почина, разбрах, че той я е бил. Досега си мислех, че това се е случвало, защото е индианка. — Той поклати глава и се загледа отвъд потока. — Не съм предполагал, че ще направи това и с теб. — *А трябваше да се сетиш, обади се глас в него. Какво очакваше да направи той, когато открие, че не е девствена?*

— Ти не си виновен. Няма защо да се тревожиш. Това няма да се повтори.

— Права си. — С тези думи Улф се обърна и закрачи към къщата.

Трябваше й време, за да осъзнае какво смята да прави, но щом разбра, тя забърза след него.

— Какво си намислил?

Дръжката на нож, гравирана като онази, която й беше дал, стърчеше от гамашите му, а на пояса му висеше томахава.

— Не! Не! Не го убивай! — Каролайн го задърпа за ръката, но той се отскубна и ускори крачка.

— Нямам намерение да те направя вдовица — рече той с презрение. — Можеш да задържиш безценния си съпруг.

— Но... — Каролайн се поколеба само за миг, после го последва в къщата. Без да почука, той нахлу в спалнята на първия етаж, прекоси стаята и сграбчи изненадания Робърт.

— Какво става тук, по дяволите? — Баща му се съпротивляваше, но Улф го държеше здраво за изпомачканата му пижама.

— При дяволите ще се озовеш, ако още веднъж вдигнеш ръка срещу нея. Разбра ли ме?

Робърт извъртя посивялата си глава и погледът му падна върху Каролайн.

— Какво ти е наговорила тая?

— Нищо. — Тя влезе в стаята. — Нищо не съм му казала. — Не искаше Улф да разбере защо Робърт я е ударил. Не биваше да знае, че тя и съпругът ѝ все още не са прекарали нито една нощ заедно. Най-добре беше никой да не знае.

— Нямаше нужда да казва нито дума. — Улф разтърси подпухналото от уиски тяло. С мъка възпираше желанието си да стисне месестия му врат. — Веднага познах почерка ти.

Улф го повдигна още по-високо и Робърт изпъшка и посегна към крака си.

— Престани! — Каролайн се втурна към тях.

В стаята миришеше на кисело уиски и пот.

— Това няма да се повтори — настоя тя, но никой от двамата мъже не ѝ обърна внимание.

Улф с лекота премести товара върху едната си ръка. С другата извади томаховката и я вдигна заплашително над главата на Робърт.

— Не се и съмнявам, че няма да се повтори. — Гласът му стана по-нисък. — И знаеш ли защо?

В отговор Робърт само изквича.

— Защото, ако я докоснеш, ще се върна и ще отсека главата ти с това. — Металът улови първите лъчи на слънцето, които проникваха през прозореца.

Бледите зеници на Робърт се разшириха, но Улф не изпита удоволствие от страха му. Без да го е грижа за счупения му крак, той пусна стареца обратно върху леглото. Чу се глух шум.

Улф постави томаховката на мястото ѝ, обърна се и мина покрай слисаната Каролайн. Тъкмо хлътваше в боровата гора, когато я чу да вика името му. Искеше му се да продължи, сякаш околните дървета заглушаваха думите ѝ, но въпреки това спря. Тя тичешком го настигна.

Отначало смяташе да му изкреци, че не е трябвало да се изправя срещу баща си. Но когато стигна до него, разбра, че не бива да губи време за това. Беше направил каквото бе сметнал за добре и тя изпитваше благодарност за загрижеността му.

— Къде отиваш? — Внезапно ѝ се стори, че е по-важно да разбере това, отколкото да влиза в спор с него.

— В планинските селища. Дойдох да ти кажа. Повечето от вождовете се съгласиха да разговарят с губернатора. Ще занеса техните послания в планините.

— Значи всичко ще бъде наред, нали?

Сянка на усмивка заигра по чувствените му устни. Той вдигна ръка и погали бузата ѝ.

— Да, Каролайн, надявам се. Поне съществува възможност за мир между моето племе и англичаните.

После сякаш си спомни кой е той... и коя е тя и отдръпна ръката си.

— Въпреки това няма защо да предизвикваш съдбата. Не се отдалечавай от къщата, Каролайн.

Тя си пое дълбоко въздух и кимна. Знаеше, че няма избор, но въпреки това не искаше Улф да си тръгва. Но той явно бе по-близо до действителността от нея.

— А сега се връщай при съпруга си — каза ѝ той, обърна се и с едри крачки влезе в гората.

Каролайн остана да гледа след него, докато той изчезна между дърветата. После се прибра в къщата, но не отиде при Робърт. Вместо това бавно се изкачи по стълбите към стаята си. Щом влезе вътре, заключи вратата и позволи на сълзите си да рукнат.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Внезапни писъци прекъснаха съня ѝ. Не, не писъци. Крясъци. Диви крясъци, които накараха сърцето ѝ да забие силно и по кожата ѝ да полазят тръпки, още преди да се изправи в леглото.

Първият ѝ подтик бе да грабне ножа върху масичката. Ножа, който Улф ѝ беше дал. Усети твърдата дръжка в дланта си. Тя ѝ даде сила, когато всичките ѝ сетива се бяха объркали. Кой или какво предизвикваше този ужасен шум? Каролайн скочи от леглото и изтича до прозореца. Навън в нощта оранжевочервени отблясъци хвърляха чудновати сенки, танцуващи по стените.

Пожар! Пламъци се извисяваха от бараките и плевнята и осветяваха двора като посред бял ден. Към къщата тичаха индианци със зловещо боядисани лица.

Внезапно по-различен звук, пронизителен и всяващ ужас, разкъса задимения въздух. Прокънтя в ушите ѝ и я закова на място със страшната си сила. Трябваше ѝ време да осъзнае, че в главата ѝ еhti собственият ѝ изплашен писък. Затисна устата си с ръка и се постара да се овладее. Но ужасът не я изпускаше от лапите си, докато наблюдаваше с широко отворени очи сцената, която се разиграваше долу.

Индианците вече влизаха с викове и крясъци в къщата. Каролайн не успя да ги преброи — бяха твърде много. Не изглеждаха като хората от племето чероки, които беше виждала досега. Носеха томаховки и мускети. Само след няколко минути щяха да се озоват при нея.

Мери! Каролайн се извърна от прозореца и се втурна като обезумяла към вратата, щом тази мисъл си проправи път през страха ѝ. Коридорът беше тъмен и задимен. Очите ѝ се насълзиха, гърлото ѝ пресъхна.

Вратата на Мери беше заключена и Каролайн я заблъска с юмруци.

— Мери! Пусни ме да вляза!

— Ще стрелям! — Гласът на Мери прозвуча необичайно напрегнат и Каролайн разпозна в него собствения си ужас. Но въпреки това се опита да я успокои, докато ноктите ѝ нетърпеливо драскаха по вратата.

— Недей! Мери, аз съм, Каролайн.

— Каролайн?

Облегнала чело на твърдото дърво, Каролайн чу тихото изщракване на ключалката. Вратата се отвори и тя се хвърли в обятията на Мери. Но прегръдката им не трая дълго.

— Хайде! — изкрещя Каролайн и я хвана за ръка. Мери наистина държеше пистолет. Той висеше тежко от ръката ѝ. Каролайн я избута през вратата. — Трябва да изчезваме оттук!

Заради издутия корем на Мери не им беше много лесно да минат през тесния коридор. Каролайн се спусна напред по стълбите и я задърпа след себе си. Слязоха на приземния етаж и се затичаха през салона към вратата на градината.

Почти бяха стигнали, когато тя се отвори с трясък. В къщата нахлуха индианци с боядисани в черно и охра лица и препречиха пътя им. Каролайн се обърна назад и видя, че през предната врата с викове влизат още индианци. Без да мисли, тя бутна Мери към стената, застана пред нея и вдигна ножа.

Замахна към първия индианец, който се приближи към тях. Той рязко спря с разкراчени голи крака и впери поглед в нея. Тя държеше ножа насочен срещу него. Беше висок и страшен, лицето му бе надупчено от шарка, носът му беше изрисуван с червена боя. Странно защо забеляза тези подробности по-ясно от томаховката, която той държеше над главата си.

С всички сили Каролайн замахна. Той избегна неточния ѝ удар, после следващия. Тя държеше ножа здраво в свития си юмрук, ръгаше и цепеше въздуха със сребристото острие. И всеки път не улучваше. Но в този миг сама не знаеше какво върши.

Пронизителен писък се чу ясно дори сред врявата на индианците, които претърсваха къщата. Каролайн се огледа и видя, че измъкват Робърт от стаята му. Стенанията му закънтяха в главата ѝ до пръсване. Зад себе си чуваше накъсаните хлипания на Мери, а пред нея зловещият индианец сякаш не помръдваше, докато тя замахваше отново и отново с ножа към него.

Но той, разбира се, се движеше, защото колкото и пъти Каролайн да се опитваше да го промуши, той оставаше невредим. След известно време, което ѝ се стори цяла вечност, той явно се отегчи от играта.

Хвана ръката ѝ и ножът изтрополя по пода. Каролайн се наведе да го вземе, но стоманената му ръка се уви като змия около кръста ѝ и я вдигна.

— Мери! — Каролайн зарита и задраска с нокти, за да се освободи от хватката на индианеца. С крайчеца на окото си видя как Мери, пребледняла, вдига пистолета. Оръжието бе насочено срещу похитителя ѝ... и срещу нея. Сред крясъците на индианците Каролайн чу металното изщракване. Но нищо не последва. Нямаше изстрел.

Един друг индианец се втурна към тях, грабна пистолета и бутна Мери на пода. Бременната жена падна тежко.

— Мери! Мери! — Отново и отново Каролайн викаше името ѝ, докато се опитваше да се освободи. Трябваше да разбере дали приятелката ѝ е добре. Но индианецът я държеше здраво и я подпираше на кръста си. Понесе я към двора, а тя пишеше и риташе. Навсякъде гъмжеше от индианци, които крещяха и сновяха насам-натам.

Похитителят ѝ я хвърли на земята. Роклята ѝ се вдигна над коленете, но тя не забеляза. Той дръпна ръцете ѝ напред и завърза китките ѝ с въже. Каролайн се постара да не изхлипа, докато той затягаше примката. Не можеше да повярва в това, което се случваше, но знаеше, че не сънува кошмар. Миризмите и звуците бяха достатъчно истински, достатъчно ужасни.

После от тълпата индианци, събрали се край чинара, долетя почти нечовешки вик. Той смрази кръвта ѝ. Беше по-жалостив и отчаян от всичко, което бе чувала досега. Многократно раздираше нощта.

Каролайн се опита да извърне очи, но нещо я накара да се вгледа. Тълпата се раздвижи и тя зърна това, което бяха направили с Робърт. Жадно си пое дъх и преглътна. Ръцете и краката му бяха омотани с въже, тялото му бе завързано за ствола на дървото. Счупеният му крак беше извит под неестествен ъгъл, а другият стърчеше гол под нощната му риза.

Докато Каролайн гледаше, индианците забиваха в тялото му заострени пръчки. Всеки път, когато пронизваха подпухналата му плът,

Робърт крещеше.

— Спрете! — извика Каролайн на индианеца, който стоеше до нея. Тя допълзя на колене до него, падна в прахта и задърпа крака му, но той не ѝ обърна никакво внимание.

Накрая изрита ръцете ѝ и изръмжа нещо неразбираемо.

— Накарай ги да спрат — извика тя отново, но той само сви рамене и обърна поглед към мястото, където събратята му измъчваха Робърт. Каролайн се отпусна с ридания на земята и се уплаши, че ще повърне... Но не можеше да откъсне поглед.

Робърт вече нямаше сили да крещи, а диваците не се задоволяваха само да го дразнят. Виковете им „Инаду!“ се усилиха. Един от тях извади томаховката си и със силен крясък я размаха над Робърт. Преди Каролайн да успее да затвори очи, той я стовари върху главата му. Кръв опръска всичко наоколо, а индианецът вдигна своя трофей — скалпа на Робърт.

Каролайн не можеше да повярва в това, което току-що бе видяла... не искаше да повярва. Черни точки затанцуваха пред очите ѝ и с глух удар тя се свлече в прахта.

Някой дръпна ръцете ѝ и тя се свести.

— Ставай — нареди ѝ гърлен глас.

Каролайн изплю пръст от устата си и с мъка се изправи. Изглежда бе изгубила съзнание и като се огледа, разбра, че сигурно не е било за дълго. Извърна очи и се постара да не поглежда към дървото. Към уродливото тяло, което висеше отпуснато между въжетата.

Не намираше в себе си сили да оплаква Робърт, пък и бе твърде късно. Каролайн обърна поглед към къщата, когато похитителят ѝ я задърпа след себе си по пътеката към гората. Мери не се виждаше никъде.

— Мери? — Запрепъва се напред, докато се изравни с индианеца. Той не забави крачка. — Какво сте направили с нея?

Каролайн не знаеше дали я разбира или не, но във всеки случай той пренебрегна молбите ѝ и я побутна да върви пред него. Пътеката беше добре утъпкана, но камъчетата и къпиновите храсти драскаха босите ѝ крака. Вървяха дълго и Каролайн със съжаление си помисли, че трябваше да се облече преди битката си с индианците. Резултатът щеше да е същият, но поне сега нямаше да ѝ е студено и краката ѝ щяха да са по-добре.

Обзе я чувство за вина, щом се хвана, че мисли за тези дребни неудобства. Нали поне беше жива — премръзнала, гладна и уморена, но жива! Докато за Робърт не можеше да се каже същото. А вероятно и за Мери.

Явно Мери не беше с тях. Когато спряха, за да пият вода от един поток, тя се огледа наоколо. Но индианците вероятно се бяха разделили на групи, преди да тръгнат от „Седемте бора“, защото сега бяха само деветима. Дали Мери не беше пленница на друга група? Дали и тя като Робърт не беше мъртва?

Каролайн се опитваше да изгони тази мисъл. Но не ѝ беше лесно да поддържа духа си, обкръжена от диваци, които не ѝ казваха нищо и я караха да върви напред, а тя всеки миг щеше да се свлече на земята от изтощение.

Най-после спряха за почивка. За подслон им послужиха само короните на дърветата. Каролайн се облегна на грапавата кора на един ствол с решението да не заспива. Как можеше да спи, заобиколена от диваци? Но денят бе преминал твърде тежко за нея и макар че трепереше под тънкия ленен плат, не след дълго главата ѝ клюмна настрана.

Под клепачите ѝ премина в пъстра върволица всичко, случило се досега, поредица от картини, които се разгръщаха пред очите ѝ: ужасяващите лица, боядисани в червено и черно, огънят, кръвта. Кръвта беше постоянно пред погледа ѝ.

После дойдоха писъците и закънтяха в съзнанието ѝ.

Но не това я събуди. А силният натиск върху устата ѝ. Едва дишаше. Опули очи и подскочи. Поведе борба срещу ръката, която покриваше долната част на лицето ѝ. Но силите ѝ я бяха напуснали. Тя падна върху твърдата, покрита с листа земя.

Беше много тъмно, но дори в страха си разбра, че човекът, който я държи, е индианецът с белезите по лицето. Тялото ѝ настръхна, когато той се приближи по-плътно до нея.

— Тихо. — Думата, пошепната в ухото ѝ, прозвуча като заплаха. Ръката му покриваше устата ѝ и тя нямаше друг избор, освен да се подчини.

След малко той я освободи от желязното менгеме на пръстите си. Тогава Каролайн жадно вдъхна студения нощен въздух, благодарна, че поне това не ѝ е забранено. Задиша насечено и с мъка, но колкото и

зажаднели да бяха дробовете ѝ, тя се стараеше да не вдига шум. Похитителят безмълвно ѝ бе напомнил колко е незащитна. И че от него зависи дори следващият ѝ дъх.

Но не успя да потисне стона, който се изтръгна от нея, щом индианецът остави ръката си да броди надолу по тялото ѝ. Между гърдите. Покрай завързаните ѝ ръце и по извивката на талията ѝ. Господи, не! Завладя я страх и тя се опита да се претърколи настрана. Но той беше затиснал косата ѝ и тя не можа да избяга.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите. През целия дълъг ден се беше старала да не мисли за тази възможност. Бъди благодарна, че си жива, повтаряше си тя. Остани жива заради детето си. Но в тъмните ъгълчета на съзнанието я глождеше мисълта какво ще ѝ сторят индианците, когато спрат за нощувка.

С груби движения той притисна гърба ѝ към тялото си. Ужасът ѝ растеше като вода, чийто път е препречен. Преди да се предаде на волята на този дивак, трябваше да... Какво? Какво можеше да направи?

Но поне засега отговор не ѝ беше нужен. Индианецът обви с ръка кръста ѝ. Каролайн едва смееше да диша и очакваше отново да я докосне. Но той не го направи. Тя чу хъркане в ухото си и разбра, че е заспал.

Бавно, мускул по мускул, Каролайн се отпусна. Тялото ѝ беше притиснато до неговото — нещо, което не можеше да остане незабелязано. Но сега поне имаше топлина. Ако искаше да оцелее, трябваше да се възползва от всяко предимство.

Тя затвори очи. Намести се по-удобно до едрият индианец. Дишането му си оставаше все така равно и тя въздъхна с облекчение. Когато се стопли, си каза, че е време да спи — беше ѝ необходима почивка. Заради бебето.

Докато се унасяше в дрямка, тя си представяше, че вижда Улф. Чувствените му устни се усмихваха одобрително. Той пое ръката ѝ я поведе към дълбините на забравата.

Стори ѝ се, че само след няколко минути я вдигнаха на крака. Тя премигна в полусън и се опита да си спомни къде е. Действителността болезнено връхлетя върху нея. Индианецът, когото вече мислеше за свой, я бутна да върви към гъсталака. Тя се препъна, но не падна. Погледна към него, той ѝ кимна с глава да продължава напред.

Беше направил същото и снощи, за да ѝ даде възможност да остане за малко сама. Каролайн забърза към няколко лози, които образуваха естествено прикритие.

Както и първия път, през главата ѝ мина мисълта да побегне. Изкушението я завладя толкова силно, че почти усещаше как тича свободна. Но знаеше, че неизбежно ще я заловят, и това я възпря. Беше вързана, уморена и изтощена от глад. И макар че още от вчера, когато оставиха пътеката и тръгнаха през гората, се опитваше да следи пътя, тя нямаше представа къде се намират.

Към увереността ѝ, че не може да избяга, се прибавяше ѝ мъчителният страх от това, което щеше да ѝ се случи, когато се озовеше отново в ръцете на индианеца. Накрая тя реши да се върне обратно при него.

Тази сутрин, преди да тръгнат, ѝ дадоха няколко късчета сушено месо. Слънцето най-последно изгря и ги дари с малко топлина, но Каролайн продължаваше да трепери.

Една стъпка пред другия. Оцеляването се свеждаше до това. Тя се опитваше да държи съзнанието си свободно от мисли, но Улф отново и отново нахлуваше в него. Отначало тя не му обръщаше внимание, но после се предаде. Погледна напред и си представи, че той стои пред тях с вдигнат мускет.

— Дойдох да те спася — каза ѝ той. — Да те спася от тези диваци.

Завладя я безгранична радост, но скоро разумът надделя. Улф не можеше да каже това. Той принадлежеше на своя народ, достатъчно ясно ѝ беше обяснил това. Разбира се, Каролайн не можеше да е напълно сигурна, че похитителите ѝ са тъкмо от племето чероки.

Под боята те изглеждаха като всички останали чероки, които беше виждала — високи, мускулести, с избръснати глави и опашка, украсена с пера. Но може би всички индианци изглеждаха по същия начин? Нали не беше виждала хора от други племена.

Пък и какво ли значение имаше? Беше тяхна пленница и нямаше кой да я спаси. Дори ако Улф научеше за клането в „Седемте бора“, той се намираше твърде далеч, за да ѝ помогне.

Преди обед спряха да пият вода от малък поток. Каролайн коленичи върху плоска скала на брега. Търпението ѝ се беше

изчерпало. Индианецът я сбута да стане, после ритна окървавените ѝ нозе, но тя не можеше да помръдне.

— Ставай — заповяда той, сграбчи я за лакътя и я вдигна. Наведе се над нея. — Не е далеч.

Думите му ѝ дадоха достатъчно надежда, за да продължи.

Но явно неговите понятия за близо и далеч се различаваха от нейните. Едва се тътреше, когато най-после спряха пред една долина. Край реката се бяха скупчили двайсетина колиби, които приличаха на дома на Улф. Бяха ниски, но широки, покрити с кора и вероятно съдържаха само по едно помещение. В центъра на малка височина се издигаше по-голяма постройка с овална форма. Тя беше замазана с изсъхнала кал.

Тъкмо към нея се насочиха. Кучетата първи ги усетиха. Лаят им привлече вниманието на няколко момченца, които си играеха край реката. Те затичаха след воините, задаваха им въпроси, които Каролайн не разбираше, и я гледаха с интерес.

Докато стигнат голямата постройка, и други индианци се присъединиха към шествието. Жените ѝ напомняха за Садаи и Уолини. Никой не ѝ стори нищо лошо, но Каролайн усещаше любопитството и враждебността им. Тя повдигна брадичка и накара коленете си да не треперят.

Оставиха я отвън под стража, а нейният индианец и още няколко души влязоха в голямата колиба. Не се бавиха дълго. Появиха се, придружени от по-възрастен мъж. Кожата му беше набръчкана като седло, но тъмните му очи бяха ясни. Той я огледа от глава до пети и попита нещо на своя гърлен език. Похитителят ѝ отговори и възрастният човек кимна в знак на съгласие. После друг индианец пристъпи напред и му показва нещо.

Отначало Каролайн не разбра какво е то. Но щом го видя, стомахът ѝ се сви и тя помисли, че ще повърне. Бързо извърна очи от скалпа на Робърт Макуейд. Но доказателството за смъртта му предизвика възбуда в цялото село. Всички, от малките деца до една стара жена със стоманеносива коса, се събраха около тях.

— Инаду! Инаду! — Отново и отново Каролайн чуваше думата, която воините крещяха и по време на нападението срещу „Седемте бора“. Змията. Името, с което индианците наричаха съпруга ѝ.

След кратък разговор с похитителя ѝ една от жените хвана Каролайн за ръка и я поведе към някаква колиба. Жената явно не беше доволна, че са ѝ поставили тази задача. Бутна я вътре, но след няколко минути се върна с купа, в която имаше нещо топло. Каролайн усети как устата ѝ се изпълва със слюнка. Жената остави храната на пода и извади малко ножче от джоба си.

Каролайн извика и отстъпи към стената, но индианката не обърна внимание на страха ѝ. С един замах сръза кожената връв около китките ѝ. Каза нещо с разтревожен глас. После се обърна рязко и напусна колибата.

Следващите дни не се различаваха от този. Държаха я затворена в колибата, но редовно ѝ даваха храна и вода. Жената запали огън и донесе достатъчно съчки и клони, за да може Каролайн да го поддържа.

Няколко пъти без предупреждение в колибата влизаха и други хора. Веднъж дойде възрастният човек. Погледа я известно време, после кимна и си тръгна. Индианецът, който я беше заловил, също дойде. Той говореше малко английски и я попита дали се чувства удобно. Явно държеше да ѝ е топло и да я хранят добре и беше почти любезен.

Но щом Каролайн го попита за Мери, той внезапно стана груб. И макар че със сигурност разбираше поне част от думите ѝ, в отговор само поклати глава.

— Кажи ми, жива ли е? — настояваше Каролайн, но той се обърна и излезе.

Тя свикна с постоянното движение и възбуда в селото. Първата вечер цареше празнична атмосфера, тъпаните и танците продължиха до зори. Винаги когато някой пристигаше или заминаваше, хората се събираха. Затова глъчката, която настана на третия ден, откакто беше тук, не ѝ направи впечатление.

Беше се сгушила до огъня и се опитваше да се стопли, когато сянка препречи светлината, която проникваше през входа на колибата. Тя усети кой е още преди да се обърне.

Щом видя Улф пред себе си, очите ѝ се изпълниха със сълзи. Изправи се и вече се готвеше да се хвърли в обятията му, но той я възпря с ръка и тя забеляза предупредителния му поглед. С почти

незабележимо движение на главата я накара да погледне зад него и тя видя, че жените от селото са се скупчили на прага.

Улф се обърна, каза им нещо и те се разпръснаха, като мърмореха недоволно. Той внимателно затвори вратата. Когато я погледна, Каролайн вече се беше окопитила, но се колебаеше дали да го посрещне с радост.

— Добре ли си?

Тонът му не беше като на мъж, измъчван от грижи за любимата си. И това я разтревожи.

— Ако питаш дали съм жива, отговорът е пред теб.

Той повдигна тъмните си вежди и не каза нищо. Свали кожен вързоп от голите си рамене и ѝ го подаде.

— За теб е... от Мери.

— От Мери? — Каролайн пристъпи към него. — Видял си Мери? Как е тя?

— Добре.

— О, слава богу. — Сълзи на облекчение изпълниха очите ѝ и потекоха свободно по бузите ѝ. — Мислех, че са я убили. Мислех... — Ридание прекъсна думите ѝ и тя се обърна с гръб към него. Внезапно откри, че няма сили да продължи. Но след миг погледна през рамо. Той все още стоеше до затворената врата. Още държеше вързоп, протегнат към нея, сякаш не знаеше какво да прави с него.

— Робърт е мъртъв.

— Знам. — Той пусна вързоп на пода и тръгна към нея. Видя, че раменете ѝ треперят. Тя отново му беше обърнала гръб и Улф се поколеба. Когато я видя за първи път, си беше помислил, че изглежда крехка като порцеланова кукла. Макар че вече знаеше колко много сила има в нея, все още не можеше да прогони това усещане от съзнанието си. Струваше му се, че тя ще се разпадне при допира му.

Колкото можеше по-нежно, Улф протегна ръка към нея. Красивата ѝ коса беше сплъстена и разбъркана. Той усети, че Каролайн настръхва и понечи да се отдръпне, но в следващия миг тя се обърна и се хвърли в обятията му. Улф дълбоко въздъхна и силно я прегърна.

— Те взеха скалпа му.

— Знам — повтори Улф. Не се сещаше за нищо, което би могло да я успокои. Сълзите ѝ падаха горещи върху гърдите му, а пръстите ѝ

се впиваха в кожата на гърба му.

— Навсякъде имаше кръв, а той крещеше ли, крещеше.

— Шшт, не мисли сега за това.

— Не мога да спра. — Тя се отдръпна леко и повдигна мокрото си лице към него. — Не разбираш ли? Виждам всичко отново и отново...

Сложи ръка на тила ѝ и докосна с устни челото ѝ. Разбираше я много добре. Сцената се разиграваше в неговото въображение. Но нямаше да я остави робиня на спомените. Притисна бузата ѝ към рамото си.

— Трябва да забравиш това.

— Но...

— Да забравиш, Каролайн, чуваш ли ме? — Резкият му тон я накара да вдигне поглед към него. Той омекна. — Това вече е минало. — Улф знаеше какво бе преживяла, поне доколкото успя да разбере от Мери, но изпитанията за нея още не бяха свършили.

— Страхувах се, че няма да дойдеш. — Тя вдъхна мъжествения мирис на голата му кожа. — Как разбра за случилото се? Нали беше тръгнал към планините?

— Спрях във форт Лъдън, там ме настигна вестта. Веднага тръгнах обратно. — Не спомена пред нея за ужаса, който бе пронизал сърцето му, докато пратеникът разказваше за нападението. Беше стигнал в „Седемте бора“, като яздеше без почивка, и почти бе обезумял, щом откри, че Каролайн я няма. Мери се беше опитала да го успокои.

— Раф, ако искаха да я убият, щяха да го сторят още тук — разсъждаваше тя разумно.

— Опираше се на тази надежда, докато яздеше към Естато. Като пристигна в селото и разбра, че е невредима, той изпита такова облекчение, че му трябваше известно време, за да проумее какво му казва вождът.

Улф я задържа още малко в прегръдката си.

— Ела — каза накрая и неохотно я пусна. — Позволи ми да се погрижа за теб.

Заведе я до сламеника и ѝ даде знак да седне. Отиде до вратата и повика жената, която седеше наблизо. Тя влезе, като носеше със себе

си няколко глинени съда. Остави ги на пода и Улф я освободи с кимване на главата.

— Какво правиш? — Каролайн се облегна на лакти и се вгледа в него.

— Ще намажа раните ти с мехлем. Сега легни.

— Искам да ми разкажеш за Мери. Сигурен ли си, че е добре?

— Да.

— Но аз видях, че я удариха. Тя падна. — Каролайн изохка, когато той поля краката ѝ с вода.

Стъпалата ѝ бяха в мазоли. Улф пхна пръсти в лекарството, което миришеше противно, и щом намаза изранената ѝ кожа, разбра колко силно я боли. Но изразът на лицето му остана непроницаем, а гласът му — равен.

— Не се е ударила. Сега Садаи е при нея.

— А бебето?

— Още е в нея.

— Радвам се. — Каролайн легна по гръб, а той уви стъпалата ѝ в чисти превръзки, които извади от вързопа, изпратен от Мери. Отначало Каролайн се тревожеше повече за собственото си дете. Но дните минаваха и тя не забелязваше никакви признаци, че ще го загуби.

— Нося ти и обувките, но още не бива да ги слагаш.

— Как така? — Каролайн седна в леглото и втренчено го погледна. — Искам да се махна оттук.

— Знам. — Де да беше толкова лесно... Улф седна до главата ѝ. — Наведи се назад — нареди ѝ той.

— Какво ще правиш сега?

— Ще измия косата ти.

— Но... — Каролайн сложи ръка върху главата си. — Аз мога и сама. — Той вече изливаше вода от кратуна върху къдриците ѝ. Тя потече по раменете ѝ и попи в мръсната ѝ риза.

— Наведи главата си назад — настоя той. — Представи си, че си в Англия, а аз съм камериерката ти.

— Никога не съм имала камериерка. — Въпреки това се подчини на желанието му и го остави да върши каквото иска, пък и донякъде ѝ беше приятно. Силните му пръсти се заеха със заплетените ѝ коси, после започнаха да масажират главата ѝ. И навсякъде, където я докосваха, те запалваха чувствено желание.

След като изплакна косата ѝ и изцеди излишната вода, той свали ризата от раменете ѝ. Каролайн не се възпротиви. Изми лицето ѝ, после шията. И през цялото време не откъсваше поглед от очите ѝ.

Каролайн знаеше, че трябва да протестира, когато той побутна ризата ѝ и тя се свлече от върхчетата на гърдите ѝ. Но успя само да си поеме жадно дъх. Зърната ѝ станаха на мъниста. Улф свали мократа ѝ риза и тя затвори очи. Но продължаваше да го вижда. Образът му се беше запечатал в съзнанието ѝ — с тъмни изпепеляващи очи, с разширени ноздри.

Той се пресегна към гърба ѝ и студеният парцал се плъзна по ребрата и гръбнака ѝ. С всеки неин дъх гърдите ѝ се опираха в тялото му.

— Стани. — Гласът му беше дрезгав. Помогна ѝ да се изправи и скъсаната риза се свлече в краката ѝ. Той се съсредоточи върху работата си. Изми заобления ѝ ханш и гладкия корем. Потапяше парцала във ведрото с вода и бършеше светлата ѝ кожа. Но всяко движение го измъчваше. Копнееше по нея и само споменът за това, което беше преживяла, и мисълта за това, което я очакваше, го възпираха да не се поддаде на желанието.

Краката ѝ бяха дълги и стройни и Улф коленичи пред тях. Движенията му станаха по-бавни и гальовни. Но той не осъзнаваше колко интимни са докосванията му, докато не усети пръстите ѝ в косата си.

— Раф.

Умолителният начин, по който прошепна името му, го накара да се върне в действителността. Облегна се на нея и притисна лицето си към плътта ѝ.

— Не тук — каза Улф и дъхът му погали ситните косъмчета между краката ѝ. — Не сега.

Той се изправи. Принуди се да не гледа към нея. Потърси чиста риза сред дрехите, приготвени от Мери. Косите ѝ бяха още мокри и когато мекият лен се плъзна по тялото ѝ, те оставиха мокри петна по плата. Улф ѝ подаде корсет. Нямаше сили да срещне въпросителния ѝ поглед.

— Какво криеш от мен? — Тя взе дрехата. — Нещо за Мери ли?

— Не. — Улф въздъхна тежко. — Не знам дали ще мога да те отведа оттук.

— Не разбирам.

— Талцуска те е објавил за своя пленница.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Какво значи това? — Каролайн се опита да проумее думите му, но той сякаш говореше чужд език. Преди малко, когато обърна глава и го видя да стои на прага на малката колиба, станала затвор за нея, тя предположи, че е дошъл да я спаси. Явно беше забравила колко рядко Улф оправдаваше очакванията.

Закрачи напред-назад между огнището и отсрещната стена.

— Защо тогава си дошъл? Да злорадстваш? Не те послушах, когато имах възможност, и виж къде се озовах! Затова ли дойде? Или си помисли, че ще приема по-леко съдбата си, ако първо ме изкъпеш? Ако докоснеш тялото ми?

Докато траеше нейната тирада, Улф стоеше като изваян от камък и я наблюдаваше с непроницаем израз на лицето. Само тъмните му очи следяха крачките ѝ. Каролайн спря с треперещи устни и тогава той се приближи до нея. Сложи ръце на раменете ѝ и я принуди да го погледне.

— Свърши ли? — Разтърси я, а тя се опита да извърне глава от суровия му поглед. — Свърши ли?

Каролайн преглътна сълзите, които запушваха гърлото ѝ, и кимна. Нямаше какво друго да каже. И без това вече бе казала твърде много.

— Преживяла си тежко изпитание, затова ще ти простя тези думи. Но сега ме чуй, Каролайн, и то добре. Ако искаме да се махнем оттук заедно, трябва да бъдем по-благоразумни.

Заедно. Той каза „заедно“. Каролайн навлажни внезапно пресъхналите си устни.

— Талцуска е човекът, който те е заловил — каза ѝ Улф. — Роднина ми е, но това няма значение. Той те желае и искането му е законно.

— Да, но аз не го искам. — Говореше като разглезено дете, но сега това не я интересуваше. Ясно си спомняше похитителя от онази нощ — изрисуваното му лице, свирепия му израз.

— Никой няма да те пита.

Прииска й се да му изкрещи. Гласът му беше равен, сякаш говореше за времето или за дърветата в гората. Но се заслуша в следващите му думи.

— Ти си пленница и въпреки че вождът осъжда нападението срещу „Седемте бора“, в сърцето си той се възхищава от смелостта на воините.

— Смелост? Та ние бяхме две жени и един възрастен мъж със счупен крак.

— Но те са се противопоставили на англичаните — обясни той.
— Няма смисъл да обсъждаме това. Просто искам да ти кажа какво мисли вождът... и много други. И как ще се отрази това на твоето положение.

— Е, съвсем ясно е как ще ми се отрази.

— Само че аз също предяхих права над теб.

— Какво? — Сърцето й слезе в петите и тя втренчи поглед в него.

— Член на семейството ми е убит. Имам право да получа нещо в замяна.

— Мен?

— Теб избрах. — Улф отпусна ръце и се запъти към вратата. — Старейшините ме чакат, няма защо да се бавя. — Не й каза, че и без това вече бе останал твърде дълго при нея. Беше влязъл в колибата само за да се увери, че е жива. Нямаше намерение да превързва краката й, да мие косата й... да я докосва.

— Чакай. — Каролайн го улови за ръката. — Какво смяташ да правиш?

— Талцуска и аз ще говорим поред. После старейшините ще вземат решение.

— Ами ако...? — Каролайн премигна, за да прогони сълзите си.
— Не искам да оставам тук.

Улф стисна здраво ръката й и тя едва устоя на желанието си да се облегне на него.

— Няма да останеш.

Но тя знаеше, че той не може да бъде сигурен в това.

Изпълнен със съмнения, Улф прекоси утъпканото пространство пред колибата, където се съвещаваха старейшините. Скръстил ръце на

гърдите си, Талцуска стоеше пред прага на овалната постройка. Той не одобряваше посещението на Улф при Каролайн. Беше се възпротивил шумно пред вожда, но той бе отсъдил Улф да види съпругата на убития си баща.

— Няма да ти позволят да я вземеш — каза му сега Талцуска. — Тя беше жена на омразния инаду.

— Който вече е мъртъв. — Улф мина край него. Нямаше желание да спори. Свързваше ги тясно родство — Талцуска беше син на вуйчо му. Но дори по-важно от кръвната връзка бе детството, прекарано заедно. Въпреки това Улф не излъга, когато каза на Каролайн, че в случая това няма да повлияе на събитията.

Някога, когато баща му го изпрати в Англия, Улф не по собствена воля напусна селото и народа на майка си. Ала за Талцуска това нямаше значение. Нито това, че Улф се върна. В неговите очи той вече беше англичанин. А Талцуска изпитваше само омраза към англичаните и към всички бели. Ето защо искането му Каролайн да стане негова изглеждаше още по-злокобно.

Улф свали кожения ремък на мускета от раменете си. Остави оръжието на земята до торбичката с барут, томаховката и ножа на Талцуска. Наведе глава, за да разкопчее колана от нанизани камъчета и черупки, наследство от дядо му, фамилната вещ в ръцете му го зареди с търпение и воля, преди да влезе в колибата на старейшините.

Вътре беше тъмно и задимено, единствената светлина идваше от малък огън, който тлееше в средата на помещението. Вождът Астугатага се вгледа съсредоточено в двамата млади мъже, които застанаха пред него. Косата, която растеше в средата на темето му, беше побеляла, лицето му бе набраздено от бръчки, но зрението му беше непокътнато, а преценките — трезви.

С тиха тържественост Улф му връчи колана на прадедите си като доказателство за истинността на думите му.

— Асийа — започна той, — дойдох да помоля за твоята мъдрост.

— Какво те вълнува, Уойа, син на Алкини?

Откакто бе влязъл, Улф не сваляше очи от Астугатага, но знаеше, че Талцуска го е последвал в колибата и стои от дясната му страна.

— Баща ми беше убит. — Не му се искаше да напомня на вожда за родството си с Робърт, но нямаше друг избор.

— Известно ми е. И вече смъртах виновените. — Погледът му бързо се стрелна към Талцуска, после се върна към Улф.

— Тогава сигурно знаеш, че е невъзможно тази постъпка да остане ненаказана — от англичаните или от мен.

— Аз осъдих воините, които са участвали — повтори Астугатага. — Но белият човек също има вина.

Едва ли някой знаеше това по-добре от Улф, но сега той предпочете да не говори по този въпрос.

— Разбрах, че си позволил на воините да танцуват със скалпа му. Астугатага не каза нищо, само кимна с глава.

— Англичаните ще чуят за това. Не от мен, но те си имат начини. Може би дори в този миг приказват за това.

— Какво лошо има в това да приказват? — Талцуска пристъпи напред, без да чака реда си. — Показахме им, че не сме страхливци, които ще им паднат на колене. Ние сме велики воини.

— Които нападат сакати хора и жени! — Улф използва думите на Каролайн. От тях покритото с белези лице на Талцуска почервения от гняв. Макар че боят бе забранен в колибата на старейшините, той пристъпи заплашително към Улф. Вперил тъмните си очи в своя противник, Улф остана на мястото си.

— Талцуска, Уойа — прозвуча твърдият глас на вожда. — Уговорихме се за размяна на думи. И нищо повече.

Улф отново насочи вниманието си към Астугатага.

— Нападението срещу „Седемте бора“ означава война. Така ще го възприемат англичаните.

— Само да дойдат, ще им покажем как нашият народ отмъщава за своите убити.

— И долините ще прогизнат от кръв. Това ли искате за народа ни? — Улф отправи въпроса си към Астугатага, въпреки че войнствените думи бяха изречени от младия воин.

— Уойа казва „народа ни“, но той не е наш. Той е син на инаду, змията. Той е англичанин.

Улф замълча. Вождът знаеше историята му. И щеше да остави делата му да говорят за него.

— За разлика от баща си Уойа винаги е бил наш приятел. Майка му беше Алкини от рода на Вълците. — Астугатага вдигна колана, даден му от Улф. — А дядо му беше велик воин.

— Но той казва да се предадем.

— Казвам да се споразумеем — поправи го Улф. — Сега вождовете ни размишляват върху предложението на губернатора Литълтън да отидат в Чарлз Таун и да разговарят с него. — Улф млькна и срещна мъдрия поглед на стареца. — Бил съм в тяхната страна отвъд морето. Тя е огромна, а жителите ѝ са безброй — като насекомите през лятото. Те няма да оставят смъртта на белия човек неотмъстена. — Улф си пое отрезвителен дъх. Доводите му бяха разумни, но не за това бе разговорът им. И Улф, и Астугатага го знаеха.

— Говориш за англичаните и как ще ги засегне смъртта на инаду. Но нали дойде да искаш бялата жена?

Когато Улф отново заговори, гласът му беше по-спокоен, макар че решимостта му бе по-силна.

— Изгубих член от семейството. Законите на племето ни са ясни. Желая да получа като възмездие за загубата пленницата, Каролайн Макуейд.

— Тя е моя!

Талцуска гневно излезе напред, но Улф и вождът дори не го погледнаха. Астугатага вдигна ръка, после с едно махване ги освободи.

— Изслушах и двама ви и разбрах какво ви вълнува. Ще размисля над думите ви.

Каролайн спа зле. Когато задрямваше, я измъчваха кошмари. Писъци ечаха в главата ѝ, кръв заливаше всичко. Събуждаше се внезапно и си спомняше, че макар нападението да бе минало, страданията ѝ едва започваха.

Улф не се беше върнал. Вместо него бе дошъл Талцуска, похитителят ѝ. Осведоми я на разваления си английски, че е негова. Каролайн замръзна на място, докато той ѝ обясняваше, че утре след като жените я приготвят, ще я отведе в колибата си.

Лъжеше. Каролайн беше убедена в това. Улф ѝ бе казал, че няма да ѝ се наложи да остане тук. Цял ден не спря да крачи из колибата в очакване той да се появи и едва късно през нощта се примири с факта, че си е тръгнал.

Отново я беше изоставил.

Лежеше на сламеника и гледаше пред себе си в тъмното. Питаше се защо за втори път се бе поддала на глупостта си. Стараеше се да не

мисли за това, което я очакваше. По-късно щеше да има достатъчно време. Но Улф... Тя му се беше доверила.

Малко преди разсъмване отново се бе унесла в неспокоен сън. Стресна я докосване по рамото и тя изпищя. Писъкът ѝ веднага бе задушен от ръка, която покри устата ѝ.

— Трябва да бързаме. И да пазим тишина.

Тя се обърна и погледна с разширени зеници над ръката върху устните си.

— Помислих си, че си тръгнал — прошепна му, щом той се дръпна.

— Какво те накара да си помислиш това? — Подаде ѝ обувките, Каролайн седна и мушна крак в едната, като се опитваше да не мръщи лице при болката от жуленето на твърдата кожа по стъпалото.

— Талцуска дойде снощи и каза, че днес ще ме премести в колибата си. — На слабата светлина видя как лицето му помрачнява.

— Казал ти е каквото му се иска да стане. Само че истината е друга. Хайде, стига въпроси.

Каролайн бе видяла индианското селище само веднъж — когато я доведоха. Но тогава тя беше вцепенена от уплаха и умора и не бе забелязала нищо повече от неясните очертания на малки колиби. Сега, на оловно сивото сияние на зората, тя разгледа спретнатите стабилни постройки, покрити с кора като дома на Улф. Край тях видя градини и големи заграждения за животни. Искаше ѝ се да разпита Улф за всичко, което минаваше пред очите ѝ, но той вървеше напред и бързаше. Тя се стараеше да не изостава. Струваше ѝ се, че се измъкват потайно.

Излязоха от разчистената площ и тръгнаха по пътеката през гората. Ръката му я държеше здраво и сякаш бе нишката, която я свързваше с живота. Дърветата не изглеждаха така мрачни, звуците, които издаваха дивите животни — така зловещи, щом съсредоточеше вниманието си върху топлината на пръстите му.

Колко дълго вървяха и докъде бяха стигнали, Каролайн не можеше да определи, но постепенно лъчите на слънцето проникнаха през гъстия свод от борове и дъбове, хвърлящи сянка върху пътеката. Чувстваше, че вече е време да си почине. Улф явно бе разбрал това, защото скоро се отпусна под едно дърво и я настави до себе си.

Той изобщо не се беше задъхан, но Каролайн трябваше да поседи известно време срещу него върху възглавница от борови иглички, докато успокои дишането си.

— Не разбирам. — Въпреки че бяха сами, тя още шепнеше. — Какво стана?

Улф сви рамене. Не му харесваше, че я бе отвел по този начин, сякаш я крадеше, но се бе съгласил с Астугатага, че така е най-добре. Особено след като чу за посещението на Талцуска при Каролайн. Бяха казали и на двамата да не се приближават до бялата пленница. И макар че се страхуваше, че Каролайн ще се разтревожи, Улф се бе подчинил. Но Талцуска явно беше пренебрегнал заповедта.

— Вождът ме повика рано тази сутрин — започна Улф накрая. — Не знам дали беше убеден, че моето искане е по-справедливо, но каза аз да те взема.

Каролайн затвори очи и дълбоко въздъхна.

— Но защо тогава се измъкнахме тайно? Нали вождът ти е разрешил...

— Още не беше казал на Талцуска за решението си. Според него щяло да бъде най-добре, ако вече сме тръгнали, когато стори това.

— Талцуска сигурно ще обезумее от гняв.

Улф не разбра дали това е въпрос или не, но кимна.

— Да, сигурно.

Каролайн преглътна.

— Какво мислиш, че ще стори?

— Надявам се нищо.

Няколко минути седяха, без да продумат. Каролайн забеляза, че ръката му стиска приклада на пушката, но иначе той изглеждаше спокоен. Тя се възползва от възможността да го разгледа внимателно.

Носеше събрана в кръста ловна риза и гамаши от еленова кожа. Татуировките, които красяха много от индианските воини, се забелязваха само около силните му китки. Набола брада очертаваше челюстта и скулите му, а черната му коса беше вързана отзад на опашка. По странен начин съчетаваше в себе си чертите на индианците, които току-що бяха напуснали, и на англичаните, към които се бяха запътили. Беше й трудно да възприеме едновременно обичаите и нравите на двата народа, а колко ли тежко бе това за него?

— Защо ме пуснаха да си тръгна?

Погледите им се срещнаха.

— Вече ти казах.

— Не. — Каролайн тръсна глава и къдриците ѝ се разпиляха и покриха гърдите ѝ. — Каза само, че са взели решение да ме дадат на теб. Но ми обясни също, че твоето искане не им се е сторило съвсем справедливо. Талцуска сигурно е мислел същото за своето, когато вчера дойде при мен.

— Не е трябвало да идва. Беше ни забранено. — Той свъси вежди. — Не си ранена, нали?

— Не, само изплашена.

— Съжалявам.

— Но ти ме предупреди, нали? — Каролайн за миг покри лицето си с ръце, после отново погледна към Улф. Той отпусна ръката, която беше протегнал към нея. — Моля те, кажи ми защо ме пуснаха?

— Астугатага се страхува от англичаните — простичко обясни Улф.

— А Талцуска не се ли бои?

— Не толкова много, колкото ги мрази.

— И Робърт, нали? — тихо добави Каролайн. — Мразеше и Робърт. — Ако затвореше очи, можеше да види отново зверското удоволствие, изписано на лицето му, докато наблюдаваше как другите измъчват Робърт.

— Да, ненавиждаше го.

— Не само заради това, че е мамил племето му, нали? — Садаи и Уолини също не го обичаха, но тя не видя да изпитват удоволствие от виковете му.

— Майка ми беше леля на Талцуска. Като мъж от рода ѝ той изпитва нужда да отмъсти за униженията, на които Робърт я е подлагал.

— Ти изпитвал ли си някога такава нужда?

Гората край тях сякаш замря, докато Каролайн очакваше отговора му. Той не откъсна очи от нея.

— Да — отговори кратко.

Замълча още миг и тя имаше възможност да зададе следващия въпрос. Но не събра смелост за това. Не знаеше точно защо.

Във всеки случай удобният повод беше пропуснат, защото той стана и се наведе, за да ѝ помогне да се изправи.

— Трябва да тръгваме.

— Към „Седемте бора“? — Каролайн изтупа полата си. — Натам ли отиваме?

— Ще минем оттам, за да вземем Мери — обясни той. — После ще ви заведе във форт Принц Джордж. Там ще сте в безопасност засега.

— А ти? — Каролайн се запрепъва след него. Не следваха никаква пътека. — Ще останеш ли с нас?

Улф спря и хвърли поглед назад. Светлите ѝ къдрици се виеха в безпорядък около раменете ѝ. Къпини и борови иглички се бяха вплели в тях. Устоя на желанието да протегне ръка и да ги махне. Продължи напред, прескочи голям паднал клон и чу стъпките ѝ зад себе си.

— Не — отвърна на въпроса ѝ. Но докато си проправяше път през гората, не можеше да прогони от съзнанието си израза на виолетовите ѝ очи с формата на лунен сърп.

Когато стигнаха завоя на реката, Каролайн вече беше останала без сили. Съжаляваше, че не бе спала, докато имаше възможност. Упорито продължаваше да върви, като се стараяше да не обръща внимание на болезнените, все още незаздравели мазоли и натъртвания по краката си. Забеляза, че спътникът ѝ се оглежда наоколо по-внимателно от преди.

Преди да излязат от прикритието на гората и да стъпят на открития бряг на реката, Улф ѝ даде знак да спре.

— Какво има? — прошепна Каролайн. По жестовите му разбра, че трябва да действат предпазливо. — Чуваш ли нещо? — Тя се вгледа в храстите зеленика, между които се виеха лози. Видя само един белоопашат елен, който боязливо като тях си проправяше път между дърветата.

— Струва ми се, че не — отвърна Улф, но усети странни бодежи в тила си, които не изчезваха. Хвана я за ръка и я поведе към водата. — Ще прекосим реката тук.

Запристъпваха по плоските камъни с овална форма, изгладени от безбройните капчици вода, които се плъзгаха върху тях. Малки водовъртежи се образуваха помежду им, но те ги прескачаха лесно. Поне Улф. Каролайн се нуждаеше от помощта му. Разстоянието между последния камък и стръмния бряг ѝ се стори особено дълго.

Смразяващ кръвта вик разтърси долината, тъкмо когато Улф се беше навел и я дърпаше за ръката към брега. Двамата вдигнаха глави навреме, за да видят, че Талцуска се хвърля срещу тях.

Улф успя да отбие удара с една ръка, а с другата бутна Каролайн настрана от нападателя. Тя се подхлъзна и се свлече обратно към реката. Хвана се с ръце за храстите, за да не падне във водата, която заливаше в краката ѝ.

От дясната ѝ страна реката закипя, щом двамата мъже цопнаха в бързото течение.

Каролайн щеше да изпищи, но някакъв нов инстинкт я накара да замълчи. Опитва се да оправи мокрите си поли, които оплитаха краката ѝ, и да стигне до Улф. Сред бялата пяна и безразборните удари на ръце и крака беше невъзможно да разбере кой печели двубоя. Телата на двамата мъже, мокри и лъскави, се мятаха във водата, докато всеки от тях се опитваше да надвие с ловкост другия.

Каролайн отметна влажната коса от лицето си и потърси с очи нещо, с което да помогне на Улф. В този миг видя пушката му на брега. Сигурно я беше оставил, докато ѝ помагаше да се изкачи. Сърцето ѝ заби лудо и тя се спусна към оръжието. Но изгуби равновесие и падна във водата. Болка прониза коляното ѝ. Беше се ударила в остър камък. Потисна вика си, пое дълбоко дъх и се изправи на крака.

Бистрата вода се пенеше около нея, а тя се мъчеше да се добере до брега. Цевта на пушката блестеше под косите лъчи на следобедното слънце... и я мамеше към себе си. Почти беше стигнала, почти беше спечелила битката с хлъзгавото дъно и водовъртежите, когато хвърли поглед назад.

Вода опръска очите ѝ и тя бързо отметна полепналата по лицето си коса. Дъхът ѝ спря, когато видя, че Талцуска стои прав, готов да скочи върху Улф. От свитото ѝ гърло се откъсна вик.

— Не!

Талцуска вдигна глава и преди тя да се обърне, погледите им се срещнаха. Като обезумяла Каролайн се стараеше да запази присъствие на духа, усещайки, че самообладанието ѝ бързо се изпарява. Тя се хвърли напред.

Брегът беше стръмен, почвата — отмита от пъргавото течение. Краката ѝ трудно се задържаха върху нея. Хвана се за един клон и се

издърпа, като се стараеше да не мисли какво ще направи, когато се добере до пушката.

Знаеше само, че трябва да спаси Улф. Нямахте да го остави да умре заради нея.

Хвърли се напред и падна върху оръжието. Никога досега не беше стреляла, но веднъж, докато пътуваха от Чарлз Таун насам, бе видяла как Улф го прави. Пушката беше по-тежка, отколкото си представяше. Каролайн се олюля под тежестта на мокрите дрехи и оръжието.

Успя да облегне гравирания приклад на рамото си. В този миг нещо прелетя покрай нея. Обърна се и видя, че Талцуска тича по брега. Без да мисли, се прицели в гърба му. Щеше да натисне спусъка, ако една ръка не я беше възпряла.

Със затаен дъх вдигна поглед към тъмните очи на Улф.

— Остави го, Каролайн — каза ѝ той и внимателно освободи оръжието от сключените ѝ пръсти.

— Но той... — Не можеше да довърши. Когато видя, че нападателят бяга, беше помислила, че Улф е убит. И съзнанието, и тялото ѝ бяха завладени от нуждата да отмъсти. Сега, когато тази вълна отмина, коленете ѝ се подкосиха.

— Талцуска само искаше да ми покаже, че е недоволен от решението на вожда.

— Недоволен! — Каролайн почти изкрещя. — Той се опита да те убие.

— Не, Каролайн. — Улф докосна рамото ѝ и тя се облегна на гърдите му. Обви шията му с ръце. Той я прегърна здраво. — Ако искаше да ме убие, можеше да го направи от брега. С един изстрел. — Думите му бяха истина, но Улф се съмняваше, че при следващата им среща братовчед му ще прояви такова благородство.

— Ела — каза ѝ той накрая. — Трябва да намерим къде да пренощуваме.

— Мога да продължа. — Тя се отдръпна леко, за да го погледне. Искеше да се върне колкото е възможно по-бързо в „Седемте бора“, при Мери.

— Но аз не мога. — Улф ѝ хвърли кратка усмивка и пригладил назад мократа коса върху лицето ѝ. После я прегърна през раменете и я поведе по пътеката, която следваше течението на реката.

Спряха върху скалите на водопад, спускащ се с грохот в тясна клисура. И двамата бяха прогизнали. Раф извади всичко от мокрия вързоп и провеси одеяло от долните клони на един бряст. После събра съчки и запали огън.

Каролайн се приближи и нетърпеливо протегна ръце към пламъците. След случката край реката не беше престанала да трепери, а слънцето залязваше и на нея ѝ ставаше все по-студено. Въпреки това поклати отрицателно глава, когато Раф ѝ предложи да свали мокрите си дрехи. Самият той вече беше съблякъл ризата и гамашите си и сега силното му тяло бе прикрито само от набедрена превръзка.

— Вземи това. — Той клекна до нея и ѝ подаде чиста риза. — Малко е влажна по краищата, но одеялото я е запазило почти суха.

Каролайн още се колебаеше и той повдигна тъмните си вежди.

— Да не би да не съм те виждал никога гола?

Но не това я притесняваше, призна тя пред себе си, щом взе ризата и се изправи. Нямаше доверие в себе си. Независимо от всичко, което се бе случило, откакто за последен път се любиха, тя го желаше. Всеки път, когато погледнеше към него, Каролайн се страхуваше, че той ще забележи копнежа в очите ѝ.

Ето защо трябваше да навлезе по-навътре в гората и там да се преоблече или поне да застане зад одеялото. Но тя не стори нито едното, нито другото. Вместо това само се обърна с гръб към него.

Свали обувките и чорапите си и стъпи върху килима от борови иглички. Пръстите ѝ не спряха да треперят, докато развързваше корсета си. После дойде ред на фустите. Долната ѝ риза беше последна и от лекия повей на вятъра се свлече в краката ѝ.

Каролайн сякаш замръзна на мястото си. Нощният ветрец караше кожата ѝ да настръхва и си играеше със зърната на гърдите ѝ. Прииска ѝ се да се обърне към него, да му се предложи, но в последния миг куражът я изостави. Тя си пое дълбоко дъх и се пресегна към ризата, която беше окачила на близкия клон.

Ръката му я спря. Не го беше чула да се приближава, но от опит знаеше колко тихи са стъпките му. Затвори очи, а той плъзна задебелите връхчета на пръстите си нагоре по ръката ѝ. При допира му я заля горещина. Кръвта заблъска във вените ѝ и забуча в ушите ѝ по-силно от грохота на водопада.

Ръката му се плъзна по деколтето ѝ и тя облегна глава на гърдите му. Разтрепери се. Устните му докоснаха голата ѝ шия, заоблената извивка на рамото и Каролайн простена.

Сама насочи ръката му към гърдите си и той потри с палец набъбналото зърно. С жадни устни нападна брадичката ѝ. Тя усещаше пулсиращата му мъжественост зад себе си, опряна между разтворените ѝ крака.

Лявата му ръка слезе надолу и мина покрай все още незабележимо подутия ѝ корем. Пръстите му се вплетоха в ситните косъмчета, които пазеха женствеността ѝ, и Каролайн се притисна към него.

Но преди да успее да се обърне с лице към него, зъбите му се впиха в меката част на ухото ѝ. Езикът му беше горещ и проследи извивката, а гласът му прозвуча дрезгаво, когато прошепна:

— Сигурно знаеш, че утре на дневна светлина ще съжаляваш за това.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Ще съжаляваш. Каролайн затвори очи и се опита да вникне в думите на Улф. Но допирът на езика му и шепотът в ухото ѝ не ѝ позволяваха да се съсредоточи върху друго. Обърна се в прегръдката му и милувката на неговата кожа усили непоносимо желанието ѝ.

Той не я притискаше към себе си и Каролайн се облегна назад върху ръцете, склучени на кръста ѝ. Гърдите ѝ натежаха, закопнели за докосването му. Тя бавно вдигна ръце и опря длани върху гърдта му.

Улф рязко си пое дъх, но не помръдна. На светлината от огъня лицето му изглеждаше като излято от бронз, кожата му бе гладка и опъната, а скулите под нея изпъкваха красиво.

По напрегнатия израз на лицето му Каролайн разбра колко скъпо му струва да остава неподвижен. Особено щом започна внимателно да изследва мускулестата му гърд. С разперени пръсти опипа твърдите хребети, проследи линиите на татуировките.

Одраска с нокът настръхналото мъжко зърно и усети как той потръпна.

— Каролайн! — Произнесе името ѝ с неприкрито чувство.

Тя спря движението на ръцете си и повдигна очи, докато изравни погледа си с неговия. Горещата страст, която съзря в тъмните дълбини, ѝ вдъхна смелост.

— Не искам да мисля за утре — прошепна задъхано. — Не искам да мисля за нищо друго, освен за чудото, което правиш с мен.

Сведе мигли.

— За това, което изпитвам, щом те видя. — Тя безмълвно погали тялото му с поглед — широките рамене, силните ребра. — Щом те докосна! — Прокара пръст по сърповидния белег, който вместо да загрозява, правеше тялото му съвършено. После проследи удълженото V, нарисувано върху стоманената плът на корема му.

— Моля те — прошепна тя и отново срещна погледа му. — Нека да забравя всичко друго... поне за тази нощ.

Не изчака отговор, а притисна устни до горещата кожа на гърдите му. Биенето на сърцето, което отекуваше в главата ѝ, и соленият вкус на кожата му я подтикнаха да продължи. Пръстите му несъзнателно се свиваха и отпускаха, но той я остави да го изучава на воля.

Езикът ѝ остави мокра диря по равнината на корема му, ръцете ѝ опипаха решетката от кости и жили по гърба. Улф още носеше превръзка на бедрата си, но тя не успяваше да скрие мощта на неговата мъжественост.

Пръстите и разтворените ѝ устни се спуснаха по-надолу.

— Нека да... — Усети как мускулите на корема му потръпнаха под устните ѝ. Нетърпение препускаше по вените ѝ и развързването на възела ѝ отне цяла вечност. Но той ѝ даде толкова време, колкото ѝ трябваше. После застана пред нея — висок, разкрачен и величествено гол. Сега Каролайн се разтрепери.

Не спря да трепери и когато остави пръстите си да следват естествените извивки на тялото му. Нежно и внимателно го докосна и ръката ѝ се изпълни с твърда, напиреща плът. Сатен — върху стомана. Копнееше да узнае повече.

При първия допир на устните ѝ той извика. Накъсаният стон всъщност бе дума на родния му език, но Каролайн не можеше да разбере що за зов отправя към небесата. Пък и не беше на себе си. Ръцете на Улф, които досега висяха отпуснати до бедрата му, се впиха в косата ѝ. При всяка нова атака на езика ѝ пръстите му притискаха все по-силно главата ѝ.

Каролайн постави длани върху силната извивка на бедрата му и се притисна към него... наслаждавайки се на вкуса му. Наслаждаваше се и на желанието, което извираше някъде дълбоко в тялото ѝ.

— Спри! — Улф внезапно осъзна с каква сила я беше отблъснал от себе си. Падна на колене пред нея. С пръсти, все още вкопчени в косата ѝ, наведе лицето ѝ към своето. Целувката му бе дълбока и чувствена. Откъсна устни от нейните и одраска със зъби стегнатата плът на шията ѝ.

— Още малко от това сладко мъчение — задъхано прошепна — и щях да излея семето си. — Премести устни под брадичката ѝ. — Сега е мой ред.

Изправи се и я вдигна на крака. Не устоя и докосна връхчето на гърдата ѝ. Видя как то настръхна. Беше толкова откликваща и всеотдайна, че му се искаше да ѝ даде всичко от себе си. Обузда страстта си и я поведе към мястото, където беше окачил одеялото. Още беше влажно, но той го свали от клона и го постла на земята. После я вдигна и я положи върху вълнената материя.

За миг постоя над нея с възхитен поглед. Беше съвършена! Тя протегна ръце и той се отпусна до нея. Отвърна на усмивката ѝ. Сърцето му се сви, когато палците му се плъзнаха по крехките черти на лицето ѝ.

Преди смяташе, че тя няма да оцелее в суровите условия на Новия свят. Но явно беше сгрешил. Нежната камейка се оказа по-здрава, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

— Какво казваш?

Раф не съзнаваше, че говори на родния си език. С връхчето на показалеца си бръсна долната ѝ устна и преведе:

— Красива си. — Дори на трепкащата светлина от огъня видя, че бузите ѝ поруменяват.

— Смуцават ли те думите ми? — Наведе се и целуна носа ѝ, после върха на брадичката ѝ.

— Караш ме да се чувствам красива — прошепна Каролайн, като едва успя да си поеме дъх, преди устните му да се насочат към ухото ѝ.

— То е защото ме държиш в ръцете си. — Улф разстла светлите къдрици по одеялото така, че те се разпериха като ветрило около лицето. Не можеше да се въздържа повече и я привлече към себе си за целувка. Все по-дълбоко и по-дълбоко навлизаше езикът му, докато накрая бяха принудени да се разделят, за да си поемат дъх.

— Господи, Каролайн. — Сърцето му препускаше лудо и копнежът го изгаряше. Вече не беше сигурен, че ще съумее да я люби дълго, за да ѝ върне цялото удоволствие, което тя му беше дала. Устните му се върнаха върху шията ѝ и той усети, че кожата ѝ настръхва.

— Студено ли ти е? — Имаше вкус на мед и Улф не можеше да спре да се угощава със сладостта ѝ. Вече си беше проправил път надолу към долината между закръглените ѝ гърди, когато осъзна, че не му е отговорила. Вдигна глава и я погледна въпросително.

Очите ѝ бавно се извърнаха към него и тя поклати глава.

— Горещо ми е — успя да каже накрая и той се усмихна. Самият той гореше от желание.

Върхчетата на гърдите ѝ сякаш се протягаха към него и затова той взе едното в устата си. Тя простена, щом езикът му запърха върху зърното.

Но търпението му вече се изчерпваше. Устните му внезапно изоставиха гърдите ѝ и си проправиха път надолу по корема ѝ. Улф спря в ъгъла между бедрата ѝ и зарови лице в ситните косъмчета, вдишвайки аромата на мускус. Повдигна краката ѝ и усети силната тръпка, която премина по тялото ѝ, щом ръката му погали топлата влага.

После я докосна с език. Почти веднага я разтърсиха конвулсии. Все по-дълбоко и по-дълбоко търсеше той соковете на екстаза, подклаждайки огъня, докато тя се отпусна омаломощена върху одеялото. Неохотно отмести устните си върху бедрото ѝ.

Но пламъците в него все още горяха ярко. Докато се движеше нагоре по тялото ѝ, той откри, че не е трудно отново да запали искрата в нея.

Тя цялата пламтеше. Всяко местенце, докоснато от устните му, вибрираше и излъчваше топлина. Вдлъбнатата бразда на гърба ѝ, долната страна на ръката ѝ. Той сякаш бе решил да покрие с целувки всеки милиметър от тялото ѝ, за да я накара да го пожелае отново. Когато стигна до ямичката между ключиците, тя вече се задъхваше и почти го молеше. Пръстите ѝ се впиха в гърба му.

Първият му тласък бе дълбок, а вторият — разтърсващ. Каролайн отметна глава назад и изкрещя от заливащите я вълни. Викът ѝ се сля с грохота на водопада и нощните шумове в гората. Удоволствието я пречисти от спомена за кръвта и болката... поне за тази нощ.

Раф се присъедини към екстаза ѝ и тя се притисна към него с всички сили. Той отпусна глава до нейната и зарови лице в косата ѝ. Остана така дълго и Каролайн помисли, че е заспал. Но дрезгавият му шепот разлюля късите къдрици около ухото ѝ.

— Сигурно ти тежа.

— Не, изобщо не ми тежиш — излъга тя. Не искаше да разваля магията.

Раф я разбра, а може би и той самият изпитваше същото, защото се претърколи заедно с нея настрана, без да разчупва прегръдката им. Главата ѝ легна върху ръката му и той приглади назад падналия върху лицето ѝ кичур коса.

— Така не е ли по-добре?

Усмивката му беше заразителна — най-вече защото тя рядко я виждаше. Проследи чувствената извивка на устните му с пръст. Спря до ъгълчето, а той бавно пое пръста ѝ в устата си и го засмука. Вътрешностите ѝ омекнаха.

Затвори очи, за да не би Улф да забележи в дълбините им припламващото желание. Но докато я галеше с език и зъби, тя разбра, че неговата страст е не по-трудно запалима от нейната. Разпери пръсти върху силната му челюст и простена, щом той се втвърди в нея.

— Не мога да ти се наситя — каза той, а Каролайн остави с пръст мокра дيريا по брадичката му. Одраска с нокът гърдите му и в следващия миг усети тласък в себе си. Повдигна крак и го преметна през хълбока му.

Но и двамата не изпитваха нужда да бързат.

— Какви са тези белези? — Тя проследи тъмните линии върху гърдите му и се почувства силна и жизнена, щом мускулите на корема му се свиха.

— Доказателство за мъжествеността ми — отвърна той и зъбите му блеснаха в усмивка на фона на загорялата му кожа.

— Според мен няма нужда да я доказваш — забеляза тя и се засмя. След миг и двамата избухнаха в смях, който притихна, щом Улф навлезе по-дълбоко. Обхвана с ръка гърдата ѝ. Каролайн дълбоко си пое дъх, докато палецът му бавно чертаеше кръгове около чувствителната плът. Всеки път събираше повече смелост и се приближаваше по-близо до зърното. Мъчението бе разкошно.

— Красива си — прошепна ѝ той и този път тя разпозна думите, изречени на езика на племето чероки. Потъна в тях като в пухена постеля. Тази нощ се чувстваше красива... беше красива.

Но после той каза нещо, което едва не развали магията. Като продължаваше да я гали и внимателно да си проправя път към върхчето на гърдата ѝ, той се наведе към нея и я целуна по брадичката.

— Паметта често ми изневерява, но доколкото си спомням гърдите ти бяха по-малки. — Хвърли ѝ ослепителна усмивка, преди да вземе набъбналото зърно в устата си.

Каролайн се опита да измисли отговор. Отговор, който да не е свързан с бременността ѝ. Вече беше открила почти незабележимите промени в тялото си и знаеше, че скоро няма да може да ги скрива. Тогава ще трябва да му каже... Какво?

Истината?

Ти си бащата на моето незаконно дете. Затвори очи и се опита да запази разума си трезвен, докато той я дърпаше все по-навътре в паяжината на страстта. Представи си, че в този миг му казва истината. Отблъсква го от себе си и му казва истината. Какво ли щеше да направи той? Не знаеше. И докато ръката му се плъзгаше към мястото, където телата им се сливаха, тя не намери сили да отвори уста.

Улф я докосна и тя извика не само от удоволствие, а и за да не изрече истината. Ако искаше детето ѝ да не носи клеймо, трябваше да поддържа заблудата, че бащата е Робърт. Нямахте кой да твърди противното. Но можеше ли да изрече тази лъжа пред хората... пред Улф?

— Каролайн?

Тя отвори очи и се загледа в неговите. Бяха черни като нощта, с гъсти мигли и леко разтревожени.

— Заболя ли те?

— Не. — Обви ръце около шията му и го привлече към себе си. — Не — прошепна отново, а тласъците му, все по-бързи и по-силни, изтриха мислите от съзнанието ѝ.

Когато отново можеха да дишат спокойно, Улф дръпна края на одеялото върху тях и двамата заспаха. Късно през нощта той се събуди и хвърли дърва в огъня, после легна обратно до нея и я заключи в прегръдката си. Тя отвори очи, погали го и отново се любиха.

Малко по-късно я събуди мирис, от който устата ѝ се изпълни със слюнка. Протегна се и си помисли, че това е първата нощ след нападението, в която не я бяха мъчили сънища с кръв и насилие. Бузите ѝ поруменияха, като си спомни защо.

Седна върху одеялото, отметна от лицето си заплетените кичури коса и се огледа. Беше сама. Набоден на пръчка заек се печеше върху огъня. Кожата му цвъртеше и върху пламъците капеше гореща

мазнина. Какъв аромат! Каролайн вдиша дълбоко и стомахът ѝ изръмжа. Откога не беше яла? Откакто индианците ги нападнаха, бе хапвала по съвсем малко. Но със сигурност никога досега не бе изпитвала такъв глад.

Уви се в одеялото, стана и се приближи до огъня.

— Ще се изгориш — предупреди я глас зад гърба ѝ.

Обърна се и видя Улф — целия мокър и само с набедрена превръзка. Вадички се стичаха от лъскавата му черна коса, минаваха по широките му гърди и продължаваха надолу. Само като го гледаше, я завладяваше копнеж да се озове в прегръдката му. Навлажни сухите си устни и реши, че закуската може да почака.

Но Улф явно не споделяше мнението ѝ. Макар че се държеше приятелски, страстта от изминалата нощ вече не пламтеше в тъмните му очи. Кимна с глава към тихото езерце над водопадите.

— Докато се изкъпеш, ще го сваля от огъня. Дрехите ти са сухи.

Навлече ризата си и клекна край пламъците. Каролайн му обърна гръб. Той беше прав, разбира се. Тази сутрин нямаха време. Нали искаше да стигне до „Седемте бора“ колкото може по-бързо. Да се увери, че Мери е добре. И все пак, помисли си тя, когато потоци ръка в студената вода, една целувка нямаше да им отнеме кой знае колко време.

Върна се край огъня с избистрени мисли. Щом излезе от водата с настръхнала кожа и тракащи зъби, тя си спомни, че всичко, случило се снощи, е само илюзия. Беше го помолила да ѝ помогне да забрави. И той го бе направил.

Улф нямаше вина. Тя желаше да продължи заблудата и след изгрева на слънцето. Но не биваше. Беше вдовицата на баща му. Носеше дете, което трябваше да бъде признато като рожба на покойния ѝ съпруг. Любовта нямаше място тук. Особено любов без отговор, каквато беше нейната. Защото Улф я желаше, но това беше всичко. Беше го доказал още когато я бе изоставил в къщата на баща си. А тя, глупачката, очакваше нещо повече от него. Но сега вече знаеше.

Пътуваха почти през целия ден с кратки почивки и късно следобед навлязоха в разчистената площ пред „Седемте бора“.

Каролайн се бе подготвила за картината, която очакваше да завари. Гледката, която я изпроводи, когато индианците я отвеждаха.

Но сега уродливото тяло не се гърчеше до големия чинар. От помещението за опушване на месо беше останала само купчина овъглени останки, също и от бараката, в която складираха стоката за продан. Но къщата си стоеше непокътната.

Улф докосна кръста ѝ и тя осъзна колко дълго е стояла, вперила поглед пред себе си. Вдигна очи към него и той кимна към обраслата с трева могила отдясно на къщата. Трябваше ѝ време, за да разбере, че това е гробът на съпруга ѝ. Засрами се, защото не изпита тъга.

Пилетата на двора се разпръснаха, недоволни, че Каролайн и Улф се приближават към къщата. Преди двамата да стигнат до верандата, входната врата се отвори и на прага се появи Мери. В ръцете си държеше мускет.

— Защо си станала от леглото? — запита я Каролайн и се спусна да я прегърне. Въпросът ѝ се стори глупав, като си помисли за всичко, което ги бе сполетяло, но само това успя да каже, преди очите ѝ да се изпълнят със сълзи.

Мери отвърна на прегръдката ѝ и през замъглените си очи. Каролайн забеляза, че Улф взема пушката от ръцете ѝ. Постоя за миг край тях, после влезе вътре. Когато се появи отново на верандата, двете жени бършеха мокрите си лица.

— Къде са Садаи и Уолини? — попита той.

— От време на време идват при мен, но нали си имат семейства... Освен това вече нямам какво да дам срещу труда им.

Преди Улф да се обърне, Каролайн успя да зърне мрачното му лице.

— Съгласиха се да останат — Мери се приближи до него, — но аз се чувствах добре. Единствената ми тревога беше Каролайн, ала сега вече съм спокойна. — Тя стисна ръката ѝ.

Думите ѝ не разведриха лицето му. Той огледа пространството около къщата. С изключение на опожарените постройки всичко изглеждаше тихо и спокойно. Сред брезите кряскаше сойка, а поточето блъбукаше и се търкаляше по гладките камъчета.

Но Улф много добре знаеше колко измамна може да е тази картина. Побутна жените към вратата.

— Съберете си багажа. Само най-важните неща — подчерта той. — Тръгваме веднага.

Мери я погледна въпросително и Каролайн обясни:

— Раф ще ни заведе във форт Принц Джордж.

— Но защо? Садаи каза, че вече няма страшно. Вождовете осъдили нападението. — Мери хвана ръката ѝ. — Не искам да напускам „Седемте бора“.

Нещо в погледа ѝ накара Каролайн да я заведе до най-близкия стол. Щом я настани, тя клекна на килимчето пред нея.

— Раф смята, че е най-добре да отидем във форта... Аз също. — Потърси с поглед подкрепата му, но Улф явно предпочиташе тя да говори. Изчезна зад ъгъла на къщата. — Вождовете отиват в Чарлз Таун, за да сключат примирие с англичаните, но въпреки това ние не бива да забравяме какво се случи тук.

— Раф погребва Робърт на хълма. — Мери затвори очи. От ъгълчетата им потекоха сълзи. — Нямаше свещеник да каже няколко думи над гроба му. — Тя вдигна мокрите си мигли. — Никой не заслужава да умре така.

— Така е. — Каролайн облегна глава на коленете на Мери. Скутът ѝ беше зает от огромния корем.

— Не го обичах — простичко каза Мери. — Знам, че не е хубаво, но...

— И аз не го обичах. Не беше добър човек.

— И все пак... ако беше видяла какво му сториха.

Каролайн бе сплела пръсти в пръстите на Мери и сега ги стисна.

— Видях. — После вдигна глава. — Трябва да се приготвяме за тръгване, Мери — подкани я тя нежно.

— Логън не знае за баща си.

Каролайн си пое дълбоко дъх.

— Ще разбере, като се върне.

— Няма да знае къде да ме търси. — Мери сключи вежди. — Ще си дойде вкъщи, ще види гроба... — Гласът ѝ заглъхна. — А аз няма да съм тук, за да му кажа какво се случи.

— Раф ще му каже. — Прииска ѝ се да извика Улф. Да го накара той да говори с Мери. Вместо това вдигна бременната жена на крака. — Не се тревожи за Логън, той ще те намери.

— Ами ако не дойде? — Мери се спря пред стълбите и се обърна към Каролайн. — Ако не се върне вкъщи?

— Ще се върне — увери я тя. Погледна към салона и реши да заведе Мери там. — Хрумна ми нещо. Защо не полегнеш на канапето,

а аз ще ти донеса чаша чай. Искаш, нали? — Тя кимна и Каролайн се усмихна. — Нещо за ядене? Сигурно си гладна...

Мери не отговори, но изглеждаше по-спокойна. Каролайн продължи да ѝ говори тихо. Настани я удобно и се завтече към кухнята. Надяваше се да намери Улф, но от него нямаше и следа.

Огънят беше почти угаснал, затова Каролайн го разпали и наля в чайника вода от ведрото. Потърси нещо за ядене. Нямаше нито пресен хляб, нито кифли. Откри ябълки и поизсърхнал царевичен хляб. Докато чаят се запарваше, тя нарязва ябълките, после занесе всичко върху калаена табличка в салона.

Мери изглеждаше заспала, но щом влезе, тя отвори очи. Усмихна се и Каролайн въздъхна от облекчение. Макар че бе много уморена от напредналата бременност, страхът беше изчезнал от лицето ѝ.

— Благодаря. — Мери пое чашата с чай и се облегна на възглавницата. — Толкова си добра! — Погледите им се срещнаха. — Страхувах се, че ще те убият.

— Нищо лошо не ми сториха — увери я Каролайн. — Раф дойде и ме отведе.

— Радвам се — усмихна се Мери. — Ти няма ли да пиеш чай?

Каролайн погледна към ръцете си, скръстени в скута.

— Не ми се пие. Май ще се кача горе да събера багажа. Ти не се безпокой, знам какво да ти взема.

Гласът на Мери я спря на прага.

— Не искам да тръгвам. Логън... — Не довърши мисълта си.

— Раф ще се погрижи за него — отсече Каролайн и изчезна зад вратата.

От стаята на Мери Каролайн взе чисто бельо и мъничките бебешки дрешки, които двете бяха приготвили през есента. Уви ги в одеяло. После отиде в своята стая и направи същото с долните си ризи и чорапите. Знаеше, че ще трябва да избира само най-необходимото. Но нямаше представа колко дълго ще останат, а бебето със сигурност щеше да се роди далеч оттук.

Тъкмо вадеше чисти чаршафи от скрина, когато чу гласа му зад себе си:

— Дяволите да те вземат, Каролайн! Казах — най-важното.

— Не ме ругай! Само това не прави! — добави тя почти шепнешком и хвърли чаршафите върху леглото.

Улф влезе в стаята и затвори вратата.

— Какво има?

— Казах ти. Не желая да...

— Чух какво каза. — Той пристъпи към нея.

— Знаеш ли... — Каролайн нави чаршафа на руло. — Баща ти ми крещеше и ме ругаеше непрекъснато. Няма да търпя и синът му да се отнася с мен по същия начин.

— Не желая да ме наричаш негов син.

— Само че си точно такъв! Рафърти Макуейд — син на Робърт Макуейд.

Улф я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Какво ти става?

— Нищо. Какво да ми става? — Тонът ѝ беше като на капризно дете. — Видях как измъчват съпруга ми и как го убиват, после ме отвлякоха, освен това краката ми са целите в рани...

— Нищо ново не ми казваш. — Той присви очи. — Защо се държиш така?

Каролайн се опита да се отскубне от ръцете му, но той я държеше здраво.

— Как искаш да се държа, Раф? — Тя шумно си пое дъх. — Ти може би си свикнал, но аз...

— Знам, че не ти беше лесно. Ако си спомняш, предупреждавах те да не идваш тук.

— Да. — Тя обърна лицето си настрана. — Може би трябваше да те послушам.

— Може би. — Пръстите му я стиснаха по-силно. Улф се стараяше да я държи на една ръка разстояние от себе си. — Но не ме послуша и сега си тук. И трябва да потеглим, докато още е светло.

— Мери се държи странно. — Потърси очите му с надежда, че ще разбере.

— На нея също не ѝ беше леко напоследък.

Каролайн въздъхна.

— Не знам какво да правя. Тя се тревожи за Логън.

— Брат ми сам може да се грижи за себе си.

— Но той трябваше сега да е тук, при нея.

— Но не е. Вместо него ние сме при нея. — Улф не устоя на желанието и я привлече по-близо до тялото си. Отначало тя се

противеше, но после се остави в ръцете му. Той се наслади на допира до нея.

— Притеснявам се за Мери — прошепна Каролайн до гърдите му. Той ухаеше на свеж въздух и борова гора. Излъчваше сигурност. Ръцете му обвиха тънката ѝ талия. — Няма да ѝ е лесно да пътува.

— Разбирам, но най-доброто, което можем да направим, е да я отведем на безопасно място. — Това беше и най-доброто за Каролайн. Усети, че тя кимна, и притисна къдриците ѝ с длан. — Ти слез долу и пригответи Мери, а аз ще довърша събирането на багажа.

— Чаршафите са за Мери, за раждането.

— Знам. Не трябваше да ти крещя.

— И аз съжалявам за това, което ти казах. Разбирам защо не искаш да ти напомням, че си свързан с Робърт.

— Но ти беше права, той ми е баща.

Останаха още миг прегърнати, очи в очи. После Каролайн мълчаливо излезе от стаята. Потънала в мисли за Улф, влезе в салона.

Внезапно сърцето ѝ се преобърна.

— Мери! Господи, Мери! — Прекоси стаята и се свлече на колене до Мери, която лежеше на пода. Взе главата ѝ в ръце и пригладя косата, паднала върху лицето ѝ.

Килимът и полата ѝ бяха изцапани с кръв. Каролайн усети, че стомахът ѝ се свива от страх, още преди Мери да отвори очи.

В тях имаше болка, но щом я видя, Мери се опита да ѝ се усмихне.

— Бебето — прошепна тя. — Моето бебе идва.

Лицето ѝ се сгърчи в агония.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Какво, по дяволите, става тук?

Каролайн извърна глава, щом чу гласа на Улф. Видя го да стои вцепенен от учудване. Помисли си, че сигурно такъв е бил и нейният вид преди малко.

— Бебето идва. Помогни ми да я сложа на леглото.

Преди още да е довършила молбата си, Улф вече прекосяваше стаята. Вдигна Мери на ръце. Каролайн отвори вратата към стаята, която преди заемаше Робърт Макуейд.

— Аз ли ти причиних болка? — попита Улф Мери, но в този момент тя нададе вик и той насочи въпроса си към Каролайн.

— Не ти. Бебето. — Тя стисна ръката на Мери. Вдигна поглед и с изненада видя смаяния израз върху неговото иначе непроницаемо лице. Той преглътна и Каролайн едва не се усмихна, като забеляза как подскочи адамовата му ябълка. Би си позволила усмивка, ако Мери, обзета от нов пристъп на болка, не беше впила пръсти в ръката ѝ.

Отново насочи вниманието си към нея. По-късно щеше да има достатъчно време да мисли за промяната, настъпила внезапно в Улф. Поне така се надяваше.

— Вода — повтори тя два пъти, преди той да откъсне поглед от Мери. — Донеси вода.

Изчака да се увери, че я е разбрал, и се обърна към Мери. В следващия миг го чу да излиза от стаята.

— Боли ме, Каролайн!

— Знам, скъпа. — Потупа рамото ѝ с ръка, а с другата разкопча роклята ѝ. — Повдигни се за малко. Ще ти е по-удобно без корсаж. — Молеше се да е така. Питаше се дали изобщо нещо бе в състояние да облекчи болките ѝ, но трябваше да опита, а не само да реди безполезни успокоителни думи.

Свали мокрите ѝ дрехи и ги хвърли на куп в ъгъла. Почувства се изтощена. А едва ли можеше да си представи страданията на Мери. Но тя изглежда наистина си почиваше в миговете, когато болката

утихваше. Покри с чист чаршаф изнуреното ѝ тяло и приглади назад влажната кестенява коса. Нямаше какво повече да прави, освен да седне до леглото, да хване ръката ѝ и да чака.

Часовникът над камината отмерваше секундите. За тях времето се делеше на мигове на силна болка, когато Мери крещеше, а Каролайн я успокояваше, и затишия, когато пребледнялата жена се отпускате изтощена върху дюшека.

— Да не би да е...?

Гласът на Улф я стресна. Вместо да мисли за Мери, Каролайн си представяше как след няколко месеца самата тя ще лежи на нейното място и ще ражда детето си... детето на Улф. С надеждата че няма да прочете мислите ѝ тя се обърна към него и поклати глава.

Внимателно измъкна пръстите си от ръката на Мери и стана. Той носеше в двете си ръце по една кофа с топла вода.

— Тя спи.

— Значи няма да ражда сега.

В тона му се долавяше надежда, но Каролайн беше принудена да я разбие, макар и с неохота.

— Само си почива между напъните.

— Не е ли много рано? Нали детето трябваше да се роди през декември?

— Трябваше. — Мери започна да се върти в унеса си и затова Каролайн тръгна към леглото.

Улф я улови с мокра ръка за рамото. Наведе се към нея и почти докосна косата ѝ с брадичка.

— Правила ли си това преди?

Тя бавно поклати глава. После, сякаш внезапно ѝ бе хрумнало нещо, тя се обърна към него. Лицето ѝ беше съвсем близо до неговото и тя се вгледа в тъмните му очи.

— А ти?

— Не. — Той сви рамене. — Но съм виждат как раждат животните.

— Не е същото — убедено рече Каролайн, макар че нямаше представа дали е така.

— Садаи знае какво трябва да се направи, сигурен съм.

— Но тя не е тук — отбеляза Каролайн с повече внимание, отколкото смяташе, че заслужават думите му.

— Мога да я доведа.

— Няма време — отвърна тя и му даде гръб. Мери се беше събудила и тялото ѝ застина, когато я заля нова вълна от страдание.

— Какво да правя с всичката тази вода? — Улф погледна кофите, които бяха оставили мокри кръгове по килима.

Прииска ѝ се да му каже да си ги излее върху главата, но знаеше, че раздразнението ѝ се дължи не само на Улф, но и на положението, в което се намираше. Затова просто сви рамене с надеждата, че той няма да я остави да се оправя сама.

Не я остави. Приближи се до леглото с повече предпазливост, отколкото би проявил, ако насреща му летеше ято стрели, но все пак застана до Каролайн. Тя се беше навела над Мери, която дишаше тежко след пристъпа на болка.

— Мери. — Каролайн изчака лицето ѝ да се успокои.

Тя леко се усмихна.

— Ти си тук...

— Разбира се, че съм тук. И двамата сме при теб. — Тя отстъпи назад така, че приятелката ѝ да види Улф.

— Жадна съм. Дайте ми вода.

Три часа по-късно нищо не се беше променило. Улф беше запалил огън в камината и сега клекнал разбутваше горящите въглени. Действията му бяха безсмислени, но поне имаше с какво да се занимава. Погледна към Каролайн, която седеше до леглото с наведена глава, и се изправи.

— Ела да си починеш за малко. — Прегърна я през раменете и я заведе до стола люлка край камината.

— Трябва да съм близо до нея — възпротиви се Каролайн и погледна към приятелката си.

— Тя спи сега, ще поседя при нея.

Късно следобед Каролайн се събуди от дрямката и откри, че Мери още спи.

— Господи! — Отхвърли юргана, който Улф беше метнал върху скута ѝ, стана и се втурна към леглото. — Как можа да не ме събудиш? — смърри го тя, по-ядосана на себе си, отколкото на него.

Той не обърна внимание на гнева ѝ и я измери с тъмния си поглед.

— И ти като нея се нуждаеш от почивка.

Тя тъкмо се канеше да улови ръката на Мери, но думите му я спряха. Дали не подозираше, че носи дете... неговото дете? Наистина се изморяваше бързо и заспиваше по никое време. Но той явно знаеше по-малко от самата нея за тези неща.

Пък и нали снощи заради него не се беше наспала. Тя се наведе над Мери, за да скрие руменината, обагрила бузите ѝ при спомена за прегръдките му, за сплетените им голи тела.

Взе ръката на Мери. Изглеждаше много по-бяла от нейната. Проследи с палец паяжината от сини вени и погледна към Улф.

— Откога е така?

— От час или малко повече. — Направи ѝ знак да излязат от стаята. В салона не гореше огън и Каролайн усети студа, веднага щом пристъпи прага на спалнята. Обви раменете си с ръце. Тръпката, която премина по гърба ѝ, когато забеляза, че Улф е взел дългата си пушка, нямаше нищо общо със студа. Почти беше забравила, че раждането на Мери не е единственият им проблем. Улф изглежда помнеше това. Следващите му думи затвърдиха съмненията ѝ.

— Колебая се дали да не тръгна?

— Оставяш ни? — Гласът ѝ прозвуча пискливо.

— За да доведе помощ. — Той облегна пушката на стола, за да освободи ръцете си, и обхвана раменете ѝ. Принуди я да го погледне.

— Мери губи сили, а аз не знам какво да сторя.

Каролайн преглътна сълзите в очите си, засрамена от егоизма, който я караше да го моли да остане. Тя сведе мигли.

— Аз също не знам.

— За по-малко от час ще стигна до Кауи.

— Смяташ ли, че Садаи ще дойде? — погледна го тя.

— Ще дойде — отвърна той и по тона му Каролайн разбра, че ако се наложи ще метне жената на раменете си и пак ще я доведе. — Не ми се иска да ви оставям сами.

— Аз мога да се грижа за Мери — обяви тя с повече увереност, отколкото всъщност изпитваше. Но той извади револвера от кожения си колан и Каролайн разбра, че това не е единствената му грижа. Последва го до прозореца, където косите следобедни лъчи на слънцето струяха през стъклата.

Бавно и внимателно той ѝ показа как се зарежда револвера. Отиде да вземе пушката си, но преди това извади торбичката с барут и сипа малко в цевта.

Каролайн избърса влажните си ръце в полата на цветчета и впери поглед в него.

— Нали не вярваш, че пак ще ни нападнат? — От тревога гласът ѝ беше пресипнал.

— Не. — Той ѝ подаде револвера. — Вождът ми даде думата си.

— Тогава от какво се страхуваш? — В гората наистина бродеха диви животни — пуми и мечки, но те рядко се приближаваха до къщата. Явно не ѝ даваше револвера, за да се пази от четириноги хищници. — Талцуска — внезапно се сети тя. — Мислиш, че Талцуска ще се върне.

Той не вдигна очи към нея, но по трепването на мускулите на лицето му Каролайн разбра, че точно от това се страхува.

— Но нали той искаше само да ти покаже, че е недоволен? Самият ти каза, че е можел да те убие, стига да е искал.

— Вярно е, че можеше да ме застреля, когато минавахме през реката.

— Но тогава ти нямаше да разбереш. — Тъмните му очи се изравниха с нейните. — Това е причината, нали? Искал е да разбереш колко е разгневен и... да те накара да бъдеш нащрек.

— Винаги съм нащрек. — Улф сви рамене.

— Не си играй с мен. — Каролайн насочи вниманието си върху револвера, щом той издърпа петлото назад.

— Насочваш мерника към гърдите и заставаш стабилно, преди да натиснеш спусъка. Не си играя с теб, Каролайн.

Подаде ѝ оръжието и тя сви пръсти около приклада. Револверът се оказа по-тежък, отколкото очакваше, и тя напрегна ръката си, за да не го изпусне. Но не го остави да отвлече вниманието ѝ от въпроса, който я интересуваше — защо Улф настояваше да я научи да стреля.

— Защо Талцуска те тревожи толкова много? От него се боиш, нали?

— Да.

Отговорът му я изненада.

— Но нали той...

— Той не търси мен, Каролайн.

— А кого? — Още не беше изрекла думите, когато се сети за отговора. Опита се да преглътне, но усети устата си внезапно суха. — Защо? — с дрезгав глас попита тя.

Улф вдигна рамене, но само за да облекчи болката в схванатия си гръб.

— Може би му харесва цветът на косата ти — прилича на лунни лъчи. А може би — очите? Или устата. — Улф се хвана, че изрежда нещата, с които го привличаше жената пред него, и млъкна. Наистина беше прекрасна, но според него братовчед му не се интересуваше от външния ѝ вид.

— Жена му и синът му умряха от едра шарка. Той оцеля, но болестта остави белези по лицето му.

— Съжалявам. — Объркана, Каролайн поклати глава. — Но не разбирам какво общо има това с мен.

— Той обвинява англичаните, че са пренесли болестта. — Поколеба се и докато стоеше, вперил поглед в нея, очите му потъмняха. — Шарката е само една от заразите, които белите хора донесоха на нашата земя.

— Но те са донесли и цивилизацията. — Каролайн беше видяла градовете, Чарлз Таун, плантациите. Неща, непознати преди това в Новия свят. Но смръщеното му чело говореше повече от всякакви думи.

— Сега нямаме време за такива разговори — отсече той и ѝ подаде револвера. — Зареден е. Ще ти оставя барут и сачми.

Каролайн се колебаеше дали да вземе оръжието, но той го пхна в ръката ѝ. Пръстите му не се отдръпнаха веднага от нея. Тя бавно повдигна лице и срещна погледа му. Стоеше пред нея, висок и силен — единствената здрава опора в хаоса, който я заобикаляше. Едва се сдържаше да не се облегне на него. Особено сега, когато изразът на лицето му се смекчи.

Беше близо до нея и тя усещаше мириса на гора и топлината, която едрото му тяло излъчваше. Неканени спомени нахлуха в съзнанието ѝ.

Копнееше да се хвърли в обятията му и да го помоли да остане. Да остане с нея завинаги. Как искаше да му каже за тяхното дете!

Преди да стори нещо, за което после щеше да съжалява, тя се обърна. Той обхвана с ръце раменете ѝ и я принуди да го погледне. По

думите му разбра, че погрешно е възприел поведението ѝ като проява на страх. Всъщност, каза си тя, точно това би трябвало да изпитвам в момента.

— Ще се върна колкото може по-бързо.

— Знам. — Той я прегърна силно и сърцето ѝ заби лудо.

— Ще се справиш.

Каролайн усети въпросителна нотка в думите му. Кимна, защото не вярваше на гласа си. Той внимателно, но уверено я притегли към себе си. Беше отпуснала ръце край тялото си, а от едната висеше револверът. Но при всяко нейно вдишване гърдите ѝ закачаха домашнотъкания плат на ризата му. Допирът бе почти незабележим, ала тя го усещаше дори в свитите палци на краката си.

Губеше време. Знаеше, че трябва да тръгва, защото колкото по-скоро потеглеше, толкова по-бързо щеше да се върне. Но нямаше сили да се откъсне от нея. Ето защо не му оставаше нищо друго, освен да я привлече по-близо до себе си. Искаше да го направи нежно, но ръцете му не се подчиняваха на разума. Притисна я към себе си така, че тя изохка.

Устните ѝ бяха топли и издаваха, че е готова да се предаде на волята му. Не устоя и отпи жадно от тях. Когато се отдръпна, тя простена и се олюля към него. Той отстъпи назад.

Метна мускета на рамо и хвърли поглед към Каролайн. Устата ѝ беше зачервена и влажна. Златната ѝ коса — разбъркана. Тя беше вдовицата на баща му, а той копнееше да я обладае тук, на пода. С въздишка се отправи към вратата. Хвана бравата, но застина на място, защото от спалнята се чу вик.

Каролайн се втурна преди него. Вече се беше навела над Мери, когато той влетя в стаята. Жената на Логън беше бяла като чаршафа, върху който лежеше. Преди малко я бяха оставили дълбоко заспала и Улф бе решил, че ще има време да доведе помощ. Сега разбра, че надеждата му е била напразна. Очите ѝ бяха затворени, а дъхът ѝ излизаше тежко през напуканите устни. Когато събереше сили, тя викаше съпруга си с немощен глас.

Улф добре разбираше защо брат му е заминал. И двамата не можеха да понасят човека, който ги беше създал. Но сега се запита дали Логън не е трябвало да помисли повече за жената, която бе изоставил.

— Струва ми се, че бебето идва. — Гласът на Каролайн, изненадващо спокоен въпреки препускащите удари на сърцето ѝ, вдъхна увереност на родилката. — Може би е редно да изчакаш в другата стая.

Насочи ръцете на Мери към парцалите, които бе завързала за пръчките на леглото. Мери ги сграбчи.

Преди да отметне чаршафа, Каролайн забеляза, че Улф все още стои на прага. Не беше помръднал и ако не се намираше в толкова тежко положение, Каролайн сигурно би се разсмяла от израза на лицето му. Беше почти толкова блед, колкото и жената, на която предстоеше да роди детето си. Дори по-блед, защото усилията, които Мери полагаше, бяха обагрили бузите ѝ в розово. Докато стискаше зъби и се напъваше, по кожата ѝ изби пот.

— Раф! — Наложил ѝ се да повтори два пъти името му, преди той да се обърне. — Иди да стоплиш водата.

Само това ѝ хрумна, за да го накара да излезе, но то подейства. Без да го е грижа колко вода разлива по пътя си, Улф грабна конопените дръжки на кофите и изчезна от стаята.

Каролайн поклати глава и се съсредоточи върху Мери. Преди, докато Мери ѝ обясняваше какво трябва да направи, тя бе сигурна, че нищо няма да запомни. Нито пък, че ще съумее да го изпълни както трябва. Сега разбра, че действа по-скоро по интуиция.

— Продължавай да се напъваш, Мери. Вече го виждам. — Наведе се и потупа приятелката си по рамото, за да ѝ вдъхне вяра. — Чудесно се справяш.

Съмняваше се, че Мери изобщо чува думите ѝ сред стенанията си, но поне себе си успокояваше. А може би Мери все пак съзнаваше какво ѝ говори и щеше да издържи още малко.

Защото силите я напускаха.

— Хайде, Мери. Не бива да спираш сега. Трябва да го родиш това бебе.

Косите ѝ настръхнаха от вика, който разтърси тялото на Мери. Главата на бебето се показва.

— Още малко ти остава. Готово! — Хлъзгавото телце се плъзна в ръцете ѝ. Сълзи избиха в очите ѝ и тя въздъхна от облекчение. Когато Улф се втурна в стаята, тя го посрещна със смях.

— Момиче е. — Каролайн занесе дребното ревящо същество до леглото. — Мери, имаш дъщеря.

Не забеляза радостна възбуда. Сякаш изчерпала всичките си сили, Мери лежеше, безжизнено отпуснала глава върху възглавницата. Дишаше тежко и не реагираше колкото и да викаха името ѝ.

— Раф, ела тук. — Той веднага застана до нея. Каролайн му подаде бебето.

— Искаш аз да го държа? — По гласа му личеше, че я мисли за полудяла.

Тя само кимна към пелените върху скрина.

— Донеси ги. Бързо! — нареди Каролайн и той разбра, че няма избор. Взе детето в протегнатите си ръце.

Докато Улф стоеше край леглото, Каролайн чевръсто работеше върху Мери. Издърпа плацентата и завърза пъпната връв. От време на време поглеждаше към приятелката си с надеждата да забележи подобрение в цвета на кожата и дишането ѝ. Не видя нищо. Но поне Улф вече нямаше вид на човек, който всеки миг ще се строполи на пода.

— Нормално ли е да е толкова малко? — попита я той, щом Каролайн плътно уви дребното телце в пелените.

— Май не. Но нали се роди много рано. — Въпреки че беше малко, бебето изглеждаше по-добре от майка си. Каролайн отново връчи вързопчето на високия мъж и потопа парче плат в кофата до леглото. Водата беше изстинала, но тя реши, че така е по-добре, отколкото да изтрие лицето на Мери с гореща вода.

Улф не знаеше какво да прави и затова закрачи из стаята, като държеше бебето пред себе си така, сякаш то бе от стъкло. Усещаше, че Каролайн се е навела над леглото и напява нещо на снаха му, искаше му се да помогне, но се страхуваше да откъсне поглед от малкото човече, сгушено в ръцете му. То беше изцапано с кръв и Улф се канеше да попита Каролайн дали не се е порязало, но реши, че тя сигурно ще знае, ако нещо трябва да се направи... Надяваше се да знае.

Чудеше се къде ли е оставил мускета си, когато Каролайн го повика. Детето вече не плачеше и Улф се зарадва, че няма да поднесе ревящо бебе на младата майка. Най-после Мери се беше събудила.

— Нека да го подържа. — Гласът ѝ беше отслабнал. Каролайн пое новороденото и го положи внимателно върху гърдите на Мери.

Едва доловима усмивка разтегли устните на Мери и изчезна, още преди Улф да я е осъзнал. Той също се усмихна, но като забеляза набразденото от тревога чело на Каролайн, доби замислен вид.

А тя продължи тихо и нежно да говори на Мери колко красива дъщеря е родила и колко много трябва да се гордее.

Чак когато излезе от стаята, за да потърси пушката си в салона, където смяташе, че я бе оставил, Улф се досети, че нещо не е наред.

Каролайн не се откъсваше от леглото. Миеше приятелката си с водата, която той беше длъжен непрекъснато да подгрява. Затова Улф се изненада, че тя го последва в салона и затвори вратата след себе си.

Единствената светлина идваше от запалената свещ, но въпреки това успя да види тревожния израз на лицето ѝ.

— Какво има?

— Притеснявам се за Мери.

Тя скръсти ръце и се приближи до прозореца. Навън листата на дъба, които въпреки студа упорито се държаха за клоните, изглеждаха посребрени от лъчите на луната. Видя как една миеша мечка притича през сечището, после се обърна към Улф. Той стоеше безмълвен до камината.

— Няма сили.

— Може би просто е уморена — отвърна той и повдигна вежди.

— Самата ти се чувстваш изтощена, нали?

Каролайн се засмя горчиво.

— Тя сигурно има право да се чувства по-зле от мен. — Отново насочи поглед към красотата и спокойствието зад прозореца. — Де да знаех какво да сторя за нея...

— Ти се справи чудесно.

Думите прозвучаха тихо и отблизо. Каролайн не го беше чула да пристъпва и сега, като се огледа, го видя да се извисява зад гърба ѝ. Близостта му не преставаше да я обърква и тя се извърна пак към прозореца. Наведе глава и долепи чело до студеното стъкло.

— Мери имаше късмет, че ти се грижеше за нея. — Улф едва устоя на желанието да целуне нежната извивка на врата ѝ.

— Не знаех какво да правя. Ако тя не ми беше казала... — Каролайн не довърши мисълта си.

— Но ти каза.

Тогава тя се обърна към него със замислени сини очи.

— Ти беше прав, когато ме посрещна в Чарлз Таун. Мястото ми не е тук.

— Какво те кара да мислиш така?

Той всъщност не направи крачка назад, само на нея така ѝ се бе сторило.

— Колкото и да е странно — нито нападението, нито това, че ме отвлякоха.

— Какво тогава?

Каролайн си пое дълбоко дъх.

— Чувството, че Мери може да умре, а аз не мога да я спася.

— Не ти ли се струва, че поемаш прекалено голяма отговорност?

— Чудя се как е възможно точно ти да ме питаш. — Улф въпросително повдигна вежди и тя продължи. — Нали се чувстваш отговорен за мира между твоя народ и англичаните?

Той за миг се усмихна широко.

— Не говорим сега за мен. На теб ти се струва, че мястото ти не е тук. Но грешиш.

— Просто стигнах до заключението, което на теб ти беше известно от самото начало.

— Тогава не бях прав.

— Какво? — Каролайн повдигна лице към него.

— Много грешки направих.

Дали една от тях не беше това, че я бе любил? Тя побърза да се обърне към прозореца, за да не се изкуши да го попита. Усети ръката му върху рамото си и полека затвори очи.

— Ще проверя какво става навън. Като се върна, ще поседя при Мери, докато ти си починеш.

Каролайн продължаваше да чувства топлината на допира му, докато го гледаше как пресича пространството пред къщата и изчезва в мрачната гора. След това се върна в спалнята.

На третия ден треската обзе Мери.

Каролайн крачеше напред-назад из стаята с неспокойното бебе. Улф я бе попитал кога според нея Мери и детето ще могат да пътуват. Бързаше да ги настани зад сигурните стени на форт Принц Джордж.

— Не знам — рязко му беше отвърнала тя, преди да спре по средата на килима и да се обърне с лице към него. Той нямаше вина за

това, че състоянието на Мери не се подобряваше. И че бебето не спираше да реве. Но и двамата знаеха, че Мери не може да пътува. Едва ставаше от леглото, когато ѝ се налагаше.

Без да каже дума, той пристъпи напред и взе пеленачето от ръцете ѝ. То не престана да хленчи, но поне Каролайн можеше да седне за малко. Напоследък се чувстваше много уморена. Знаеше причината, но това не ѝ помагаше.

Тя му се беше извинила за думите си, а той ѝ бе простил с кимване на глава. Бяха се уговорили да обсъдят плановете си утре сутринта.

Каролайн спеше леко и се заслушваше какво прави бебето. Мери го беше кръстила Колин — на майката на Логън. Щом Колин заплачеше, Каролайн ставаше, сменяше пелените и я подаваше на Мери да я накърми.

Само тогава у нея се усещаше прилив на сили — галеше мъхестата главица на дъщеря си и тихо ѝ пееше.

— Наистина е красива — прошепваше на Каролайн. — Като баща си.

Тя винаги се съгласяваше и казваше, че детето е прекрасно и Логън ще бъде много щастлив, когато се върне вкъщи. Но през цялото време се притесняваше, че Мери не се оправя, а бебето суче неохотно.

Тази сутрин Мери не продума. Зората вече обагреше небето, когато Каролайн чу Улф да излиза за сутрешното си къпане в реката. Колин проплака.

— Мери. — Тя люлееше неспокойното бебе на ръце. — Дъщеря ти е гладна.

Стонът, който Мери издаде, я накара да изтръпне. Бързо остави детето в дървената люлка, която някога бе принадлежала на баща му. То зарева по-силно, но тя не му обърна внимание. Наведе се над леглото и докосна челото на Мери. То беше горещо и сухо. Пламтеше.

Като не знаеше какво друго да направи, Каролайн се спусна към каната върху нощната масичка, но тя беше празна. Ведрото го нямаше. Не можеше да чака, докато Улф се върне и донесе вода.

— Трябва да отида до реката — обяви тя, макар че останалите в стаята нито я разбираха, нито я чуваха. — Ще се върна веднага.

Събра полите си и тичешком излезе през задната врата. Дърветата рязко се очертаваха върху бледото небе, а земята беше

покрита с тънка слана, от която краката ѝ се хлъзгаха. Но тя продължи да тича към реката.

Някакъв звук отдясно привлече вниманието ѝ и тя тръгна натам, като помисли, че Улф се връща откъм реката.

— Мери има треска — викна тя. — Трябва да ѝ занеса...

Думата „вода“ се превърна в изумено „ах“, когато ненадейно се озова в ръцете на червенокож дивак.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Голите ръце сграбчиха тялото ѝ и от гърлото ѝ се изтръгна неволен вик. Инстинктивно усети, че няма смисъл да се съпротивлява. Нападателят се извисяваше високо над нея и макар че тялото му не беше мускулесто като на Улф, тя разбра, че е много по-силен от нея.

Но Каролайн вече не беше същата. Преди няколко месеца би припаднала, ако ѝ се случеше подобно нещо. Бореше се с всички сили — драскаше, риташе, хапеше и накрая успя да освободи дясната си ръка. Като извиваше тялото си, успя леко да се обърне. Заопипва полата си и сърцето ѝ заби в гърлото.

Пръстите ѝ откриха процепа на джоба и изригналата възбуда измести страха. Усети гладката дръжка на револвера под дланта си. Събра кураж и се опита да насочи дулото към мъжа, който продължаваше да я държи. Не можеше да извади оръжието от джоба, но това нямаше значение. Струваше си да продупчи полата, за да убие нападателя. Само да успееше да насочи револвера към него.

— Какво, по дяволите...

Съсредоточена в двубоя, тя не забеляза как се озова безцеремонно захвърлена върху твърдата земя. Болка прониза рамото ѝ, а въздухът със свистене напусна дробовете ѝ, но ръката ѝ беше свободна. Свободна да насочи револвера.

Миг преди на натисне спусъка, някой я хвана. Като хълцаше, тя направи всичко възможно да отскубне ръката си, но напразно. Противникът не се предаваше.

— Каролайн!

Тя вдигна глава. Видя Улф, наведен над нея, с мокра черна коса, пригладена назад. Извика от облекчение и... страх. Не забелязваше ли той опасността?

Съвсем спокойно Улф коленичи до нея. С мокра ръка обгърна раменете ѝ, но с другата продължаваше да я държи.

— Всичко е наред, Каролайн.

— Но... — Започна да му обяснява, че е била нападната от индианец. Поредица от тихи гърлени звуци, които не разбираше, прекъсна думите ѝ. Рязко извърна глава и видя червенокожия нападател съвсем близо до себе си и Улф. Ужасът я завладя отново, но за нейно изумление Улф се засмя. Тялото ѝ усети вибрациите на смеха му, докато той ѝ помагаше да стане.

— Добре ли си? — попита я и внимателно издърпа ръката ѝ от скривалището между диплите на полата, където криеше револвера. Тя си помисли, че сигурно ще се прицели във високия индианец, но Улф остави оръжието да виси в едната му ръка, докато с другата махна боровите иглички, заплели се в косата ѝ.

Непознатият избълва още неразбираеми думи и протегна ръка към Улф, който я разгледа и поклати глава.

— Какво казва? — настоя да разбере Каролайн. Улф се държеше така, сякаш не ги грозеше опасност. — И защо стоиш?

— Казва, че си дива котка. — Улф се вгледа продължително в очите ѝ.

— Аз? — Каролайн възмутено вирна брадичка. — Попитай го защо ме нападна!

Червенокожият каза още нещо.

— На него му се струва, че ти си го нападнала. — Улф се наведе, набързо огледа пръста му и зацъка с език. — Гулеги се чуди защо бялата жена е решила, че трябва да го ухапе.

Веселите пламъчета в очите му я раздразниха. Нямаше откъде да знае, че индианецът му е приятел. Пък и той не ѝ се беше представил. Не ѝ харесваше, че Улф се подиграва с нейната уплаха. Сърцето ѝ още биеше като тъпаните, които бе чула в селото. Тя се освободи от хлабавата му прегръдка и отметна косите, паднали върху лицето ѝ.

— Той ме нападна — обяви студено. — Бях тръгнала да те търся и... — Господи! Как можа да забрави?

Улови Улф за ръката.

— Мери има треска. Цялата гори. Трябва ми вода — изкрещя му тя и се обърна. Без да чака отговор, повдигна полите си и се втурна към къщата.

Когато стигна до спалнята, Каролайн вече бе взела ревящото бебе на ръце и го друсаше. Двамата се приближиха заедно до леглото.

Не беше нужно да докосва жената на брат си, за да разбере, че е обзета от треска. Кожата ѝ беше изтъняла и бледа като пергамент.

Каролайн бавно поклати глава.

— Трябва ми вода — напомни му тя. Не знаеше по какъв друг начин да свали температурата ѝ.

— Гулеги каза, че ще донесе.

След малко широкоплещестият индианец влезе в стаята с пълно ведро. Каролайн подаде Колин на Улф и започна да обтрива лицето на Мери с разхладителната течност. Тя простена, но не отвори очи.

Улф закричи из стаята, между камината и отсрещната стена, опитвайки се да успокои детето.

— Гладно е — Каролайн вдигна поглед. — Но Мери няма да може да го накърми.

— Знаеш ли какво ѝ е?

Сълзи на безпомощност се появиха в очите на Каролайн, но тя ги преглътна.

— Не знам.

Улф ѝ обърна гръб и тихо изрече няколко думи към индианеца. Тя видя как непознатият кимна и излезе от стаята.

— Какво му каза?

Движение зад прозореца привлече вниманието ѝ и тя забеляза, че индианецът прекосява бегом поляната пред къщата. Той мина покрай дървото, където бе убит Робърт, и потъна в гората.

— Изпратих го до селото да доведе Садаи.

— Той ти е приятел, нали? — Улф кимна и тя отмести поглед от него. — Малко остана да го застрелям.

— Съжалявам, че те е изплашил, но трябва да разбереш, че не всеки индианец ти е враг.

Той потупа пеленачето по гръбчето и то проплака.

— Няма как да разбере от пръв поглед кой ми е враг и кой не — оправда се тя и се обърна към Мери.

— Знам, че не ти е лесно.

— А на Мери — още по-малко. — Дори не го погледна, а продължи да попива с влажна кърпа потта от челото на приятелката си. Усети по мириса, че се е приближил до нея. Опита се да не му обръща внимание. Но не успя. Защо не можеше да устои дори на най-

незначителните неща в него? Дори сега, когато толкова силно се тревожеше за Мери.

Поне не беше единствената, която не можеше да му устои. Малката Колин, забравила за глада си в нежните му обятия, спеше дълбоко на рамото му.

На голото му рамо.

Беше дотичал при тях от реката, препасан само с набедрена превръзка, и мургавата му кожа блестеше на капчици. Щеше ли някога да дойде миг, в който да може спокойно да го погледне, без да изтърпне при вида на силното му тяло? Прогони тези мисли от главата си и реши да не се обръща към него.

— Ще подържа Колин, ако искаш да се облечеш. Сигурно ти е студено — добави тя с надеждата, че той няма да търси други причини за желанието ѝ да го види облечен.

Без да каже нищо, той прекоси стаята, остави бебето в люлката и хвърли поглед към Мери, преди да излезе от стаята.

Не го чу да се връща. Убедена, че на Мери вече ѝ е по-хладно, тя се протегна и с опрени на кръста ръце наклони гръб назад, за да отпусне схванатите си мускули. Усети на рамото си ръка и застина в изненада.

— Аз ще те заместя за малко.

Тя се огледа и Улф кимна към ведрото в краката ѝ. Беше навлякъл набързо ленена риза за лов и бе вързал косата си на опашка, въпреки че тя все още беше мокра и оставяше влажни петна върху ризата.

— С удоволствие ще си почина.

— Само смяна на задачите. Донесох овесена каша за Колин.

— Дали ще може да я яде?

Раф само сви рамене и тя отиде до люлката. Бебето отново плачеше — тихите, безпомощни скимтения късаха сърцето ѝ. Сети се за собственото си дете, сгушено на сигурно място в тялото ѝ, и притисна Колин към себе си.

Пеленачето отначало се цупеше на кашата и започна да реве по-силно. Каролайн го прегърна, после го залюля напред-назад в столалюлка до прозореца. Търпеливо подаваше потопен в каша пръст към малките като розова пъпка устенца на детето.

Щом Колин спря да плаче и засмука пръста ѝ, тя срещна погледа на Улф и му се усмихна. Усмивката, с която той ѝ отвърна, я накара да се почувства на седмото небе.

Така преваля денят — в грижи за Колин и майка ѝ. Радвах се, когато бебето заспиваше, а Мери идваше в съзнание. Питаше за Логън и детето. Каролайн я уверяваше, че са добре, като се надяваше да казва истината.

Улф чу приближаващата се група, още когато тя бе далеч от къщата. Забързано напусна стаята и отвори входната врата. Каролайн очакваше да види само Садаи и индианеца, който я беше уплашил, и се изненада, когато половин дузина чероки нахълтаха в спалнята.

Садаи се приближи до нея и протегна ръце към Колин. Усмихна се с почти беззъбата си усмивка.

— Красиво бебе, но е много дребно — каза тя и го подаде на друга жена, която Каролайн не познаваше. Младата индианка ѝ направи знак да стане от стола и щом зае мястото ѝ, развърза блузата си и подаде гърдта си на Колин. Гладното бебе веднага засука. Трите жени се засмяха на звуците, които пеленачето издаваше, докато сучеше.

— Каталата изгуби детето си — обясни Садаи, — но още има мляко.

— Съжалявам. За детето, искам да кажа.

Младата жена кимна — явно не ѝ трябваше преводач, за да долови съчувствието в думите на Каролайн.

Тя отново насочи вниманието си към Мери — леглото на приятелката ѝ е заобиколено от трима непознати. Улф бе изчезнал от стаята.

— Шаманът дойде да помогне на Мери — каза Садаи. — Тя ще се оправи.

— Но какво ѝ има? — Каролайн хвърли поглед през рамо, докато Садаи я извеждаше навън.

— Млечна треска. Много жени я получават. Но ще се оправи. А ти трябва да си починеш. — Хвана я за ръка и я повлече след себе си към стълбите.

В салона Каролайн зърна Раф и един индианец, но Садаи не ѝ позволи да спре. Когато изкачиха стълбите, тя я побутна с едрите си ръце към стаята ѝ.

— Откога не си спала? — запита я Садаи, след като отгърна юргана.

— Наистина не съм уморена. Само се тревожа за Мери.

— Вече има кой да се грижи за нея. И за теб, и за бебето ти е вредно да работиш без почивка.

Каролайн се обърна рязко, без да се съобразява с протестите на Садаи, която в момента разкопчаваше корсажа ѝ.

— Откъде си толкова сигурна, че съм бременна? — Само веднъж бе споменала, че това е възможно — в деня, след като Робърт я беше пребил. Оттогава не бяха говорили за това.

Индианката само направи гримаса, сякаш да каже, че не е глупава.

— Искам да знам — настоя Каролайн. Беше се изучавала внимателно пред огледаното преди нападението на индианците и беше убедена, че никой не би могъл да познае. Това беше преди не повече от седмица. Наистина оттогава не беше обръщала внимание на външния си вид, но със сигурност не се бе променила чак толкова. Щом връзките на корсета ѝ се разхлабиха, бързо хвърли поглед надолу към корема си.

— Виждам, че си талули, бременна, тук — Садаи посочи бузите ѝ. — Освен това — добави тя, като наведе глава настрана и я огледа с бадемовите си очи — си се позакръглила. — Свали корсета ѝ и я остави по риза и фуста. — Но не се тревожи, мисля, че Уойа не е забелязал.

— Защо пък трябва да се тревожа за това? — Каролайн положи усилия да изрече спокойно думите.

— Детето ще е негов цункиниси, по-малък брат. Затова Уойа ще се погрижи за теб.

— О... да. Вярно, така е. — Каролайн позволи на възрастната жена да я настани в леглото. Всички щяха да смятат детето ѝ за брат на Улф. Освен ако не му кажеш истината, напомни ѝ предателско гласче в нея.

— Садаи.

Индианката се спря на пътя към вратата и погледна зад пълното си рамо.

Каролайн прехапа устни.

— Моля те... не казвай на Раф... за бебето.

Садаи само сви рамене:
— Не ми е това работата.

Въпреки че беше много уморена, дълго време не заспа. Накрая успя, но сънят ѝ бе неспокоен. Едно дете с очи, тъмни като нощта, се взираше въпросително в нея. Тя се опита да му каже истината, но то се обърна и изчезна в мъглата, която се кълбеше около пълничките му крачета. В кошмара Каролайн се видя да тича след него, да вика отново и отново името му и да го моли да се върне при нея.

Нейното дете.

То не искаше да спре и накрая тя толкова се умори, че нямаше сили да продължи след него. Падна на колене и усети топлина — Улф стоеше пред нея. Ръцете му грубо я сграбчиха за лактите и я привлякоха към устните му. Чувствената целувка я накара да простене в съня си.

Отдаде му се напълно, нищо не му отказа. Двамата се извисиха заедно в небето и сякаш наблюдаваха отгоре насладата, която си доставяха взаимно.

Но после всичко свърши и той се вгледа мрачно в нея. Запита я: „Защо направи това с мен? И с моя син.“ Тя се опита да му обясни, но той не желаше да я чуе. Изостави я и той — лиши я от топлината на тялото и на душата си.

— Не. Не, моля те. Трябваше да го направя. Не разбираш ли?

— Каролайн! Каролайн, събуди се.

Рязко скочи в леглото и отначало се зачуди дали мъжът пред нея е истински, или сънят ѝ още не е свършил. Протегна ръка, докосна силната му челюст, грапавата брада. Сподавено ридание се изтръгна от гърдите ѝ.

Той присви очи и отметна паднала върху челото ѝ къдрица.

— Какво те тревожи, Каролайн?

Искаше да му каже. Отвори уста, но звук не излезе. В съня си страдаше, защото пазеше сина им в тайна от него. Но в действителност животът беше различен. Какво щеше да направи той, ако разбере, че е бременна от него? Доколкото го познаваше, смяташе, че няма да приеме новината с радост. Най-доброто, на което можеше да се надява, бе неохотно предложение за женитба, направено заради детето.

После и той като съпруга на Мери щеше да си тръгне и да я изостави. Не ѝ трябваше такъв брак. Предпочиташе да е сама.

А ако я отблъснеше напълно? Детето ѝ щеше да носи клеймото на позора. А тя нямаше да постигне нищо. Едуард и детето ѝ зависеха от нея и тя не можеше да рискува.

Какво те тревожи, беше попитал той. Усмихна се, като си представи по колко различни начини може да отговори на въпроса му, без дори да засегне истината.

— Трудна година изкарах — реши да каже накрая.

— Откакто напусна Англия?

— Не, всичко започна много преди това.

Улф се настани на стола до леглото. Огромният му ръст караше мебелите да изглеждат така, сякаш бяха правени за джуджета. Каролайн се запита защо ли е дошъл при нея. Откакто я доведе за пръв път в „Седемте бора“, той рядко бе склонен да разговаря с нея. Загубата на приятелството му не беше единственото, по което тъгуваше, след като я напусна. Но сега от угрижения му вид я побиха тръпки.

— Какво има? — Тя го накара да отмести поглед от прозореца, през който се беше загледал. — Да не би Мери да е по-зле?

— Не. — Очите му не мигнаха и Каролайн въздъхна облекчено. — Садаи ѝ даде билки за треската. Колин спи, коремчето ѝ е пълно.

Каролайн се надигна и се облегна на леглото. Издърпа юргана до брадичката си.

— Но нещо май не е наред.

— Не съвсем. — Той се наведе напред и подпря ръце на обутите си в кожа крака. Намираще се на не повече от три стъпки от леглото и изкушението да се пъхне при нея под юргана беше зашеметяващо. Улф стисна зъби.

— Вождовете тръгват към Чарлз Таун.

— Чудесно. — Каролайн поотпусна юргана, който бе стиснала здраво. — Нали това желаше? — Лицето му бе непроницаемо. — Сигурна съм, че англичаните и твоят народ могат да разрешат противоречията си.

— Само че в чия полза? — Улф се изправи и бутна стола до стената. — Всъщност ти имаш право. Не бива да се съмнявам в изхода на преговорите, още преди да са започнали. — Закрачи към отсрещния

ъгъл. За нещастие стаята не беше голяма. Не преставаше да усеща сладкия цветен аромат, който принадлежеше само на Каролайн. Не биваше да влиза в стаята ѝ. Всъщност така бе решил, още докато стоеше пред вратата. Само че виковете ѝ го бяха накарали да надникне.

— Защо тогава се съмняваш? — вдигна вежди тя.

Тя явно го познаваше добре.

— Сигурно защото нямам вяра на англичаните.

— Някои те мислят за англичанин — закачливо подметна тя и вирна брадичка.

— Възможно е, но ти знаеш какъв съм.

— Знам само, че се разкъсваш между двете струи, които текат в кръвта ти, и сам нямаш представа какъв си. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да ги обмисли... преди да се сети как ще ги възприеме той. Беше сигурна, че е права, но това нямаше да повлияе на гнева му. Пригответи се за яростен сблъсък.

Но такъв не произлезе. Улф отметна глава назад и се разсмя. Толкова рядко го чуваше да се смее, че сега го загледа изумена. В този миг изглеждаше наистина див. Черната му коса бе разпусната, през разкопчаната ловна риза се виждаше широка мургава гръд. Беше по-скоро дивак, отколкото възпитан англичанин.

Но тя го беше видяла в копринена жилетка и обувки със сребърни токи. Тогава го бе взела за джентълмен. Сега вече не знаеше какво да мисли за него.

Улф спря да се смее и се върна до прозореца. Усещаше я как лежи зад него, все още увита в юргана. Беше се изказала смело и сега сигурно съжаляваше. Чу как пружината изскърца и се обърна да я погледне. Лицето ѝ беше съживено от руменина, но тя срещна погледа му, без да трепне.

— Отивам с тях — рече той и очите му отново потърсиха горския пейзаж зад стъклото на прозореца.

— С тях? — За миг Каролайн се обърка от неочакваната смяна на темата. — А, да, с вождовете. — Той кимна, но не се обърна към нея.

— Смятам, че ще мога да им помогна.

— Разбира се. Ясно е като бял ден. — Ах, как не искаше да я оставя.

— Не ми се иска да те оставя тук.

Гласът му бе тих и Каролайн се наведе към него, за да се увери, че добре е чула.

— Предполагам, че сме в безопасност, докато двете страни говорят за мир.

— Ще се чувствам по-спокоен, ако те заведа във форт Принц Джордж.

Сега вече я погледна и тя дълбоко въздъхна, като видя пламналите му очи.

— Няма да оставя Мери сама — не се предаде тя.

— Ще вземем и нея заедно с бебето.

— Дори ако нямаше треска, ще е нужна цяла седмица, докато бъде в състояние да пътува. Дотогава ти ще си заминал.

— Садаи ще остане при нея и когато събере достатъчно сили, Гулеги ще я доведе при теб.

— Няма да тръгна.

— Дяволите да те вземат, Каролайн. — Улф заплашително пристъпи към леглото. — Защо се инатиш?

— Ти не отстъпваш. „Седемте бора“ е моят дом, Мери ми е приятелка и аз никъде няма да тръгна. — Вече не можеше да лежи кротко, докато той се извисяваше над нея, и затова спусна крака отстрани на леглото. — Освен това — продължи тя, вече стъпила с боси ходила на пода, — щом за Мери не е опасно да остане тук, не виждам причина и аз да не...

— Забрави ли за Талцуска?

Готвеше се да наметне шал върху раменете си, но го изпусна.

— Не — прошепна Каролайн. Улф се наведе да вдигне вълнената наметка и в това време тя осъзна, че не ѝ вярва. Но какво ли значение имаше това? — Докато вождовете преговарят, той няма да посмее да ми стори нищо — упорито продължи тя. — Ти сам каза, че е можел да те убие, но не го е направил.

Улф бавно се изправи, погледът му пропълзя по нежните ѝ глезени, по прасците и долната риза, която очертаваше извивките на тялото ѝ. Тя не продума, но Улф разбра, че погледът му не е останал незабелязан. Искаше да я сплаши, да ѝ напомни, че се намира в ръцете му. Но когато погледът му се изравни с набъбналите връхчета на гърдите ѝ, той си призна, че се е провалил.

Не беше по-уплашена от него. Желанието бе господар и на двама им. Улф пхна шала в ръцете ѝ и бързо се извърна, за да не забележи тя твърдата буца, която повдигаше набедрената му превръзка.

— Мога ли да ти напомня, че пребиваваш в „Седемте бора“ благодарение на моето гостоприемство? — Нямаше никакво желание да обсъжда това, но след като нищо друго не бе подействало... Хвърли ѝ бърз поглед през рамо и като зърна слисания ѝ израз, вдигна вежди. — Може би си забравила една точка от брачния си договор. Тази, в която се казва, че ще наследиш „Седемте бора“ и богатството на Робърт, само ако родиш наследник.

— Откъде знаеш? — Каролайн пристъпи към него. Това беше уговорка между Робърт и нейния адвокат. Самата тя не бе чувала за подобно нещо до онази страшна нощ, в която Робърт бе дошъл в стаята ѝ.

— Смятали сте да го пазите в тайна, лейди Каролайн?

— Не, естествено, че не. — Тя отметна косата си назад. — Просто не предполагах, че си осведомен в такива подробности за личните дела на баща си.

— Осведомен съм само за тези, с които той обичаше да се перчи пред мен.

— Не раз...

— Лични дела, лейди Каролайн. Баща ми изпитваше огромно удоволствие да ми разказва за вашия интимен живот. — Той присви очи. — С най-големи подробности.

— Но това е... — Каролайн прехапа език, за да не се изтърве пред него, че баща му го е лъгал.

— Какво, Ваше благородие?

— Нищо. И престани да ме наричаш така.

— А как желаяш да те наричам? — Улф тръгна към нея.

Каролайн стисна зъби, но очите ѝ дори не трепнаха.

— Какво ще кажеш за „любовница“? — Беше вбесена. От Робърт. От сина му. — Нали бързаше да ме направиш своя любовница от самото начало, доколкото си спомням.

— А доколкото аз си спомням, ти не се съпротивляваше особено. Нито тогава, нито по-късно.

— За мой срам, много добре си запомнил.

Улф сведе очи и дълбоко си пое въздух. Когато я погледна отново, тя му беше обърнала гръб. Посегна към рамото ѝ и не се изненада, че отблъсна ръката му.

— Извинявай. Не беше много...

— Джентълменско от твоя страна? — Стрелна го с поглед, пълен с презрение. — Това ли смяташе да кажеш? Но ти изобщо не си джентълмен. Според мен, Улф Макуейд, ти си точно такъв дивак, за какъвто сам се обявяваш.

Той отвори уста да възрази, но преди да успее, тя каза нещо, което го накара да онемее.

— Освен това смятам, че се държиш твърде нагло, като порицаваш баща си за неговата недискретност. Нали от самото начало целта ти беше да му покажеш, че си ме имал първи? Няма значение. — Тя махна с ръка. — Не казвай нищо. Виждам отговора в очите ти.

— Каролайн. — Улф пристъпи към нея и макар че тя не се отдръпна, по израза на лицето ѝ личеше, че би било по-добре да не я докосва. Нямаше как да ѝ обясни. Нито да я помоли за прошка. Това, което беше сторил, бе непростимо. И двамата го знаеха.

В началото му се струваше, че това е идеалната възможност да си разчисти сметките с баща си, да отмъсти за майка си. Но не беше предвидил, че Каролайн ще се окаже такава жена, жена, която въпреки волята му се бе превърнала в най-важното за него.

Но ако тя изобщо бе изпитвала някакво чувство към него, то вече бе угаснало като светлината, която преди грееше в сините ѝ очи.

— Моля те, върви си. — Успя да запази гласа си равен, а стойката — изправена, като през цялото време се молеше да я послуша. Видя го да протяга ръка към нея, но в следващия миг се отказа. Ако я беше докоснал, щеше ли да устои на изкушението да се хвърли в обятията му и да попита защо ѝ бе сторил това? Но нямаше желание да продължава да се държи като глупачка. И когато той най-после се обърна и излезе от стаята, тя въздъхна с облекчение.

Отиде до стола-люлка край прозореца и седна. Шокът от случилото се бавно преминаваше и скоро благословеното вцепенение бе изместено от гняв и болка. Не искаше да му казва всичко това. Досега мисълта, че той е способен да направи подобно нещо, бе само дребно съмнение в дълбините на съзнанието ѝ. Чрез воля се бе заставяла да не разсъждава върху него. Беше твърде жестоко и не ѝ бе

лесно да го проумее. Но сега вече знаеше истината. И тя разби сърцето ѝ.

Улф потегли чак след три дни и тя не можеше да си представи как е издържала през това време под един покрив с него. Но Мери оздравяваше, детето също укрепваше и Каролайн се опитваше да не мисли за своите проблеми. Ала всеки път когато вдигнеше поглед и забележеше, че я наблюдава с изпитателните си тъмни очи, ѝ се искаше да изкрещи.

Нямаше друго желание, освен Улф да замине. Но когато най-после това стана, Каролайн продължи да бъде все така нещастна, както и преди. Но пък имаше много работа. Няколко души от племето бяха останали в „Седемте бора“, за да възстановят плевнята според указанията на Улф.

Времето застудя. Зимата се усещаше. Ако все още имаше някакви съмнения, че е бременна, и те бяха разпръснати. Въпреки че талията ѝ имаше още много да расте, Каролайн усещаше новия живот в себе си.

Една вечер, докато седяха в салона край камината, тя съобщи новината на Мери. Сивооката жена захвърли ръкоделието си настрана и се спусна към Каролайн. Стисна я в прегръдките си и се просълзи от радост.

— Толкова съм щастлива — рече тя, като се изправи и погледна към люлката, където Колин спокойно спеше. — Децата ни ще израснат заедно и ще се сприятелят като нас.

Каролайн се присъедини към радостната възбуда на Мери и започна да отговаря на безкрайните ѝ въпроси.

Избрала ли е вече име? Какво предпочита — момче или сладко момиченце като нейната Колин? Кога очаква да се роди детето? Внезапно по доброто ѝ открито лице премина тъмен облак.

— Жалко, че Робърт не доживя да стане отново баща.

Мери изобщо не се съмняваше в бащинството на Робърт. И Каролайн ѝ бе благодарна за това.

Седмиците се точеха и тя почти забрави, че трябва да вземе решение за детето. Докато един ден, както носеше мляко от обора, вдигна очи и видя Улф да стои пред нея.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Не те очаквах толкова скоро. — Каролайн се опита да укроти ударите на препускащото си сърце. Питаше се дали той не ги чува, докато стоеше, висок и снажен, на поляната срещу нея.

Улф праметна ремъка на мускета си през рамо и направи крачка към нея. Погледът му не се отместваше от лицето ѝ.

— Така ли? — попита я той и пое ведрата с мляко от ръцете ѝ, въпреки че тя се възпротиви.

Мразя го, припомни си тя с раздразнение, защото все забравяше. Беше я използвал и изоставил и то жестоко и предумишлено. Винаги я обземаше гняв, като си спомнеше за това. Но сега, видяла умората му от пътя, маската на спокойствие върху лицето, за която знаеше, че е тънка като воал, сърцето ѝ отново се устреми към него.

Би трябвало да ликува. Беше придружил вождовете на племето чероки до Чарлз Таун. Щом и двете страни желаеха мир, сигурно са стигнали до споразумение. Но той бе отсъствал само две седмици — време, недостатъчно да стигнат до Чарлз Таун, та камо ли да намерят начин да прекратят враждите по границата.

— Какво има? — запита тя. — Да не би нещо да не е наред?

Той отвърна на въпроса ѝ с въпрос:

— Как са Мери и бебето? Могат ли вече да пътуват? — Улф продължи с дълги крачки да поглъща разстоянието между двора и къщата. Изведнъж осъзна, че Каролайн не го следва. Обърна се и зачака.

— Какво се случи?

— Могат ли да пътуват?

Погледите им се сляха. Всеки очакваше отговор от другия. Каролайн въздъхна тежко и си каза, че никога няма да разбере какво го тревожи, ако не отговори на въпроса му.

— Предполагам, че ще могат, ако се наложи. Мери още не е съвсем добре, въпреки че се старае да го прикрива. А Колин... — тя вдигна ръце и безпомощно ги отпусна — е много неспокойна. През

цялото време реве, макар че жената, която Садаи доведе, я кърми достатъчно.

— Садаи тук ли е?

— Не. Преди два дни отиде до селото. Очаквах я да се върне снощи, но тя не дойде.

— Сигурно вестите са стигнали вече дотам — промърмори той по-скоро на себе си, отколкото на Каролайн. Но тя го чу и се спусна към него. Улови ръката му и без да иска, разля млякото. От замръзналата земя се вдигна пара.

— Какви вести? Кажи ми!

Той я погледна и Каролайн усети хлад, който нямаше нищо общо със северния вятър, преминаващ през долината.

— Губернаторът задържа вождовете като затворници.

— Какво? — Кичур коса се измъкна от шапката ѝ и тя нетърпеливо го приглади назад. — Как е възможно? Нали те приеха неговата покана? — Улф не отвърна и тя продължи. — За да решат заедно всички проблеми между двата народа. — Тя усети, че гласът ѝ става писклив и спря. Пое си дъх, за да се успокои.

— Да влезем вътре. — Захлаждаше си, а те стояха навън. Вятърът люлееше високите борове и шумолеше сред изсъхналите листа на дъба, които упорито се държаха за клоните. Улф не беше сигурен дали Каролайн трепери от студ, или от вестите, които бе донесъл... или от гняв. Но когато тя тръсна глава, на него му се стори, че е забравила за последния им разговор, състоял се, преди той да тръгне за Чарлз Таун.

— Мери още е в леглото. Не искам да я безпокоя.

Улф сви рамене. Нямаше нищо против да я оставят да си почива. А Каролайн имаше вид на човек, който за нищо на света не би се заел с каквото и да било, докато не чуе разказа му. Той остави ведрото на земята и я хвана под лакътя, точно където воланите на ризата отстъпваха пред кадифената ѝ кожа. Тя настръхна, но му позволи да я отведе в обора.

Там дървените стени ги пазеха от хапещия вятър, а конят и двете крави, оцелели след нападението на индианците, излъчваха топлина, която ги спасяваше от мразовития въздух. Зимното слънце се промъкваше през процепите между гредите и хвърляше райета от светлина и сянка върху застлания със слама под.

— Е?

Улф почти се усмихна на нетърпението в гласа ѝ. Но това, което имаше да ѝ каже, съвсем не беше забавно.

— Беше капан. Поне така изглежда — добави той, защото не можеше да е сигурен какво се таи в сърцата на другите. — Окоността и останалите отидоха в Чарлз Таун по молба на Литълтън. Той ги бе уверил, че са в безопасност.

— Да, ти ми каза, преди да тръгнеш.

— Само че когато пристигнахме, губернаторът не се държеше така, сякаш желае да преговаря. В краката му лежеше еленова кожа — символ на мира между англичаните и племето чероки. — Улф присви очи. — Той отказа да я вдигне.

— Какво значи това?

— По онова време не знаех. Окоността държа реч, в която заяви, че не желае война с англичаните. Каза, че и заселниците във Вирджиния, и воините от неговото племе се държат като малки момчета. Неговото желание било да зарови томаховката на младите.

— А Литълтън? Той не се ли съгласи с него? — Каролайн се загърна по-плътно с шала, макар че почти бе забравила за студа.

— Литълтън повтори искането си тези, които са убивали поданици на краля, да бъдат предадени на английското правосъдие. Каза също, че вождовете ще останат негови гости, докато виновните се предадат.

Каролайн се замисли върху думите му.

— Нали им бяха обещали неприкосновеност?

— Не за първи път народът ми се сблъсква с лъжливия език на белия човек.

Улф бързо се обърна и тя се зачуди дали говори за случилото се в Чарлз Таун, или за измамите на баща си. Но не биваше да позволява на неговото минало да замъглява съзнанието ѝ. Особено след като бе видяла най-много лъжи и измами тъкмо от него. Отвори уста да му го каже, но след миг я затвори така рязко, че зъбите ѝ изтракаха. Каква полза щеше да има от това? В момента новините, които Улф носеше, бяха по-важни. А наивността си вече бе оставила назад.

— Къде са те сега — Окоността и останалите?

— На път към форт Принц Джордж.

— Но нали каза...

— Придружават ги Литълтън и редовна войска от Чарлз Таун. Под строга охрана, както бях и аз отначало.

— Искаш да кажеш, че губернаторът е държал и теб като заложник?

— Няма защо да се изненадваш. Не е тайна, че в жилите ми тече индианска кръв.

— Английска — също.

Без да обръща внимание на забележката ѝ, той тръгна към вратата. Беше ѝ казал всичко, което искаше да знае.

— Събери каквото е нужно и се пригответи за тръгване след един час.

— Тръгване ли? Накъде? — Каролайн светкавично се обърна и го улови за ръкава. Ръката ѝ се плъзна надолу и докосна силните кости на китката му. Нямаше намерение да го докосва, само искаше да го възпре, но краткият допир се отрази върху двама им. Той се извърна, в очите му блесна тъмен огън, който изпепели всички прегради, издигнати от нея. После Улф сведе клепки и погледна настрана.

— Към форт Принц Джордж — отговори, когато се увери, че гласът му ще прозвучи спокойно. Не беше подготвен за чувствената искра, която се стрелна през тялото му.

— Но нали каза, че губернаторът ще заведе вождовете там?

— Това е най-сигурното укрепление в района и тъй като нямаме време, за да се върнеш в Чарлз Таун, а още по-малко пък в Англия, смятам, че ще е най-добре двете с Мери да отидете там. — С тези думи той напусна обора.

Когато Каролайн стигна в къщата, той вече беше събудил Мери и ѝ обясняваше положението. И как не? Та той държеше на нея, беше ѝ казал това от самото начало. А Каролайн не беше за него нищо друго освен средство за отмъщение. Нов прилив на гняв се надигна в нея при тази мисъл. Стисна юмруци и остана така, докато Мери не погледна към вратата и не я видя.

— О, Каролайн, чу ли? Улф казва, че колкото е възможно по-бързо трябва да стигнем във форт Принц Джордж.

Гласът ѝ бе разтревожен, но слаб. Каролайн отиде до нея и се усмихна окуражително. Стори ѝ се, че очите на Мери са по-хлътнали от снощи.

— Не съм сигурна, че това е най-доброто решение — каза Каролайн и оправи възглавницата под главата ѝ. С ъгълчето на окото си забеляза, че Улф е спрял до люлката и се е навел над бебето. Ловната му риза беше опъната върху гърба и тя забеляза трепването на мускулите му.

Вниманието ѝ отново бе привлечено от Мери, която я погледна с учудване в сивите си очи.

— Но Раф каза, че...

— Убедена съм, че е предложил пътуването само като една от възможностите, Мери. — Каролайн ѝ помогна да се надигне и облегна раменете ѝ на възглавницата. Не погледна към Улф, когато той подаде на младата майка детето ѝ, но успя да зърне, че то изглежда съвсем дребно в едрите му ръце.

След миг тези ръце се озоваха върху нея, но вече не така нежни, а силни и настойчиви. Улф промърмори някакво извинение пред Мери и бутна Каролайн към вратата. Намеренията ѝ да се съпротивлява изчезнаха, щом той затвори с рамо вратата.

Помъкна я през салона, затвори и втората врата и чак тогава я пусна, но със сила, от която тя залитна.

— Удоволствие ли изпитваш от нападенията на индианци, та толкова ти се иска да преживееш още едно?

— Не ставай смешен. — Каролайн се опита да си възвърне поне част от достойнството. Приглади украсените с бродирани поли на роклята си и отказа да срещне погледа му... докато това стана невъзможно. Господи, защо той я привличаше толкова силно?

— Така ми се струва след всичките ти глупави приказки за оставане тук.

— Само защото не се съгласявам с теб, ме обявяваш за глупава. — Каролайн вирна брадичка и се постара да не трепне, докато той се приближаваше към нея. — Ти сам каза, че предишното нападение е било причинено от желание за мъст срещу Робърт.

— Казах само, че това е една от причините. — Хвърли ѝ суров поглед, в него нямаше следа от онази страст, която тя бе зърнала преди малко, когато се докоснаха. Дали не си беше въобразила? — Но дори да е единствената причина, смятам, ще се съгласиш, че обстоятелствата сега са различни.

— Двете с Мери живеем тук вече две седмици и видяхме само добрина от обитателите на селото. — Той пристъпи още по-близо към нея, но тя все още не бе склонна да го погледне. — Не мисля, че...

— Ваше благородие — започна той с нисък глас, който не предвещаваше нищо добро, — не позволявайте на омразата си към мен да замъглява разума ви.

— Не изпитвам омраза към теб — възрази Каролайн, като едва не се задави от лъжата, която се готвеше да изрече. — Напълно си ми безразличен.

Улф вече се намираше толкова близо, че тя усещаше горския мирис, който го обгръщаше. Мирисът на кожа и коне, на дим и хладното ухание на зимата, съчетани със собствения му неповторим аромат. Сетивата ѝ се потопиха в него и тялото ѝ отвърна на спомените, предизвикани от този мирис. Зърната на гърдите ѝ настръхнаха, а между краката, там, където я бе докосвал и галил, тя усети влагата на копнежа.

Смутена, поразена от предателството на тялото си, Каролайн се обърна, но той бе по-бърз и преди да го спре, ръцете му вече бяха върху раменете ѝ и я принуждаваха да го погледне.

Отново го видя — пламъкът на страстта светеше в дълбините на обсидиановите му очи. Още по-горещо желание пламтеше в нея и се сражаваше със спомена за неговата измяна. Стори ѝ се, че тялото ѝ ще се разтопи, докато той проговори. Най-последно вниманието ѝ бе привлечено от думите му.

— Дойдох първо при теб. При теб, разбираш ли? — Стисна я по-силно. — Народът ми скоро ще бъде въввлечен във война, която нито му е необходима, нито може да спечели. Но ще воюва, защото е горд и защото няма друг избор. Сега би трябвало да съм в селото и да се опитвам да влея малко здрав разум у младите воители, които виждат само славата на битките. А аз не съм там. Тук съм, защото ти си тук, а аз не мога да понеса мисълта, че отново ще страдам както преди.

— Страдала съм най-вече в твоите ръце. — Думите ѝ изплюяха като камшик и тя съжали, че ги е изрекла. Не искаше Улф да знае колко дълбоко я бе наранил.

— Сега може да си мислиш така — каза ѝ той с по-нежен, но не по-малко страстен глас, — но аз не съм те изнасилил, нито съм те карал да вършиш нещо, което е било против волята ти.

— Използва ме. Доведе ме тук, при него... И ме изостави. — Каролайн извърна лице, смутена от сълзите, които заплашваха да потекат изпод миглите ѝ.

Той въздъхна дълбоко и преодоля желанието да я привлече в прегръдката си и да изтрие сълзите ѝ... да изтрие и своята вина. Вместо това ѝ предложи каквото можеше. Сигурност... поне доколкото бе възможна тук, на границата.

— Моля те, пригответи се за път — настоя той и освободи раменете ѝ. — В това време аз ще събера провизии.

Каролайн усети липсата на топлината му. Разтри ръцете и раменете си и си пожела да не беше така. Но желанията не се сбъдваха лесно — Улф я беше научил на това. Тя само подсмъркна обидено, избърса лицето си с длани и се отправи към спалнята на Мери.

Отбягваше погледа ѝ, докато можеше, докато сгъваше фустите и ги пхаше в дисагите, които извади от най-горното чекмедже на скрина. Но това не я спаси.

— Какво значеше всичко това? — попита Мери, след като закопча корсажа си и премести заспалото пеленаче на рамото си.

— Нищо.

— Не ми изглежда да е нищо. Какво се е случило между вас двамата?

— Просто имахме спор дали да заминем, или не за форт Принц Джордж. — Каролайн отвори едно чекмедже и започна да тъпче чорапите на Мери в кожената торба. — Вече реших, че е прав, като настоява да заминем.

— Сигурно е прав. — Мери изпълзя от леглото и внимателно повдигна Колин. — Улф разбира отношенията между англичаните и индианците. — С усмивка положи детето в люлката, бавно се изправи и погледна Каролайн. — Но не това имах предвид и смятам, че знаеш.

— Нищо подобно не знам. — Каролайн хвърли торбата върху масичката. — Виждам, че си накърмила Колин и можеш да довършиш събирането на багажа си. Аз ще...

— Защо никога не говориш за това с мен? — Облечена в риза и корсаж, които сякаш бяха шити за по-едър човек, Мери се приближи до Каролайн. Хвана ръцете ѝ. — Толкова си добра! Грижиш се за нас. Вършиш цялата работа и ме изслушваш, когато изливам сърцето си

пред теб. Разкривам ти тайни, които дори пред себе си не бих признала. И въпреки това не ми позволяваш да ти помогна.

— Мери — Каролайн улови студените ѝ ръце и се опита да им даде малко от своята топлина, — не би могла да ми помогнеш с нищо.

— Мога да те изслушам, Каролайн. Нали за това са приятелите?

— Няма нищо за казване. — С мъка изрече лъжата и когато Мери ѝ обърна гръб, протегна ръце към нея. — Моля те, не се сърди.

— Не се сърдя. — Мери тръгна колебливо към закачалката, където висяха роклите ѝ. — Има нещо странно в начина, по който Улф те гледа. И по който ти го гледаш...

Тя поклати глава и не се доизказа. Каролайн ѝ беше благодарна за това. Защото не би могла да отрече неоспоримото. А лъжите ѝ ставаха все по-чести.

Замисли се за детето, скрито в нея, и разбра, че измамите ще продължат. И ще стават все по-жестоки.

— Мери. — Тя замълча, стиснала в ръцете си кожените върви на торбата, докато приятелката ѝ не я погледна. Развълнуваният израз на лицето ѝ се стопи при следващите думи на Каролайн. — Предпочитам да не споменавам пред Улф, че очаквам дете.

— Защо? Той сигурно ще се зарадва.

Каролайн се съмняваше в това, дори ако въпросът за бащинството не изникнеше веднага в съзнанието му. Все пак кимна.

— Права си. Но все още не съм напълно сигурна. Бих искала да изчакам.

— Разбира се. Ще уважа желанието ти. — Мери завърза полата си. — Твоя приятелка съм... завинаги.

Малко преди обяд четиримата потеглиха. Мери яздеше странично върху единствения кон, останал след нападението на индианците, а бебето се гушеше в дълъг шал, вързан през гърдите ѝ. По този начин индианките носеха децата си. Мери изглеждаше уморена, със сенки под очите, но настроението ѝ беше приповдигнато. Каролайн предпочете да върви отзад и да води коня, с който Улф беше пристигнал. Самият той вървеше начело на необичайното шествие с дълга пушка в ръката и бдителна стойка.

Тръгнаха по същата пътека, по която Каролайн бе дошла за пръв път в „Седемте бора“... само преди няколко месеца. Животът ѝ се беше променил неузнаваемо за толкова кратко време. Тя се опита да не

мисли и продължи да крачи и да се ослушва. Какво очакваше? Нападение? Улф не беше казал нищо, но тя предполагаше, че той върви напред и оглежда гъсталака именно затова.

Но не чу нищо друго освен крясъка на ястреб и от време на време шумоленето на лисица или заек в храстите. Спряха до завоя на един поток, за да си починат. Каролайн стоеше настрана, докато Улф помагаше на майката и детето да слязат от коня. Мери му се усмихна плахо, когато я настани върху килим от мях и я облегна на широкия ствол на един дъб. Колин заплака и не се успокои, докато Мери не ѝ подаде гърдата си.

Каролайн погледа известно време приятелката си, после тръгна след Улф към брега, където бе отишъл да напои конете.

— Сигурен ли си, че това пътуване е необходимо? Мери изобщо не изглежда добре.

Улф я погледна през рамо, после се взря през паяжината от клонки без листа, която ги делеше от Мери. Тъмните му вежди се свъсиха.

— Утре по това време ще бъдем във форта. Тогава ще си почине.

— Не отговори на въпроса ми. — От все сърце ѝ се искаше да разговаря с него разумно и спокойно, но всеки път в думите ѝ се прокрадваше гняв. Питаше се дали гневът ѝ не е начин да се справи с болката, която изпитваше. Или с копнежа, който я заливаше винаги, щом го погледнеше. Глупаво беше да го желае след всичко, което ѝ бе сторил. Глупаво, глупаво — нашепваше си тя наум, когато обсидиановият му поглед падна върху нея.

— Не бих рискувал, ако не смятах, че е необходимо.

Трябваше да приеме обяснението му и да се върне при Мери. Много добре знаеше това. Но не го направи, а продължи да го дразни със съмненията си.

— Наистина ли?

Той присви очи.

— Това пък какво означава?

— Означава, че ми е трудно да ти повярвам — рече Каролайн и му обърна гръб, за да не забележи, че лъже. Защото колкото и нелепо да беше, тя му вярваше. Сърцето — не, но поне разумът ѝ не се съмняваше, че ще я опази от неприятели.

Не очакваше ръката му да се озове върху рамото ѝ, затова не се беше подготвила за пламъците на желанието, които я обхванаха.

— Какво искаш от мен, Каролайн? Извинение?

— За какво? — Тя му хвърли поглед през рамо и веднага осъзна грешката си. Щом ставаше дума за него, защитните ѝ сили я напускаха.

Той внимателно я огледа с тъмните си очи, после поклати глава.

— Изненадваш ме. Смятах те за по-честна.

— Какво знаеш ти за честността?!

— Защото те използвах ли?

Беше го казал... беше признал... Как ѝ се искаше да не беше така! Обърна се, но силните му ръце я уловиха и извърнаха лицето ѝ към него.

— Затова ли не ми вярваш, Каролайн?

— Да! Това не стига ли, за да не ти вярвам... дори да те мразя?
— Изрече последните думи съвсем тихо, с надеждата Мери да не я чуе. Но беше много развълнувана. Гърдите ѝ се спускаха и издигаха при всяко вдишване.

Погледът му се плъзна към извивката на гърдта ѝ над къдричките на ризата, после бавно потърси лицето ѝ. Бузите ѝ бяха алени, а сините очи блестяха от гняв. Продължи да стиска раменете ѝ и не я пусна, дори когато тя рязко се дръпна.

Каролайн опита още веднъж да се отскубне, макар да знаеше, че е безсмислено.

— Как смееш да ме гледаш така!

— И двамата знаем, че смея много повече. — Съзнаваше, че трябва да я целуне и без да разсъждава за последствията, наведе глава и намери устните ѝ. Тя не му позволи, огъваше тялото си, за да се освободи от ръцете му, и се стараше с всички сили да държи устата си затворена. Но Улф можеше да бъде търпелив, щом искаше нещо. А сега искаше Каролайн. Нейният мирис, нейният вкус го преследваха от последния път, когато я бе държал в прегръдките си.

Езикът му я мъчеше, зъбите я хапеха, а Улф я притискаше все по-силно към себе си. Тя осъзна, че докато се извива, само усилва желанието му и застина на място. Но дори това не го разколеба. Бавно, но сигурно той усещаше как тялото ѝ се отпуска.

Прекара ръце зад гърба ѝ и проследи черупката на корсета до мястото, където се извиваха бедрата ѝ. После се върна обратно. Целият бе напрегнат. Каролайн отвори уста, за да си поеме дъх, и той я изпълни с езика си. Ръцете ѝ, които досега висяха отпуснати до тялото, се впиха в раменете му, после обвиха шията му. Остана така, докато езикът му навлизаше все по-дълбоко. Докато Улф разпалваше и нея, и себе си с дива, необуздана страст.

Когато се разделиха, трябваше да почакаят миг, за да се успокои дишането им. Погледите им се срещнаха, но Каролайн бързо наведе очи. Улф повдигна с пръст закръглената ѝ брадичка и със същата увереност, с която я бе целунал, я принуди да го погледне.

Тя не изглеждаше доволна нито от едното, нито от другото.

— Сега щастлив ли си? — попита го с глас, дрезгав от страстта, която още свързваше телата им.

Улф не знаеше как да отговори на подобен въпрос, затова замълча и облегна брадичка върху главата ѝ. Меки къдрици от чисто ухаеща коса погалиха шията му. Следващите ѝ думи го накараха да се дръпне назад и да погледне внимателно лицето ѝ.

— Отново доказва и на двама ни колко ми е трудно да ти устоя. Дори след като знам, че си ме използвал, за да отмъстиш на баща си, не мога да те отблъсна. За мен това е срам, с който ще живея вечно.

Той стисна раменете ѝ и я задържа на една ръка разстояние от себе си.

— Не е срамно да изпитваш желание.

— Защо тогава през цялото време съжалявам за това, което правим с теб?

Ръцете му я пуснаха.

— Моля те, остави ме на мира. Това е всичко, което искам.

Преди той да отговори, Каролайн се обърна и се промъкна през храстите. Улф видя как тя коленичи до Мери, която бе заспала заедно с детето си. Каролайн протегна ръка и нежно погали челото ѝ, за да я събуди. Улф усети болка в слабините. Дори само като я гледаше, я желаше.

Каролайн имаше право, беше доказал на нея... и на двама им... че тя също го желае. Но каква полза от това? Тя го мразеше. И то основателно. Улф поклати глава, като се чудеше какво, по дяволите, се бе опитал да докаже с тази целувка.

Той се съобрази с желанието ѝ и поне за това Каролайн му беше благодарна. До форт Принц Джордж двамата почти не си проговориха.

Дори и да бе забелязала враждебността между тях, Мери не каза нищо. С всеки изминал час силите ѝ отслабваха. Когато най-после стигнаха склона, гледащ към форта, Каролайн въздъхна с облекчение.

Зад дебелите стени гъмжеше от хора. Вестта за действията на губернатора се бе разпростряла по границата. Индианците нямаше да седят мирно и да оставят вождовете им да бъдат задържани против тяхната воля.

Семействата се бяха разположили в сянката на оградата, а децата си играеха на гоненица наоколо и тичаха след кучетата. А отвъд реката, в Кеои, малките индианчета правеха същото, докато всички очакваха развързката.

Каролайн се зарадва, че Улф предварително им е осигурил подслон в дома на мисис Куин.

— Потропа на вратата ми рано сутринта преди два дни — обясни мисис Куин — и ме помоли да ви запазя място. После си тръгна, без нищичко да хапне.

— Благодарна съм ви, че има къде да се настаним. Мери — също. — Каролайн закрачи из стаята, като държеше Колин до гърдите си и леко я люлееше. Не ѝ се мислеше за това, че Улф е човекът, на когото трябва да благодари.

— Улф каза, че напоследък не ви е било леко — рече възрастната жена и се облегна назад в стола-люлка.

Каролайн се спря и срещна погледа на жената, като се питаше какво ли точно ѝ е казал Улф. Мисис Куин не я остави да се чуди дълго.

— Лоша работа — цъкна тя с език. — Мислех, че индианците чероки не са като другите диваци. С мъжа ми, Едгар, дойдохме тук от Пенсилвания. Шооните там бяха долна сган. Надявах се, че тук индианците ще са по-други.

— В какъв смисъл „по-други“? — Колин се беше успокоила и сънят бе затворил тъмносините ѝ очи, затова Каролайн я остави в кошницата, която двете с мисис Куин бяха застлали с вълна.

— Нали знаеш... — Жената потри с длан отпуснатата си брадичка. — Като нас.

— Честни хора, които заслужават доверие? — Мисис Куин явно не забеляза сарказма в гласа ѝ, защото върху набръчканото ѝ лице се появи беззъба усмивка.

— Точно така. — Тя се наведе и погледна в кошницата. — Малката заспа ли?

— Да, като майка си.

— Струва ми се, че не върви на добре.

— Какво? — Каролайн се изправи до жената, която се бе надвесила над бебето. В кошницата то изглеждаше още по-малко.

— Май не наддава. Даже губи тегло.

Каролайн докосна с пръст мъхестата главичка на детето и ѝ се прииска да възрази срещу думите на мисис Куин.

Мина седмица. Напрежението растеше. Усещаше се във въздуха като студения вятър, който се спускаше по планинските дефилета. Пристигна вест, че губернаторът и войската са на път заедно с вождовете. Всеизвестна тайна бе слухът, че ще бъдат нападнати, когато пресичат реката преди Кеои.

Улф бе заминал. Веднага след като се увери, че са на сигурно място, той се сбогува. Каролайн предполагаше, че е отишъл в онези селища на племето чероки, които не бе посетил, тъй като беше предпочел първо да се върне в „Седемте бора“ и да се погрижи за нея и Мери. Често си представяше вида му в мига, когато ѝ бе казал това. Тогава в очите му бе пламнал див огън.

Сред неизмеримо по-важните проблеми, които ги заобикаляха, тя продължаваше да се тревожи най-много за Мери и нейното бебе.

Дали не трябваше да се върнат обратно вкъщи? Все някак щеше да се справи с коня и да заведе Мери и Колин до „Седемте бора“. Но слуховете, които се носеха из форта като пушека от безбройните огньовете, я плашеха и я възпираха от прибързани действия.

Дните ставаха все по-кратки и по-студени. Една сутрин, докато бързаше да се облече, настръхнала от студ, Каролайн забеляза издутина там, където преди коремът ѝ беше плосък. Едва ли някой друг щеше да я види под широката пола, но сега вече и последните следи от съмнение бяха заличени. Странно защо се почувства по-силна сега, когато знаеше със сигурност.

Погълната от мислите си, тя не долови възбудата и раздвижването навън. Гласът на мисис Куин я сепна.

— Най-после пристигат!

Тя набързо се облече и се спусна надолу по стълбата. Мери и детето я чакаха заедно с мисис Куин.

— Решихме, че ще е интересно да погледаме — каза Мери и премести бебето на другото си рамо.

Изгърмя оръдие и трите жени подскочиха.

— Това е само поздрав — успокои ги по-възрастната жена. Минаха през отворените порти. На другия бряг на реката Каролайн видя индианци, очевидно любопитни като нея. И те наблюдаваха дългата нишка от облечени в червено войници, която се виеше през полето пред форта.

— Ето го губернаторът — посочи Мери към група ездаци начело на колоната.

Каролайн проследи погледа ѝ и внезапно гърлото ѝ се сви. Защото точно до губернатора, възседнал дорест жребец, яздеше висок и снажен мъж. Раф Макуейд.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Както винаги изглеждате чудесно, лейди Каролайн!

Тя се съмняваше дали губернаторът я помни от кратката им среща в Чарлз Таун. Тогава разгневеният Улф дори не ги беше представил един на друг. Въпреки това Каролайн направи реверанс и сдържано се усмихна на комплимента му.

— Радвам се, че хубостта ви не е повехнала в тази пустош. — Той взе ръката ѝ и сякаш без да забелязва мазолите по дланта ѝ, я постави върху аления си ръкав. Повече я към стаята, която изпълняваше ролята на салон. Там я представи на своите офицери. Един от тях, майор Мълани, не преставаше да я обсипва с щедри комплименти.

Капитан Годфри също пристъпи към нея така, сякаш тя бе дукеса, а не дъщеря на разорен граф и вдовица на убит търговец. Той изтъкна остроумието си, когато ѝ го представяха, и Каролайн вероятно му бе отвърнала подobaващо, защото той се усмихна и откри белите си зъби, твърде едри за лицето му.

Следващите трима мъже се отнесоха със същото внимание към нея, но Каролайн не се заслуша в имената им. Погледът ѝ непрекъснато се връщаше към мъжа, който стоеше сам, облеган небрежно на стената. Той също наблюдаваше с развеселен израз на лицето как я развеждат от един офицер към друг, от един възхитен мъж към друг.

— А това, разбира се, е вашият... — Губернаторът внезапно прекъсна думите си, осъзнавайки колко абсурдно е да нарече мъжа пред тях неин заварен син. Тъй като беше опитен дипломат, той гладко и уверено промени насоката на мисълта си: — Рафърти Макуейд — завърши той.

— Да. Радвам се да ви видя, мистър Макуейд.

Изуми се, че маниерите, заучени преди години, веднага ѝ се притекоха на помощ. Защото в този миг сърцето ѝ препускаше и тя нямаше друго желание, освен да се обърне и да побегне.

— Аз също, лейди Каролайн. — Той се отблъсна от стената, пое ръката ѝ, която изведнъж се смали в едрата му длан. — Мога ли да прибавя и своите комплименти към букета, който вече събрахте?

Погледът му спокойно опипа лицето ѝ, спусна се по тялото ѝ, облечено в прост корсаж и рокля, която неведнъж бе виждал, после нагло срещна очите ѝ.

Усмихна ѝ се набързо, сякаш имаха своя тайна, която би смаяла присъстващите в стаята — както всъщност си беше — и я остави на губернатора. Литълтън я заведе до кресло край камината, където гореше огън и стопляше мразовитата вечер.

— Не мога да изразя удоволствието си от това, че приехте поканата ми — рече той, като придърпа стол до нея. — Отдавна живеем в тази пустош, където рядко се случва да чуем нежен женски глас.

Останалите мъже се съгласиха с изключение на Улф, който отново се бе върнал на мястото си до стената. Богато украсените сребърни свещници, които също като облечените в червено мъже според Каролайн не бяха на мястото си в тази примитивна среда, не успяваха да осветят всички ъгли на стаята с дървени стени. Улф оставаше в сянка.

Но на нея не ѝ беше нужно да го вижда, за да усеща погледа му върху себе си и да си представя как изглежда. За разлика от губернатора и офицерите, които бяха безупречно облечени и носеха напудрени перуки и лъснати ботуши, Улф бе навлякъл гамаши и широка домашно тъкана риза. Единствената отстъпка, която бе направил пред цивилизацията, бе да завърже с кожен ремък косата си на опашка. Не носеше и дългата си пушка, но Каролайн забеляза, че тя е облегната в ъгъла на не повече от една ръка разстояние от него.

Разбира се, съвсем не беше невъоръжен. Каролайн се чудеше как ли декоративните мечове, с които англичаните се кичеха, щяха да мерят сили в битка с неговия нож с широко острие, скрит до бедрото му.

— О, извинете, попитахте ли ме нещо? — Каролайн погледна с усмивка в лешниковите очи на един от мъжете, чието име бе пропуснала. Беше млад, с кожа, нежна като бузките на Колин, и ѝ разказваше някаква случка.

— Попитях, Ваше благородие, дали някога сте срещали мечка — повтори той добродушно.

Успя да отвърне нещо безсмислено на лейтенанта, който нито забелязваше, нито възразяваше срещу нейната разсеяност.

Каролайн се зарадва, когато най-после обявиха, че вечерята е готова. Губернаторът я придружи до друго помещение и я настани от дясната си страна. Улф седна отляво на Литълтън и се озова срещу нея на отрупаната с гозби маса.

Губернаторът явно не се лишаваше от удоволствията си дори когато посещаваше пограничните земи. Свещите на масата, пак в сребърни поставки, бяха строени до съдовете от фин порцелан. Покривката беше от ирландски лен, а храната бе изкусно приготвена и украсена.

Каролайн се запита как ли ще се справи Улф с приборите, но когато поднесоха бистра чорба с неповторим аромат, тя забеляза, че дългите му пръсти държаха сребърната лъжица не по-малко умело от пушка... или женска снага.

Тя едва не се задави с виното, когато тази мисъл изскочи неочаквано в съзнанието ѝ. Грациозно попи устните си с поръбената с дантела салфетка и се обърна към губернатора. След като му благодари за изисканата кухня, тя подхвърли тема, която още никой не бе повдигнал.

— Какви са възможностите да избегнете опустошителната война с индианците?

Стори ѝ се, че офицерите около масата се смълчаха и погледнаха към губернатора. Той вдигна чашата си, сякаш за наздравица.

— Огледайте се около себе си, лейди Каролайн. — С жест той посочи седящите около масата. — Това са хора от армията на Негово величество. Как бихме могли да се провалим в разрешаването на този... проблем?

— От време на време трябва да напомняме на диваците кой стои пред тях. — Тези думи изрече седящият от дясната ѝ страна капитан Годфри.

Каролайн стрелна Улф с поглед. Очакваше да преобърне масата и да сграбчи капитана за яката заради думата „диваци“. Но изразът му бе невъзмутим, а стойката — почти отпусната. Очите му не слизаха от лицето ѝ. Сякаш я предизвикваха да продължи темата. И тъй като

животът ѝ зависеше повече от плановете на губернатора, отколкото от крехкостта на телешкото, която се разискваше в момента, тя реши да не се предава.

— Разбрах, че се очаква Малкият дърводелец да пристигне скоро във форта. — Каролайн беше чула, че той е най-важният и най-опитният в преговорите вожд на индианците.

Литълтън застина с вилица пред устата.

— Откъде разбрахте?

— Губернаторе — засмя се Каролайн, — слуховете са главната опора на разговорите ни тук, във форт Принц Джордж. Надявам се този да е истина.

— Да, истина е. Един от старейшините на Конасаче донесе вести вчера. Скоро ще ни бъдат предадени воините, които са виновни за клането на заселниците във Вирджиния.

— И тогава ще освободите вождовете, които държите като заложници?

Този път всички в стаята ахнаха.

— Страхувам се, че някой ви е заблудил, лейди Каролайн. — Губернаторът се взираше в Улф. — Заложници тук няма... Само гости.

— В такъв случай предполагам, че някои от вашите гости биха се присъединили към нас за вечеря?

Сама не знаеше защо се държи толкова дръзко. Усещаше, че въпросите ѝ я правят неприятна на губернатора. Но когато плъзна поглед през масата, видя, че Улф се забавлява.

Този път позволи на губернатора да смени темата. Очевидно той нямаше да ѝ каже нищо важно по въпроса, който я вълнуваше.

— Възнамерявате ли да се върнете в Англия? — попита я Литълтън. — Раф ми разказа нещичко за случилото се с вас. Позволете ми да изразя съболезнованията си по повод загубата на вашия съпруг.

— Благодаря. — Каролайн сведе мигли. — Смъртта му бе трагична. — Вдигна очи и срещна тъмните зеници на Улф, а после — пиянския поглед на губернатора. — Въпреки това смятам да остана в Америка... в „Седемте бора“.

— Наистина ли? — Литълтън изглеждаше изненадан и Каролайн си помисли, че вероятно Улф го е убеждавал в обратното.

— Да. Щом положението се оправи, ще пиша на брат си да дойде при мен.

— Брат ви? — Гласът на Улф бе нисък и плътен. — Това вероятно е наследникът на графската титла?

— Не, това е Едуард... или Нед, както му казвам. Мисля, че тук ще му хареса. — Всъщност не беше сигурна какво ще каже брат ѝ за колонията. Но искаше Улф да разбере, че твърдо е решила да се засели тук.

Останалата част от вечерята — най-хубавата, която Каролайн бе виждала от доста време — премина без събития. Докато сервираха десерта, разговорът се въртеше около пиесите, които младите офицери гледали в Лондон, и колко примитивен им се струвал животът в пограничните земи.

Каролайн почти не се обаждаше. Не беше гледала никакви пиеси, а страната, която бе новият ѝ дом, започваше да ѝ харесва. Според нея офицерите просто тъгуваха по родината. Нямаше значение дали си отваря устата, важното бе да ги слуша англичанка... и то красива.

Когато личният слуга на губернатора донесе бутилка коняк върху сребърен поднос, Каролайн реши да се сбогува. Беше уморена, освен това трябваше да замести Мери винаги, когато Колин се будеше през нощта. Тъй като домът на мисис Куин се намираше съвсем близо, тя сметна, че изпращач не ѝ е нужен и вежливо отклони предложението на Литълтън да я придружи.

По-трудно беше да каже „не“ на Улф.

Най-вече защото той не я помоли. Направо заяви, че ще я изпрати. И въпреки че инстинктивно съзнаваше, че трябва да му откаже, тя реши, че е по-добре да отстъпи, отколкото да спори пред губернатора и офицерите. В края на краищата Улф беше синът на починалия ѝ съпруг. Семейната им връзка беше прозрачен воал за обществото, но все пак съществуваше.

— Стори ми се, че се чувствахте съвсем спокойно в присъствието на губернатора, лейди Каролайн.

След като вратата се затвори зад тях и те се озоваха на разстояние, от което не можеха да бъдат чути, ниският му, присмехулен глас наруши тишината. Каролайн го погледна изпод клепки, но светлината от димящите факли, разположени нарядко из вътрешността на форта, не бе достатъчна, за да го види ясно. Но можеше да си представи израза на красивото му мургаво лице. Често бе виждала насмешливата извивка на устните му и огънят в обсидиановите му очи.

Тъй като сметна, че от нея не се очаква отговор, пък и защото не желаше да удължава времето, прекарано с Улф, Каролайн не отвърна нищо и продължи напред с бърза крачка.

— Разбира се, това и очаквах — не спираше той. — Все пак малко се изненадах, когато спомена, че вождовете били затворници. Губернаторът не изглеждаше очарован.

Сега Каролайн се спря, забравила решението си да се отърве колкото може по-скоро от тягостната му компания.

— Доколкото си спомням, казах „заложници“. И целта ми не беше да смая теб.

Той също бе спрял. Стояха на завет зад бараката на склад и бяха почти скрити от погледите на случайни минувачи. Раф се извисяваше над нея и Каролайн съжали, че се е спряла. Но не отстъпи, дори когато той направи крачка напред.

— Искане ми се да се прибера вкъщи — възможно най-твърдо каза тя.

— А, носталгия по родината. Къде по-точно в Англия живееш?

— В Глостър, но нямах предвид Англия, както много добре знаеш. „Седемте бора“ наричам свой дом.

На мъждукащата светлина от близката факла тя забеляза, че Улф присви очи.

— Струва ми се, че сега не е моментът да обсъждаме кой е собственик на „Седемте бора“, особено след като Логън е в Пенсилвания.

Каролайн отново замълча. Независимо от гнева си не можеше да събере кураж и да обяви, че носи неговото дете. После щеше да има достатъчно време за това, успокояваше се тя.

— Какво ви става, Ваше благородие, няма ли какво да кажете на заварения си син?

Явно бе изпил повече, отколкото тя предполагаше, или пък просто тази вечер изпитваше удоволствие да се държи като простак. Обикновено не я предизвикваше така.

Да му избяга нямаше да е лесно. Незнайно как я беше избутал в ъгъла между две дървени постройки, а едрото му тяло й препречваше пътя. Можеше да извика, но щеше да се изложи, тъй като той не й беше сторил нищо, само разговаряше с нея. Затова реши просто да му разкрие желанието си да си тръгне.

Посегна да го отблъсне и мигновено разбра грешката си. Едрата му длан покри ръката ѝ и я притисна към гръдта си. През домашно тъкания плат на ризата му тя почувства ударите на сърцето и топлината на кожата му. Дали Улф забелязваше как се задъхва?

— Искам да се върна в дома на мисис Куин. — С мъка успя да запази гласа си спокоен.

— Така ли?

Каролайн долови съмнението в тона му и се зачуди дали пък Улф не умее да чете мислите ѝ.

— Предполагам, че и без това искаш да се върнеш при губернатора. — Тя реши, че най-добре ще се отбранява, ако напада. — Щом си избрал да застанеш на страната на англичаните, не бива да ги оставяш да вземат решения без теб.

Усети, че тялото му внезапно застина и едва не се усмихна. Но той не пусна ръката ѝ. Даже я стисна още по-силно.

— Изглежда Ваше благородие си е създала грешна представа на чия страна стоя.

— Наистина ли смяташ така? — Каролайн се увери, че способността ѝ да говори като аристократка явно бе вродена. Защото не я беше упражнявала, преди да срещне Раф Макуейд. А сега я използваше толкова често и убедително, че сама себе си заблуждаваше. — Не ми се стори така, когато те видях да яздиш до губернатора. А също и днес, след като разбрах, че си поканен на вечерята, на която присъстваха само избрани хора.

Целеше да го ядоса, ето защо, когато той отхвърли глава назад и се разсмя, тя изгуби самообладание.

— Опитваш се да ме ужилиш ли, Каролайн?

— Не, само се чудя защо всички останали, които отидоха в Чарлз Таун, за да преговарят, са задържани под стража, а ти се разкарваш свободно.

— Първо, не съм единственият, който е освободен. Двама от вождовете вече поеха към селата си. Второ, никой не ме смята за толкова важен, че да ме задържа. Аз не съм вожд.

— Но хората от племето ти те слушат... и ти вярват.

— Вярно е, че ме слушат, въпреки че действията на губернатора много усложниха достъпа ми до ухото на Малкия дърводелец. Обаче никога не са ми вярвали. Баща ми се беше погрижил за това.

Каролайн не знаеше какво да каже и си замълча. Успя да чуе тихо промърморените думи:

— Това е единственото ми наследство от човека, който ме е създал.

Отново се поддаваше. Отново виждаше човека в него. Изпитваше загриженост, въпреки че взаимност липсваше. Направи всичко възможно да обгради сърцето си със стена. Съсредоточи се върху разговора. Но в нея се надигаха копнежи, които би било добре да останат дълбоко погребани. Постара се да си спомни онази сутрин, когато той я изостави... изостави я в грубите ръце на баща си.

А през цялото време той продължаваше да държи ръката ѝ до гърдите си. Мразовитата зимна вечер ги обгръщаше.

— Май трябва да тръгваме към дома на мисис Куин.

Думите му прекъснаха размишленията ѝ и тя дръпна ръката си. Той я пусна без съпротива и тя се запита дали не е могла да стори същото, още когато я бе хванал. Улф отстъпи настрана и тя тръгна пред него.

Когато стигнаха до грубо издялана врата, той я попита за Мери и детето.

Независимо от чувствата си към него Каролайн знаеше, че той е загрижен за жената на брат си, и изпита желание да му каже нещо добро.

— Мери не е по-зле. Някои дни изглежда почти здрава. После...
— Каролайн въздъхна. — Досега трябваше да се е оправила. Има ли начин да съобщим на Логън?

Улф си пое дълбоко дъх. На лунната светлина тя видя как се повдига гърдният му кош.

— Изпратих му писмо. Но няма да стигне бързо, защото войната пречи на връзките между колониите. Не знам дали Логън ще може да дойде, дори когато го получи.

— Няма да може или няма да иска?

— Какво искаш да кажеш? Мери е негова жена.

Край тях мина войник, прегърнал момиче. То се кикотеше, явно бе лапнало по спътника си. Каролайн изпита желание да извика след него да не се оставя красивата външност да я измами. Но вместо това тя насочи вниманието си обратно към мъжа, от когото бе получила този жесток урок.

— Нищо не искам да кажа. Само ми се струва странно, че Логън е оставил жена си и е отишъл да се бие, когато самата тя е в опасност.

— Мери ли е говорила с теб за това?

Каролайн извърна лице. Не желаше нито да лъже, нито да предаде доверието на приятелката си.

— Когато той тръгна, тя не беше в опасност. — Улф явно реши, че е възприела въпроса му като реторичен. — Заради баща ни не можеше да остане повече вкъщи.

— Заради несъгласието си с начина, по който Робърт е търгуval?

— Виждам, че ти е казала. — Улф се облегна на стената. — Логън смяташе да спести пари и да се върне за нея. През това време Робърт се отнасяше горе-долу добре с нея.

— Много е трудно човек да не я хареса.

Той се съгласи с кимване и продължи.

— Когато тръгна, Логън не знаеше, че тя чака дете... Поне не ми е споменавал.

— А би ли ти казал?

— Ако имаш предвид дали сме споделяли един с друг, отговорът е: да, понякога. Но и много неща ни делиха.

— Твоята индианска кръв? — Каролайн започваше да се пита дали Улф не преувеличава значението на произхода си. Мери ѝ беше дала да разбере, че Логън обича брат си.

— Това е само едно от нещата. Важно е и как сме заченати. Логън и брат му са законнородени. Разликата не е малка, нали?

Каролайн се обърна към вратата.

— Мисля, че е време да се прибирам.

Беше се забавила много повече, отколкото възнамеряваше. Но преди да посегне към бравата, Улф я улови за ръката. Тя бавно извърна глава и го погледна с надеждата, че желанието, разгоряло се при допира му, не е изписано върху лицето ѝ.

— Добре ли си, Каролайн?

— Да. Защо питаш?

— Не съм сигурен. — Той присви тъмните си очи. — Изглеждаш... — Поклати глава. — По-добре стой настрана от войниците. Двете с Мери избягвайте да се срещате с други хора. Избухнала е епидемия от дребна шарка, а губернаторът смята, че има опасност и едрата да бъде пренесена от Кеои.

— Видях огньовете, когато горяха къщите на заразените.

— Това го измисли Литълтън. Смята, че така ще спре епидемията.

— А ти какво мислиш?

Погледите им се срещнаха.

— Смятам, че постъпих глупаво още като те доведох от Чарлз Таун.

Каролайн вирна брадичка.

— Но нали не беше ти този, който взе решението? — Пръстите му още стискаха ръката ѝ и Каролайн усети, че хватката се затяга и Улф я придърпва към себе си.

— Много малко неща зависеха от мен, когато ви срещнах, лейди Каролайн. А и тези, които зависеха...

Каролайн така и не разбра какво смяташе да каже. Без да довърши, Улф се наведе, докато устните им се докоснаха. Целувката трая кратко. С връхчето на езика си той само намокри затворената пролука между устните ѝ. Въпреки това допирът му я остави без дъх. Преди коленете ѝ да се огънат, тя успя да се отскубне и да влезе в къщата, но дълго остана да размишлява в безсънната нощ върху неизречените му думи.

Декември се точеше безкрайно.

Ледено заклинание накара земята да замръзне и докара първата снежна вихрушка. Фортът забръмчаваше от слухове всеки път, когато нова група чероки идваха да преговарят с губернатора. А разговорите им сякаш нямаха край.

На десети декември осъмнаха с вестта, че Малкият дърводелец скоро ще пристигне. Според слуховете той държал на мир с англичаните и всички въздишаха от облекчение.

Всички с изключение на Улф, който както винаги беше черноглед. Седеше пред огъня и държеше Колин на ръце, докато Мери кърпеше скъсана риза. Не беше помолил Каролайн да го направи и тя се убеждаваше, че това я радва. Защо пък трябваше да желае да изпълнява съпругески задължение спрямо него?

Обаче с ъгълчето на окоето си го наблюдаваше как реже хляб за вечеря. И си мислеше как ли би държал в ръцете си бебето, което сега спеше, скрито под сърцето ѝ.

— Англичаните го нарекоха индиански император — каза Улф за Малкия дърводелец. — Вярно е, че има власт сред народа ми, но тази титла не означава нищо.

— Искаш да кажеш, че няма право да говори от името на целия народ? — Всички във форт Принц Джордж очакваха и обсъждаха пристигането му с голямо нетърпение. Беше й неприятно да мисли, че всичко е напразно.

— Да. — Погледите им се срещнаха и Каролайн бързо сведе очи.

За губернатора това явно нямаше значение, защото той посрещна Малкия дърводелец с цялата помпозност, на която бе способен. Южен ветрец стопляше въздуха и Каролайн и Мери решиха да се поразходят, за да чуят оркестъра и да видят посрещането. Мисис Куин обяви, че се е нагледала на индианци, и се съгласи да остане с малката Колин.

Хубавото време и разнообразието в скучния живот на форта бяха накарали и останалите жители да излязат навън. Не беше лесно да открият местенце, откъдето да наблюдават церемонията. Когато най-после успяха да си проправят път през тълпата, Каролайн не се изненада да види Улф, застанал между Литълтън, Малкия дърводелец и останалите вождове.

— Да вярвам ли на очите си? — попита я Мери и Каролайн кимна. Избраният от англичаните владетел на племето чероки връчи на губернатора осем скалпа. Подаде му и наниз от бели мъниста, сред които имаше и три черни. Двете жени видяха как Литълтън ги извади от огърлицата.

— Това означава, че губернаторът им дава прошка. — Каролайн й хвърли учуден поглед и Мери поясни: — Раф ми каза.

— Не знаех, че двамата си говорите толкова много. — Каролайн се надигна на пръсти, за да погледне над главата на стоящата пред нея висока жена.

— Откъде ще знаеш? Ти винаги си намираш извинение, за да излезеш от стаята, когато той дойде. Чудя се защо.

Каролайн я стрелна с намръщен поглед.

— Не разбирам за какво говориш.

— Не разбираш ли? Не само аз съм го забелязала. На Раф това също му прави впечатление.

— Така ли? И откога аз съм предмет на разговорите ви?

— Откакто той не престава да пита за теб и откакто ти напускаш стаята, веднага щом той дойде. — Мери се уви по-плътно в шала си. — Знаеш ли какво си мисля?

— Нямам представа.

— Че вие двамата не сте равнодушни един към друг.

Известно време Каролайн не продума, само се взираше в Мери с отворена уста. После поклати глава.

— Това е смешно. Струва ми се, че е време да се прибираме. — Внезапно бе изгубила желание да гледа церемонията.

— Ти го обичаш, нали?

Каролайн се закова на място и улови приятелката си за ръка. Поведе я към края на парадния плац.

— Откъде ти хрумват такива нелепи мисли?

Мери я изгледа по начин, който ясно говореше, че колкото и да отрича, не би могла да я убеди в обратното.

— Мери, има неща, които не знаеш. Неща, които не мога да кажа дори на теб. Моля те, не повдигай повече този въпрос.

Мери кимна мълчаливо. И Каролайн ѝ беше благодарна за това. Преговорите напредваха. Улф си оставаше все така черноглед, но Каролайн вече се убеждаваше, че такъв му е характерът. Всъщност бе съгласна с почти всичко, което той казваше, когато се отбиваше при тях. Бе решила, че няма да бие на очи, ако остава с него по време на посещенията му. Но ѝ беше по-лесно да вярва на оптимизма, който цареше из форта.

Губернаторът освободи двама от „гостите“ си. Тисто от Кеои и Шерои от Естато прекосиха реката и над селата им се развя английското знаме. На следващия ден двама воители, Младият близък и Ловецът на роби, бяха доведени във форта. Те били участвали в нападението срещу заселниците във Вирджиния. Каролайн наблюдаваше пристигането им с тъга в сърцето, въпреки че тяхното предаване бе стъпка напред към мира.

— Принасят ги в жертва — каза Улф вечерта, докато двамата с Каролайн седяха край колебливите пламъци в камината. Навън вятърът виеше, влизаше в комина и раздухваше пушек из стаята. Мери спеше. Колин и мисис Куин — също. След случилото се през деня Каролайн не се изненада, когато Улф застана на прага. Дори беше успяла да

убеди себе си, че не го е очаквала. Но сега ясно виждаше болката в очите му. Въпреки това се опита да говори разумно.

— Но те наистина са убили онези заселници.

— Те са отмъщавали за смъртта на членове от семействата си. И сега ще умрат за това. — Обърна се и се загледа в пламъците. — Но най-лошото е, че тяхната жертва ще се окаже безсмислена.

— Раф, как можеш да говориш така? — Каролайн не си спомняше да е помръднала, а внезапно се бе озовала на колене пред него. Стисна ръцете му. — Всеки ден се говори за мирен договор между двата народа. Нали губернаторът каза...

— Той е глупак на пост, предназначен за глупак. — Дълбока въздишка повдигна гърдта му. — Воините от моето племе няма да приемат този насилствен договор.

— Говориш така, сякаш самият ти искаш да не го приемат.

— Не, Каролайн. — Чак сега забеляза как са застанали. Той — наведен напред в грубо скованото кресло, а тя — коленичила на пода с разстлана около нея пола. Гласът му омекна. — Едва ли някой желае справедлив мир повече от мен. Но има пречка. С англичаните е невъзможно да се подпише справедлив договор. И ние не можем да направим нищо. Живях сред тях и познавам тяхната сила. — Поклати глава и гъстата черна коса се разпиля по раменете му.

Каролайн не успя да се въздържи. Когато той се държеше грубо и нагло, желанието я обземаше, но тя намираще сили да устои. Но не можеше да устои, когато бе уязвим. Тя докосна бузата му и той, като жаден човек, търсец вода, я отърка в дланта ѝ.

Вдигна я от пода в скута си и се сгуши до нея. Тя погали грапавата коприна на косата му и Улф зарови лице в гърдите ѝ.

Утеха. Даваше му само утеха. Би сторила същото за Мери, за малката Колин, дори за мисис Куин. Но през памучния плат тя почувства топлината на дъха му върху кожата си и усещанията, които запрепускаха по тялото ѝ, ѝ казаха, че се самозалъгва.

Устните му се промъкнаха нагоре и оставиха мокра следа върху плътта над къдричките на ризата ѝ. Каролайн разбра, че преструвките са свършили. Страстта им, както винаги, се възпламени като сухи съчки. Разтворените му устни се изкачиха по шията ѝ и Каролайн се облегна назад в силните му ръце. Изви тялото си към него. Когато

устните им се сляха и езикът му, горещ и настоятелен, навлезе в устата й, тя загуби представа за действителността.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Накуиси усиди, постоянно мисля за теб. И те желая.

Думите, прошепнати до шията ѝ с дрезгав глас, разпратиха тръпки на желание по тялото ѝ. Дали и той не бе прихванал същата болест, от която страдаше тя? Само че сега не се чувстваше болна. Наболата му брада драскаше нежната ѝ кожа, а след нея вървяха устните му, за да намокрят и утешат одрасканото място.

Каролайн искаше да го отблъсне, да докаже и на него, и на себе си, че само той изпитва желание. Но не можеше. Ръцете ѝ стискаха силните му рамене и усещаха топлината на кожата му под грубия плат на ризата.

Устните му, горещи и жадни, отново намериха нейните и ги разтвориха за езика му. Каролайн силно простена и се дръпна, внезапно осъзнала къде се намират. Помисли си, че двете жени, нейните приятелки, ще бъдат смаяни, ако дойдат и я открият в скута на Улф, с гърди, обхванати от едрите му ръце.

— Не, моля те. — Молбата ѝ не достигна до него през дивата страст, която го обгръщаше. — Раф! — Приглушеният ѝ вик най-после го накара да спре. Каролайн се взря в потъмнелите му очи. — Не бива да правим това тук — прошепна тя, а в гласа ѝ се долавяше едва прикрито разочарование. — Мери... мисис Куин... — успя само да изрече между накъсаните дихания, които не можеше да усмири.

Смяташе да го възпре, да го принуди да я пусне, но силната му ръка я обгърна през ханша и я притисна към слабините му. Тя се разколеба. Беше твърд и пулсиращ и тялото ѝ инстинктивно се търкаше в него.

— Няма къде другаде — въздъхна Улф и устните им отново се сляха. Но след като я целуна, той я вдигна и я отведе няколко крачки назад, където нямаше да ги забележат веднага.

Застанаха в един ъгъл, отделен за килер: Каролайн се облегна на грапавата стена, а Улф я прикри с едрото си тяло. Тя съзнаваше, че е

глупаво да го желае между каци с пушена сланина и чувани брашно. Но нищо не можеше да стори.

Нямаше как да принуди тялото си да не отговаря на допира му.

И двамата бяха облечени и ако някой се събудеше, в което Улф се съмняваше, щеше да види само как двама души се целуват. Някои може би биха се изненадали, че тъкмо този мъж и тази жена си разменят ласки, но Улф подозираше, че Мери не би се учудила. Както и да е, това си беше само целувка.

Но Улф не беше сигурен дали може да се задоволи само с устните ѝ. Дори в този миг ръцете му се промъкваха, за да я докоснат на всички места, по които я беше докосвал преди. Говореше истината, когато ѝ каза, че не може да я забрави. Но не беше споменал колко упорито се бе опитван да стори това.

Напразно. Сега стоеше притиснат до тази жена с длани върху гърдите ѝ и тялото му гореше в копнеж.

Тя не носеше корсет и докато езикът на Улф навлизаше все по-надълбоко в устата ѝ, ръцете му намериха щръкналите ѝ зърна. Дали тя усещаше, че никой не идва от другите стаи, или пък беше толкова опиянена от страст, че това вече не я интересуваше? Въздъхна в устата му и обви ръце около врата му.

Не носеше много фусти. Отдавна се бе отказана от желанието на англичанките да слагат една върху друга колкото е възможно повече. Въпреки това на Улф не му беше лесно да се справи с катовите лен. Копринено гладката ѝ кожа събуди у него свирепост желание да останат сами поне за час. Бедрата ѝ инстинктивно се разтвориха и той потърси топлата влага.

— Раф. — Думата ѝ се изплъзна, докато си поемаше дъх, след като той я бе докоснал с невъздържани пръсти.

— Шшш. Никой няма да види — увери я той с надеждата, че гърбът му е достатъчно прикритие от натрапници в стаята. Тя беше стегната, гореща... и влажна. Улф се наслади на усещането, на ситните косъмчета, в които се заплитаха пръстите му, на израза в помътнелите ѝ очи, когато тръпките заляха тялото ѝ.

— Докосни ме. — Улф не беше сигурен дали е изрекъл тази молба на глас, докато не усети пръстите ѝ под ризата и набедрената си превръзка. Дланта ѝ се сви около набъбналата плът.

Тогава я повдигна и я наниза върху себе си, като уви бедрата ѝ около ханша си. Екстазът я обхвана веднага, тя обля тялото му с млечен сок и го накара да излее семето си в нея.

Все още дишаха тежко, когато той облегна чело върху главата ѝ и затвори очи.

— Не бях го запланувал.

— Знам. — Разумът си проправяше път през чувствената мъгла, която я покриваше. И ѝ пращаше недвусмислени послания. Беше се любила с него, когато смяташе, че е влюбена, и то след като той я бе изоставил. Преди в глупостта си се надяваше, че не му е безразлична. Сега вече съзнаваше колко е грешала. Той я беше използвал като средство за отмъщение. От собствената му уста бе чула тази истина и въпреки това не можеше да престане да се люби с него. И още по-лошо — да го обича.

Улф я пусна на земята и Каролайн започна да оправя полите си. Обърна му гръб, когато той се опита да ѝ помогне.

— Недей, моля те.

— Нямам намерение да се извинявам.

Тонът му я накара да прекъсне заниманието си и да го погледне. Изразът му бе суров.

— Не си спомням да съм ти искала извинение.

— Не съм те насилил.

— Разбира се, че не си — съгласи се тя и вдигна глава. — Трябваше само да почакаш, докато започна да се държа като глупава жена, каквато съм всъщност. — Каролайн понечи да мине край него, но той я улови за ръката. Не я пусна, дори когато тя се дръпна.

— Не си глупава.

— Така ли? — Тя го стрелна с поглед през лявото си рамо. — А как ще наречеш жена, която се оставя да я използват не веднъж, а отново и отново?

— Не съм те използвал, Каролайн.

— О, моля те, не лъжи. — Тя се обърна към него с ръце на кръста. — И двамата знаем истината.

— Истината ли желаеш да чуеш?

— Малко разнообразие би било приятно. Знаеш, че мога да я понеса. Нали виждаш какво се случва, след като знам, че това, което

правиш с мен, няма нищо общо с любовта, а само с омразата към баща ти.

Той не отвърна нищо, продължи да я гледа с мрачни очи.

— Е, какво ще ми отговориш сега? — Каролайн изчака малко, впила огнен поглед в него, после му обърна гръб. — Смятам, че е време да си вървиш.

— Няма да тръгна, преди да разрешим спора.

Улови раменете ѝ и не ѝ даде възможност да се отдръпне, дори когато вратата се отвори и в стаята се появи сънena Мери.

— Всичко наред ли е? — попита тя и се уви в шала си.

— Да. — Улф се ядоса, че ги прекъсват.

— Съжалявам, че сме те събудили. — Каролайн се опита да пристъпи напред, но натискът върху раменете ѝ я спря.

— О, не сте вие. Колин ме събуди. Учудих се, като чух гласове откъм тази стая. — Докато говореше, Мери отстъпваше назад към вратата. Каролайн чу Колин да плаче.

— Говорехме — обясни Улф с по-приветлив тон. — Скоро ще си тръгвам.

— Всъщност той си тръгва веднага. Нали, Раф? — Каролайн се обърна леко към него, за да го погледне.

— Казах скоро...

— Връщам се в леглото.

Двамата откъснаха погледи един от друг навреме, за да видят как Мери затваря вратата след себе си.

— Видя ли какво направи? — гневно изсъска Каролайн.

— Осигурих на двама ни малко време насаме.

— Аз пък не искам да оставам сама с теб.

— Преди малко не беше така...

С рязко дръпване Каролайн успя да се освободи от ръцете му. Застана по средата на стаята с гръб към него. Гордостта ѝ беше разбита.

— Моля те, върви си.

— Каролайн. — Той пристъпи към нея и прегърна стройното ѝ тяло. Този път не грубо, а с нежна милувка обхвана талията ѝ. — Моля те — прошепна той до ухото ѝ и дъхът му развя кърничките около лицето ѝ. Усети, че по тялото ѝ премина тръпка.

— Никога не съм искал да те нараня. Признавам, че преди да се любим първия път, исках да отмъстя. Но щом те взех в прегръдките си, тази мисъл изчезна от главата ми. — Тя не отвърна и той бавно започна да движи ръцете си, да я гали... да ѝ показва колко много я желае. Тя се отпусна до него и Улф наведе глава да вдъхне сладкото, чисто ухание на косата ѝ. Остана за миг така, за да се наслади на аромата.

Беше човек на думите, но никога досега не се беше чувствал толкова непохватно. Искаше му се тя да разбира неговия език, защото усещаше, че така би могъл да изрази по-добре чувствата си.

Привлече я по-близо до себе си и постави ръце върху ханша ѝ.

— Трябва да знаеш, че за мен ти значиш много, че...

Думите му секнаха така внезапно, че Каролайн отвори очи и опита да се обърне. В този миг осъзна къде са ръцете му.

Знаеше, че рано или късно ще разбере. Това бе нещо, което едва ли можеше да се крие вечно. Но колкото и често да си бе представяла този миг, не се беше подготвила за тишината, която последва разкритието му. Навън вятърът виеше — смразяващ акомпанимент към ударите на сърцето ѝ. Искаше да каже нещо... да обясни. Но какво? Устните ѝ пресъхнаха, тя ги навлажни и преглътна, а той бавно изви лицето ѝ към себе си.

Каролайн изпита желание да го види по-добре, но после едва не се засмя на глупостта си. За какво ѝ трябваше да вижда разочарованието в тъмните му очи?

Вместо да си губи времето, трябваше да вземе решение какво да му каже. Дали да избере истината без значение кого ще нарани... или лъжата, която щеше да осигури на детето ѝ живот без позор? Истината или заблудата? Съзнанието ѝ блуждаеше между двете страни на монетата.

Той я чакаше да каже нещо... каквото и да било. Издутият корем под прикритието на полата ѝ не беше плод на въображението му. Стръмната извивка не подходеше на тялото ѝ, което дори бе отслабнало, откакто бе пристигнала от Англия.

Секундите минаваха, отмервани от ударите на сърцето му, а тя не продумваше. Накрая Улф наруши тишината с въпрос, твърде предпазлив в сравнение с обичайната му безцеремонност. Откри, че не е в състояние да попита кой е баща на детето. Слабостта му към Каролайн го объркваше.

— Кога?

Каролайн въздъхна и нарочно се престори, че не го е разбрала:

— През пролетта.

Ръцете му се свлякоха от раменете ѝ и тя усети липсата на топлината им.

— А, през пролетта — изрече той и закрачи до камината и обратно. — Подходящо време за раждане. Дърветата цъфтят, топло е, изобщо животът се обновява. — Говореше тихо и вървеше към нея. Спря на разстояние, достатъчно за да я докосне. С палец повдигна брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

— Кога през пролетта ще се появи бебето? — Трудно му беше да се въздържа да не я прегърне и да поиска да узнае истината. Бавно отпусна ръцете си.

— Не съм сигурна. — Как искаше да отклони поглед от него! Но не можеше. Да му каже, че няма права над нея. Беше се отказал от тях в деня, когато я заведе в „Седемте бора“. И я остави на баща си. Сигурно още тогава е знаел, че тя би живяла вечно с него. Че го обича. Но той я захвърли, принуди я сама да вземе това решение. Решение, което тя не искаше да взема.

Как би могла да избира между доброто за своя любим и доброто за детето си? Коя жена би могла?

Дори не бе сигурна дали Улф иска да знае истината. Не беше ѝ се обяснил в любов. Не беше чула клетви за вечна вяност. Наистина отскоро беше вдовица. Но на границата жените, особено младите, не оставаха дълго неомъжени. Беше ли дошъл при нея с предложение за женитба? Не. Желал е само тялото ѝ. Това би си признал.

Никога не бе изричал нещо, по което тя да разбере, че желае отговорностите на семейния живот. Беше като брат си. Скитник, който скоро щеше да я изостави. Нея и тяхното дете.

Проявяваше се като глупачка още от първата им среща. Отново и отново. Беше заложила бъдещето си на карта, а също и бъдещето на брат си, заради докосването на ръцете му. Този път трябваше да стори друго.

— Добре, Каролайн. Не си съвсем сигурна кога. Да не би да намекваш, че не знаеш кой е бащата на твоето дете?

— Трябва ли да обсъждаме това сега? — В гласа ѝ се долавяше молба. — Мери може да ни чуе.

— Трябва, Каролайн. — Улф не устоя и хвана ръцете ѝ. — А Мери сигурно знае повече от мен.

Не можеше да отрече... дори не се опита.

— Струва ми се, че въпросът ми не е сложен. Знаеш ли кой е бащата?

— Това има ли голямо значение за теб?

— По дяволите, има! — Улф осъзна, че е повишил тон и поклати глава. Прोшепна: — Има голямо значение. Каж ми знаеш ли?

— Да.

Той явно не очакваше такъв отговор. Щом признаваше, би трябвало да продължи... да му каже това, което го интересуваше. Но тя млъкна. Каролайн стоеше и чакаше, а той бе сложил ръце на раменете ѝ.

— Мое ли е детето? — Стисна я по-силно. — На баща ми ли е? По дяволите, Каролайн, кажи ми!

Сега, когато трябваше да направи избор, тя нямаше сили да отвори уста. Мълчанието бе единствената защита, която можеше да предложи на нероденото си дете.

И това мълчание прогони мъжа, когото обичаше.

— Тъй като отказваш да ме осведомиш, ще приема най-лошото — отсече той и тръгна. Не се спря. Хапещ вятър нахлу в стаята, когато отвори вратата. В следващия миг Улф бе изчезнал.

Дори да бе забелязала, че Улф вече не се отбива у тях, мисис Куин не каза нищо. Мери не беше така сдържана.

— Не знам какво искаш да ти кажа. — Още преди да изрече думите, Каролайн вече съжаляваше за раздразнението, което личеше в гласа ѝ. Но не беше в добро настроение, а Мери не желаше да смени темата за Раф Макуейд.

Каролайн коленичи пред Мери, която кърмеше ревливото си бебе, и улови свободната ѝ ръка.

— Моля те, Мери, не желая да говорим за него.

— Знам, че нещо не е наред, Каролайн. Можеш да отричаш колкото си искаш. Не те питам от любопитство, а защото се тревожа за теб.

— Аз съм щастлива. Ти се възстановяваш, навсякъде се говори за мир с индианците...

— Да, да. Харесва ти да седиш тук със сприхава старица и болно дете, чиято майка едва се грижи за себе си. Кажи ми как е възможно да поемаш толкова много работа върху плещите си, след като всяка сутрин, щом се събудиш, стомахът ти изхвърля храната си?

Тя внезапно млъкна, а Каролайн се разсмя. За оптимистично настроената Мери беше необичайно да говори така.

— Господи! — Каролайн поклати глава. — Нямах представа, че сутрешните ми пристъпи на гадене те събуждат.

— Приятелки сме, нали, Каролайн? — Мери стисна ръката ѝ.

— Разбира се.

— А не ми позволяваш да ти помогна.

— Не ставай смешна. Заета си с Колин и не можеш да...

— Не говоря за работата, много добре знаеш. — Мери отмести спящото дете от гърдите си и го подаде на Каролайн. Тя го целуна по гладкото челце и го сложи в кошницата. Преди да се изправи, Мери отново я улови за ръцете. — Ти ме изслуша, когато ти разказвах за Логън... за страха, че той не споделя любовта ми. — Дълбока въздишка разтърси слабите ѝ гърди. — И разговорът с приятел ми помогна много.

— Искаш и аз да направя същото, нали? — Каролайн усети, че в нея се надига раздразнение, но се опита да го потисне. — Да оголя пред теб душата си. Добре, Мери. Откъде да започна? Не обичах съпруга си. Не, нека да бъде честна. Мразех го. Сега доволна ли си?

— Кой ли обичаше Робърт?

— Вярно, никой. — Тя почувства как част от тревогата ѝ се стопява. — Но аз се омъжих за него и му дължа поне малко вярност. — Не ѝ се мислеше за това как го бе измамила.

— За сметка на твоето щастие?

— Има по-важни неща от моето щастие.

— Детето ти е от Раф, нали? О, моля те, не ме гледай така, сякаш те е ударил гръм. — Мери обгърна шията ѝ. — Мисис Куин излезе на разходка, а аз, както знаеш, на никого няма да кажа нито дума.

— Как разбра? — Нямаше смисъл да отрича. Каролайн виждаше това върху добродушното лице на Мери. Тя беше твърдо убедена и лъжите нямаше да помогнат.

— Бих искала да кажа „по интуиция“. — Тя наведе глава и няколко меки къдрици се изплъзнаха от бонето ѝ. — Но истината е, че

чух разговора ви с Раф преди седмица.

— Мери, ти ме смайваш. — Каролайн наклони глава назад. — Подслушвала си?

— Може би малко. Но пък и вие не се стараехте да говорите тихо. О, Каролайн, защо не му каза истината?

— Ами ако и аз не знам истината?

— Престани веднага! — Мери се изправи и я дръпна за ръцете. — И двете знаем, че Робърт не те е докосвал. Мислиш ли, че не знаех какво става в къщата? Заплашваше те и ако можеше, щеше да идва често в леглото ти. Но истината е, че прекарваше дните си в пиене, а нощите — в самота.

— Господи! — Каролайн се смути от червенината, която изби по бузите ѝ. — Не съм предполагала, че можеш да говориш така открито.

— Просто искам да си добре. — Мери я прегърна през кръста. — Ти си най-добрата ми приятелка.

— Тогава ми повярвай, че върша това, което трябва.

— Значи няма да му кажеш? — Мери се отдръпна назад и се вгледа в лицето ѝ.

— Мери! — бавно изрече Каролайн.

— Добре. Оставям те на мира.

— И няма да кажеш на Раф?

— Няма. Нито дума.

По-късно тази седмица Каролайн си даде сметка, че е трябвало да поиска още едно обещание — двете с Мери да не обсъждат никога повече този въпрос. Защото Мери явно бе решила, че щом не може да съобщи на Улф, че му предстои да стане баща, то трябва да убеди Каролайн да го стори.

— Логън ми каза, че в Оксфорд бил отличен студент. И в обществото добре го приемали.

Лъжицата, с която Каролайн разбъркваше тестото за хляба, се закова на място. Със свободната си ръка тя отметна кичур коса от челото си.

— „Той“ вероятно се отнася за Рафърти Макуейд?

Мери я погледна умолително.

— Той е прекрасен човек. Искан ми се да не го пренебрегваш само защото в жилите му тече индианска кръв.

Сега вече Каролайн пусна лъжицата и се обърна с лице към приятелката си.

— Това ли си мислиш — че го отхвърлям заради расата му? — Без да чака отговор, продължи: — Ако е така, много си далеч от истината.

— Но ти го обичаш. Сигурна съм.

— Може би. — И двете говореха с възбудени гласове. — Само че той не ме обича.

Мери нямаше с какво да опровергае думите ѝ. Раф с нищо не беше доказал обратното. Не беше идвал при тях от онази нощ, в която бе открил, че е бременна. Отсъствието му бе забелязано дори от разсеяната мисис Куин. Миналата вечер тя беше подхвърлила, че скоро не са хапвали прясно месо. Тъй като само Улф им носеше дивеч и понеже думите ѝ бяха придружени от многозначителен поглед към Каролайн, беше очевидно, че възрастната жена намира пряка връзка между двете явления.

— Предполагам, че мистър Макуейд е извън форта — произнесе Каролайн с най-аристократичния си тон. Но трябваше да премисли, преди да си придава важност пред мисис Куин.

— Мистър Макуейд ли? — хрипливо се засмя възрастната жена и избухна в кашлица. — Мислех си, че вие двамата отдавна сте приключили с формалностите — продължи тя, щом си пое дъх.

Бяха приключили с формалностите наистина. Жената беше права. И въпреки че Каролайн предпочиташе да е сама и далеч от присмехулните подмятания на мисис Куин и сладникавия романтизъм на Мери, тя не се отделяше от тях.

Едрата шарка се бе превърнала вече в сериозна заплаха. Присъствието ѝ се усещаше във въздуха и постоянно ѝ напомняше, че трябва да се върнат с Мери и бебето в „Седемте бора“.

Мирните преговори вървяха добре и сигурно скоро това щеше да стане възможно.

Мисис Куин се върна от всекидневната си разходка и съобщи, че вече няма причина да се страхуват от индианците.

— Сложили са си знака под договора — провикна се тя още от вратата. — Вече няма да се притесняваме, че може да ни вземат скалповете, докато спим — радостно обяви тя.

— Защо сте толкова възбудени? — попита Мери, без да става от стола-люлка, откъдето видя как възрастната дама улови Каролайн за ръцете и двете затанцуваха из стаята.

— Не чухте ли какво казах?

— Чухме — отвърна Каролайн и притисна ръка към сърцето си, след като мисис Куин я пусна. — Разкажи ни за договора. Как са се уговорили?

— Утре ще има церемония, но те вече са го подписали. — Мисис Куин тупна в креслото си до камината и известно време се бореше да си поеме дъх. — Литълтън се съгласил да пусне вождовете, щом му доведат виновните индианци във форта.

Каролайн не виждаше нищо ново в това, но замълча.

— Сега вече между двата народа ще се възцари приятелство — бърбеше мисис Куин. — Отново ще търгуваме.

Всичко това звучеше добре, пък и нали на мир се бяха надявали. Поляха го с чаша ябълково вино и Каролайн бе обзета от радостното вълнение на мисис Куин. Но тайно в себе си се питаше какво ли мисли Раф за спогодбата. Дали тя бе пропуснала нещо, или договорът всъщност променяше много малко?

Тази нощ Каролайн лежеше в леглото с ръце върху заобления си корем и гледаше как сенките, хвърляни от огъня, играят по тавана. Трудно ѝ беше да проумее отношенията между племето чероки и англичаните... нейния народ. Нямаше защо да се учудва, че двамата с Улф не се разбираха за каквото и да било. Но въпреки това не преставаше да мисли за него. Той не беше във форта. Мисис Куин ѝ бе споменала това — отново с многозначителен поглед.

Значи си беше отишъл. Вероятно сега беше някъде сред своя народ. Каролайн не успя да се пребори с тъгата, която превземаше душата ѝ. Но може би така беше по-добре. Сега вече никой не можеше да я спре да напусне форт Принц Джордж и да се върне в „Седемте бора“.

Щом англичаните смятаха да търгуват с племето чероки, защо тя да не стане един от търговците? Но за разлика от покойния си съпруг, щеше да бъде честна и открита с индианците.

Церемонията на следващия ден бе изпълнена с тържественост и великолепиe. Индианците носеха празничните си одежди. Декемврийското слънце блестеше в сребърните им нагръдници, в

ризите им от шарен английски плат, покрити с къси пелерини, които се развяваха на вятъра. И те като Улф притежаваха изобилие от татуировки, но докато неговата коса бе дълга и лъскава, главите на вождовете бяха обръснати с изключение на опашката в средата на темето, която украсяваха с пера и нанизи от раковини.

За да не останат по-назад, Литълтън и офицерите му се появиха в пълно бойно снаряжение. Алените им туники и белите напудрени перуки не отстъпваха по пищност на индианското облекло.

Чуха се речи, бяха показани подаръци... но не се стигна до размяна. С враждебен жест губернаторът обяви решението си да задържи при себе си даровете на мира — мускети и барут, — докато не му предадат виновните за клането.

Но Каролайн не видя и следа от обида върху лицата на вождовете. Напротив, всички изглеждаха доволни от споразумението.

Ала най-голяма радост изпитваше губернаторът. Възнамеряваше след няколко дни да напусне форта. Разбира се, той нямаше друг избор. Почти половината от хората му го бяха изоставили и бяха потеглили към Чарлз Таун, когато той намекна, че който желае, може да си върви. Страхът от едрата шарка бе достатъчна причина.

Каролайн не завиждаше на войниците, избягали от страшната болест. Самата тя се готвеше да стори същото. Мери и бебето не бяха възстановили силите си, но тя благодареше на бога, че са живи. Не рискуваше нищо. Договорът бе подписан. Войниците, с изключение на един символичен отряд, се бяха оттеглили, а индианците според нея бяха готови да посрещнат нов търговец. Време беше да напусне форт Принц Джордж.

— Наистина ли няма да дойдете с нас? — Каролайн хвърли поглед през рамо към мисис Куин, която седеше в креслото си и пушеше глинена лула. Продължи да сгъва фустите и да ги нарежда в дисагите, а жената поклати побелялата си глава.

— Смятам да ида в Чарлз Таун веднага щом мога. — Мисис Куин премигна през дима, който се виеше около лицето ѝ. — Но ми се струва, че още е рано да тръгвате.

— Нали ви обясних за едрата шарка? — Каролайн сниши глас, за да не събуди Мери. Тя си беше легнала рано, за да събере сили за пътуването утре.

— Изкарах шарката през трийсет и пета. Едва не умрях. — Тя дръпна от лулата. — Но се оправих. — Обърна глава към вратата: — Кой ли може да е по това време?

Каролайн не беше чула нищо, преди мисис Куин да проговори, но сега се убеди, че някой чука. С кимване възрастната жена ѝ нареди да отвори.

Навън беше тъмно, но тя веднага разпозна едрата фигура на Улф. Стоеше на прага, в мрака лицето му не се виждаше. В ръката си държеше дългия мускет. Каролайн усети горчиво-сладък копнеж и ако не беше споменът за последната им среща и стойката му — горда и сурова, — тя би се хвърлила в обятията му.

Не знаеше колко дълго са стояли, загледани един в друг. Мисис Куин наруши тишината с груб вик:

— Кой е на вратата, дяволите да го вземат? От тоя студ може да замръзне дори метлата на вещица.

— Раф е, мисис Куин — обади се той. — Водя един човек, който иска да види Каролайн.

— Тогава го вкарай вътре, за бога!

Каролайн отстъпи назад, за да пропусне Улф в стаята, и чак тогава забеляза, че с него има друг човек. Плахо се усмихна на младежа, увит от глава до пети в балтон и дебел шал. Той отгърна шала и се разсмя на слисания ѝ вид.

— Е, Каро, така ли ме посрещаш, след като идвам толкова отдалеч, за да те видя?

— Нед? — Каролайн се хвърли към госта. — Нед, ти ли си?

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— И ето къде ме откри мистър Макуейд — тържествено завърши разказа си Едуард Симънс, осмият граф Шубридж. Облегнал лакти на дървената маса, той хвърли поглед към Улф, после към сестра си. Тя седеше до него с ръка на рамото му. Известно време единственият звук в стаята бе прашенето на съчките в камината.

Накрая Каролайн поклати глава:

— Не разбирам. Естествено, радвам се да те видя, но... — Тя го стисна за ръкава. — Какво те е прихванало, та си дошъл чак дотук? — Мисълта да го повика при себе си й бе минала през ума, когато смяташе, че двамата с Раф ще... Но не си струваше дори да си спомня за това. После бе предположила, че някой ден той сам ще реши да дойде в Новия свят. Но не очакваше това да стане толкова скоро...

— Ами... стори ми се интересно приключение — отвърна той, без да съзнава, че Каролайн е забелязала нервното потрепване на дясното му око.

Беше пораснал с цял фут, откакто го бе видяла за последно, и сега беше по-висок от нея, но Каролайн все още познаваше кога я лъже.

— Приключение, казваш. — Тя наклони глава настрана. Едуард само кимна и си отчупи парче от пудинга, който преди малко бе отместил с твърдението, че ще се пръсне, ако изяде още една хапка. — А училището?

— Напуснах — рече той, докато дъвчеше поръсения с канела сладкиш.

— Напуснал си!? Нед... — Каролайн се изправи. — Не мога да повярвам, че си извършил подобно нещо. Особено след като аз... — Спря се, преди да изброи всичко, което бе преживяла, за да му осигури средства. Скръсти ръце и се обърна с гръб, за да възстанови самообладанието си. Така пропусна заговорническия поглед, който брат й хвърли към Улф, и окуражителното кимване, което получи в отговор от него.

— Помолиха ме да напусна.

— Какво? — Завъртя се рязко и полите ѝ прошумоляха по пръстения под.

— Не беше чак толкова зле — с принудена усмивка обясни Едуард. — Бяха дори много любезни, като се вземе предвид, че...

Със страшно предчувствие Каролайн попита:

— Какво?

— Че не са получили пари за цяла година.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ и тя усети, че ще припадне. Стисна облегалката на стола.

— Сигурно е станала грешка. Плащането на таксата за училището беше част от... — Погледът ѝ се стрелна към Улф, който седеше в ъгъла, облегнат на дългата си пушка.

— Сигурно е грешка — повтори тя.

— И аз така помислих. Нали ми каза, че само при това условие ще се омъжиш. Но после дойде мистър Чипфорд и ми съобщи, че е истина.

— Не са били изпратени никакви пари? — Каролайн не беше склонна да обсъждат личните си дела пред Улф, но той не се готвеше да си тръгва, пък и бе чул достатъчно, за да се досети за останалото.

— Нито пени. — Едуард се изправи и отиде до сестра си. Отначало я прегърна плахо. Беше свикнал тя него да успокоява. — Реших, че ще е най-добре да дойда и да те потърся — каза той, когато тя облегна глава на рамото му. — Съжалявам, че нещата не се наредиха така, както се надяваше.

Каролайн го погали по бузата и се изненада, че вече не е гладка като бебешка кожа. Беше му поникнала брада. Но Едуард бе пораснал не само физически.

— Радвам се, че дойде. И без това смятах да те повикам.

— Наистина ли?

Сините му очи проблеснаха щастливо и за миг тя отново зърна предишния Нед.

— Наистина. Сега си лягай. Сигурно си уморен от твоето „приключение“.

— Малко. Но къде ще спя? — Той се огледа наоколо, сякаш очакваше да види таен коридор, водещ към спалните помещения.

Каролайн се усмихна при мисълта с колко различен живот ще трябва да свикне брат ѝ.

— Качи се по онази стълба на тавана — посочи тя със замах. — Там ще намериш уединено кътче и удобен дюшек.

За негова чест Едуард само кимна и сложи крак на долното стъпало. Но по средата на стълбата се спря и погледна към сестра си.

— Щастлив съм, че дойдох, Каро. Не ми харесваше да сме разделени от цял океан.

— На мен също, Нед.

Каролайн дълго остана загледана в грубата стълба, преди да се обърне към единствения друг човек в стаята. Смяташе, че за него оттеглянето на брат ѝ ще бъде идеалната възможност да си тръгне. Но Улф сякаш бе пуснал корени. Наблюдаваше я изпод мигли с непроницаем израз на лицето и не помръдваше.

Каролайн преглътна и се зае да прибира чиниите. Брат ѝ бе погълнал две порции яхния, няколко филии царевичен хляб и десерта за толкова кратко време, че тя се запита откога ли не е ял. Раф бе приел само чаша загреято и подправено ябълково вино. Каролайн реши, че няма да се приближи до него, за да вземе чашата.

— Благодаря ти, че доведе Нед — каза тя, когато тишината стана непоносима. — Къде по-точно го намери?

— Недалеч от пътеката, близо до Естато. Беше си запалил голям огън. Не беше трудно да го забележа.

Каролайн заля чиниите с вряла вода, добави сапун и ги остави да киснат.

— Още веднъж ти благодаря. Нед сигурно е доволен, че си го довел до форт Принц Джордж.

— Не знам. — Улф остави пушката в ъгъла и се приближи до масата. Дръпна един стол, обърна го с облегалката напред и го възседна. — Стори ми си, че се зарадва най-много, като разбра, че те познавам.

Каролайн кимна и започна да търка чиниите. Не ѝ се нравеше нито чувството за уют, обзело я от близостта на Улф, нито изпепеляващият поглед, прикован в гърба ѝ. Въпреки че в стаята не беше топло, по челото ѝ избиха капчици пот.

Плискането на водата, прашенето на съчките в огъня — тези шумове сякаш кънтяха в тишината на нощта. Когато вече не можеше

да издържа, тя се обърна рязко, сложи сапунени ръце на хълбоците си и впи поглед в него. Той не изглеждаше изненадан от внезапните ѝ движения.

— Е, вече знаеш.

Улф само вдигна вежди, което я накара да процеди през зъби:

— Не се преструвай, че не си чул какво каза Нед. Омъжих се за баща ти поради една единствена причина.

— Не се учудвам. — Улф се наведе напред и облегна брадичка на кръстосаните си ръце. — Не съм си и помислил, че е било по любов.

Равнодушният му, почти безразличен тон я вбеси... а може би вестите, които брат ѝ бе донесъл, най-после проникваха в съзнанието ѝ.

— Останах без пари — каза тя с горда осанка. — А баща ти дори не изпълни условието в брачния договор. — Не обърна внимание на гласчето, което ѝ казваше, че тя също е нарушила уговорката. — Обеща да се погрижи за брат ми, а не го направи.

Той отново не отвърна нищо, а продължи да я гледа с тъмните си жарки очи, които я привличаха като магнити. Ала тя упорито не отстъпваше.

— Какво искаш от мен?

Можеше да се закълне, че нещо проблесна в очите му, но изразът му остана непроменен.

— Каролайн, за теб е по-добре да не задаваш такива въпроси. Един ден може да ти кажа какво точно искам от теб. А засега ми стига да ти поискам обяснение закъде, по дяволите, си стегнала багажа.

Каролайн проследи погледа му до натъпканата кожена торба. Беше я оставила върху сандъка в ъгъла, преди да сложи масата за Нед.

Не изпита страх от ниския му заплашителен тон.

— Ще заведе Мери, бебето и Нед в „Седемте бора“.

— Побъркана жена! Нямах ли малко разум в главата?

— Имам, и то много разум, който ми казва, че е по-добре да напуснем това нападнато от болести място. — Каролайн осъзна, че не умее да владее гласа си, и се изви към умивалника, без да обръща повече внимание на Улф. Поне на това се надяваше да е способна.

— Ще те заведе в Чарлз Таун.

— Какво? — От всички аргументи, с които очакваше да я засипе... от всичко, което можеше да ѝ каже, това беше най-

неочакваното. — Не искам да ходя в Чарлз Таун.

— По дяволите, Каролайн, мястото ти не е тук.

— А къде? — Тя му обърна гръб с надеждата да не забележи блясъка на сълзите в очите ѝ. — Нали чу Нед? В Англия нямаме нищо. — Тя въздъхна дълбоко и отново се обърна с лице към него. — „Седемте бора“ е всичко, което имам.

— Значи според теб това е всичко, което ти и детето ти имате.

За пръв път, откакто се бе появил на прага, споменавахе за тяхното дете и Каролайн почти бе забравила ужасната раздяла след предишната им среща. Сега всичко се стовари отново върху нея. Гневът на Улф, завещанието на Робърт, което я оставяше без пари, ако не излъжеше, че детето е негово.

— Най-добре си върви. Още веднъж ти благодаря, че доведе... Престани. Какво правиш? — Той беше станал от стола и я бе сграбчил за раменете.

— Не ми е нужна благодарността ти, много добре знаеш.

Присъствието му я зашеметяваше... Мирисът, допирът на силните му ръце. Но Каролайн се обгради с желязна стена.

— Нищо друго няма да получиш от мен.

Улф не каза: „Ще видим“, но лицето му — с повдигнати вежди и разширени ноздри — говореше красноречиво. Целуна я и решимостта ѝ започна да се стопи. Целувката му бе бърза и груба. Собственическа. Настоятелна. Отдръпна се и я загледа, докато тя бавно отвори очи.

— Очакват ме в Естато утре. Всъщност още днес, но сметнах, че не е хубаво брат ти да се лута сам. Щом се върна, ще продължим разговора.

С тези думи той излезе.

Трябваше да го побутне два пъти, преди Едуард да отвори очи. Той веднага се оплака от светлината.

— Хайде, Нед — настоя тя и постави свещника на пода. — Време е за ставане.

— Каро. — Произнесе името ѝ с такъв умолителен тон, който ѝ напомни за някогашното малко момче. Тя се засмя и дръпна юргана от лицето му.

— Тук ставаме преди петлите, Неди.

— Мистър Макуейд не става толкова рано. — Едуард леко отвори едното си око.

— Да, но мистър Макуейд вече не е тук.

Каролайн не разбра дали тонът на гласа ѝ накара брат ѝ да се изправи рязко на лакти. Не искаше думите ѝ да прозвучат така горчиво, но вече не можеше да ги върне обратно.

— Помислих си, че мистър Макуейд ти е приятел.

— Какво те накара да си помислиш така? — Каролайн взе свещта и тръгна към стълбата.

— Той каза така. — Отговорът на Едуард ѝ напомни за свещеник, който чете Библията.

Сви устни и погледна през рамо.

— Облечи се бързо, Нед. Закуската е почти готова. Трябва да потеглим рано.

Престори се, че не чува въпроса, който той ѝ зададе, и бързо слезе долу. Влезе в спалнята и видя, че Мери седи в леглото и кърми Колин. Тя вдигна глава и сложи пръст на устните си. С кимване на главата посочи мисис Куин, дълбоко заспала до нея. Двете с любопитство погледаха как възрастната жена си поема въздух, който дълго клоkochи в гърлото ѝ, преди да излезе навън с шумно хъркане. Размениха си усмивки и Каролайн с леки стъпки изтича в кухнята да обърне бекона, цвъртящ в тигана.

Мери изглеждаше в добро настроение. Само да не бяха тъмните кръгове под очите ѝ, които растяха с всеки изминал ден. За стотен път Каролайн се помоли да не греши, като тръгва за „Седемте бора“.

След малко получи възможност да претегли още веднъж всички аргументи в полза на тръгването им.

— Къде отиваме? — Нед слезе от стълбата. — Не ме ли чу, като те питах преди?

Изглеждаше сънен и начумерен и на нея ѝ се прииска да го прегърне като снощи. Но нещо в него ѝ подсказваше, че няма да се зарадва на този жест. Затова тя продължи да бърка царевичната каша.

— Връщаме се в „Седемте бора“. Там ще ти хареса, Нед. Къщата е много по-хубава от тази и...

— Сигурна ли си, че е разумно да напускаме форта. Мистър Макуейд каза...

— Мистър Макуейд не може да знае всичко.

— Може би. — Нед се отпусна върху един стол и протегна краката си напред. — Но той е наполовина индианец и смята, че...

— Той каза, той смята, той мисли... Нед! — Каролайн коленичи пред него и го улови за ръцете. — „Седемте бора“ е нашият дом. Племето чероки току-що подписа договор с англичаните. С очите си видях.

— Но...

— Трябва да помислим и за друго, фортът е нападнат от едра шарка. Досега успяхме да се опазим от нея, но с всеки ден броят на заразените расте. А не сме само ние. Трябва да помислим за Мери и нейното бебе. Снощи тя спеше и не можахте да се запознаете, но тя също живее в „Седемте бора“. Сега двете разчитаме на теб.

Известно време Едуард я гледа със сините си, досущ като нейните, очи, после кимна и Каролайн не устоя на предишното си желание да го прегърне. Предположението ѝ излезе вярно. Той наистина изглеждаше смутен от жеста ѝ и тя отново отбеляза колко много е пораснал брат ѝ само за няколко месеца.

Когато Мери влезе при тях, Каролайн ги представи един на друг и тримата седнаха да закусят, докато небето на изток просветляваше. Скоро се появи и мисис Куин и недоволно замърмори, че я оставяли сама. Но отново отхвърли предложението на Каролайн да тръгне с тях.

— Не, вие, младите, вървете. Аз съм се заклела, че кракът ми няма да стъпи на запад.

Едуард се нацупи, когато Каролайн го принуди да избере най-важното от сандъка, който бе донесъл със себе си. Трябваше да остави копринените си панталони и сака.

— Мисис Куин ще ти ги пази и по-късно ще си ги вземеш. Сега няма как да ги мъкнем.

— Но аз доведох товарен кон.

— Който ще трябва да носи всичкия ни багаж. Повярвай ми, Нед, изискано облекло няма да ти е нужно. Вземи по-грубите си дрехи.

— Като тези, които носи мистър Макуейд?

Трябваше да се досети, че вече бе време брат ѝ отново да спомене името му.

— Да, нещо подобно — промърмори тя.

Почти два часа след съмване напуснаха форта. Каролайн изчака, за да бъде сигурна, че Улф вече е тръгнал. За разлика от брат си тя

беше убедена, че той ще стане рано. А никак не ѝ се искаше да се натъкне по пътя на него. Не му беше обещала да остане във форта, но знаеше, че той очаква това. По-точно — изисква. Докато вървеше напред по пътеката към „Седемте бора“, Каролайн се питаше какво ли ще направи той, щом открие, че са напуснали форта.

Дяволите да те вземат, Каролайн Симънс, не, Каролайн Макуейд! Не можеше да забрави, че тя е вдовицата на баща му. И се проклинаше за това, че не престава да мисли за нея.

Улф се наведе напред, облегна ръце на бедрата си и се опита да я пропъди от съзнанието си. Съсредоточи се върху думите на омраза, които се сипеха от устата на Талцуска. Злобата му бе отправена към англичаните, но Улф не бе сигурен дали не говори лично на него. Всъщност бе съгласен с почти всичко, което братовчед му казваше. Договорът, подписан само от някои вождове, наистина беше обида за техния народ.

— Уойа иска да повярваме, че за нас е по-добре да преглътнем тази мерзост, вместо да се бием. Аз казвам, че той се държи като изплашена жена, каквато всъщност е.

След това лично оскърбление Талцуска скръсти ръце и всички в задименото помещение в Естато обърнаха очи към Улф.

Първият му подтик бе да прескочи тлеещия огън, около който седяха, и да се хвърли срещу своя противник. С какво удоволствие би го разкъсал на парчета, би забил юмрук в присмехулната му физиономия.

Но беше дошъл тук, за да проповядва в името на разума, предпазливостта и търпението... Трябваше да се придържа към основната си цел. Със свити юмруци и кръв, кипяща в безсилен гняв, той се обърна към вожда.

— Талцуска говори за несправедливостта на договора и с това аз съм съгласен — започна Улф на майчиния си език. — Но да убиваме жени и деца, както той предлага, означава да мислим с мозъка на пиле. — С ъгълчето на окото си видя как Талцуска понечи да се изправи, но седящите зад него го дръпнаха. Съветът беше свикан, за да разговарят не с юмруци, а с думи, и Улф внимателно подбираше своите.

— Нашите воини са храбри. Никой, дори англичаните, не може да отрече това. Но те са и мъдри. Някои от вождовете ни още са

пленници във форта. Ако започнем да убиваме, те ще бъдат обезглавени. Какво мислите за това?

— Ти какво предлагаш? Да седим като страхливи баби?

Улф впери огнен поглед в братовчед си.

— Предлагам да помислим, преди да се втурнем като обезумели във война, която не можем да спечелим.

— Уойа говори първо за нашата смелост, а после — за поражение — презрително изсумтя Талцуска.

— Поражението ще дойде не защото ни липсва храброст. Ще ни разбият, защото сме малко в сравнение с врага. Защото пушките и барута, с които се бием, идват от него.

— Според теб, Уойа, как трябва да постъпим? — попита вождът.

По-късно Улф седеше край потока, загледан в препускащата вода. Дали беше убедил съвета да действа предпазливо и благоразумно? Не знаеше. Истината бе, че самият той нямаше представа какво трябва да се направи. Съзнаваше, че необмислените постъпки само ще им докарат гнева на англичаните. Но пък и не биваше да седят смирено. Дали не трябваше да преговарят още? Той отпусна глава върху събраните си длани.

Месеци наред се опитваше да помири двата народа... двете половини, които се бореха в самия него. Да помогне да стигнат до решение, справедливо и за двете страни. Сега всичко му изглеждаше безнадеждно. Англичаните може би бяха доволни от подписания договор, но племето чероки виждаше само още едно доказателство за измамната същност на белия човек. Невинни хора бяха задържани като затворници и Улф знаеше, че е само въпрос на време договорът да бъде нарушен.

Тогава щеше да избухне война.

А той беше безсилен да я спре.

— А, ето къде била страхливата баба.

Улф скочи, щом чу подигравателния глас на братовчед си. Сега вече боят не беше забранен. Преди Талцуска да мигне, Улф се хвърли срещу него. Както бе очаквал, изпита огромно удоволствие от свирепия юмручен удар, който нанесе на врага си. Също и от приглушения вик, изтръгнал се от гърдите на Талцуска. Последваха

нови и нови удари и двамата противници се озоваха на каменистата земя.

Физически бяха равностойни съперници, но Улф бе малко по-висок. Двубоят бе ожесточен. Ту единият, ту другият взимаше надмощие, но Улф осъзна, че е ударен, чак когато в окото му потече кръв.

Възседна врага си през кръста и Талцуска извика нещо неясно. Улф не обърна внимание на думите му, докато ръцете му не бяха внезапно изтеглени и здраво хванати отзад. Съпротивляваше се срещу двамата мъже, но напразно. Те го държаха, а Талцуска бавно се изправи на крака. Впил поглед в Улф, той избърса устата си и по ръката му остана кръв.

— Ще платиш за това, двуличнико! — изкрещя той.

— Върви по дяволите!

— Тук думата имам аз! — Талцуска се приближи и застана лице в лице с Улф. — Повече няма да слушаме страхливци като теб, които говорят за предпазливост. Повече няма да търпим господството на англичаните. — Той оголи зъбите си. — Ще ги прогоним от нашата земя. — Макар че времето бе студено, по сипаничавото му лице лъщеше пот.

— Жената на баща ти е на път за „Седемте бора“. Но не се тревожи, няма да я убия... веднага.

Успя да се освободи от двамата мъже, които го държаха, но Талцуска отскочи назад ухилен. Улф се хвърли към братовчед си, но преди да го стисне за шията, в главата му избухна болка. Успя да направи само крачка, преди да се строполи на земята.

Пътуването до „Седемте бора“ мина по-леко, отколкото Каролайн очакваше. Мери го понесе добре, като често споменаваше колко се радва да се прибере вкъщи и се питаше дали Логън ще се върне скоро. Колин все още беше много дребна, въпреки честото хранене.

— Ще се оправи, щом заживеем отново в „Седемте бора“ — казваше Мери.

Къщата си стоеше така, както я бяха оставили, само че някои горски животни бяха потърсили подслон в нея. Каролайн и Едуард ги изгониха, а после се заеха да потърсят из гората домашните животни.

Пилетата писукаха съвсем наблизо. По-трудно беше да намерят кравата, но накрая Едуард я откри да преживя несмущавана от нищо на няколко мили надолу по реката.

През това време в гората бе спокойно. Скелетите на дърветата стърчаха сред зимния мраз, а наоколо не се виждаха следи от индианци. Каролайн задиша по-леко. Тук не ги заплашваше шарка. Сутрешните ѝ пристъпи бяха преминали. Чувстваше се по-силна и се опитваше да даде част от силата си на Мери.

Нед сякаш бе роден за този живот. Намери дрехи на Логън и след като помоли за разрешение, започна да носи ловните ризи и гамашите, като ги предпочиташе пред коприните, които си бе донесъл от Англия. Отдавна се беше научил да ловува за удоволствие в именията на другарите си от училище. Сега го правеше по необходимост и ги снабдяваше редовно със зайци и катерици.

Днес беше тръгнал на лов. Каролайн го предупреди да не ходи далеч и от време на време чуваше отекващи из гората изстрели. В кухнята ухаеше на току-що изпечен хляб. Мери седеше до огъня и скъсяваше поредния панталон на Логън. Щом Колин заплачеше, тя залюляваше люлката ѝ с крак.

— Не знам много за по-големия брат на Логън — отговори Мери на въпроса на Каролайн. — Много млад напуснал дома, за да се бие за принц Чарлз. Робърт сигурно е бил вбесен и никога не му е простил. Не даваше името му да се спомене, дори след като до семейството достигна слух, че бил заловен и се готвели да го обесят.

— Господи, колко безсърдечно! — Каролайн извади хляба от пещта. — Робърт явно не е бил любящ баща.

— Така е. — Мери скъса конеца и погледна към нея. — Ето защо се радвам, че носиш детето на Раф, а не неговото.

За пръв път, откакто Каролайн бе признала кой е бащата на детето ѝ, Мери отваряше дума за това. Каролайн не знаеше какво да отвърне. Мери се държеше така, сякаш проблемът можеше да бъде лесно разрешен, но Каролайн не споделяше мнението ѝ. Отвори уста, за да обясни защо никой никога не бива да разбере, че Робърт не е баща на детето, но смразяващ крясък я накара да замълчи.

Преди да се добере до мускета в ъгъла, вратата се отвори с трясък. Размахал над главата си томахава, в кухнята нахлу Талцуска.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

За миг ѝ се стори, че никой не помръдва. Сякаш бяха застинали върху платното на сатанински художник. Мери бе коленичила до люлката със сгърчено от ужас лице, с протегнати към детето ръце. Талцуска, целият изрисуван в отблъскващи червени и черни цветове, приличаше на изчадие от ада, а зад него се тълпяха подобни чудовища.

Ако е имало някакъв шум, Каролайн не го беше чула. Страхът господстваше над сетивата ѝ. Освен над обонянието. Все още бе обградена от мириса на прясно изпечения хляб, но сега тази миризма ѝ се струваше остра и неприятна.

Като лятна буря, внезапно връхлетяла, преди да намери подслон, действителността се стовари върху Каролайн. След тишината до съзнанието ѝ достигнаха викове и крясъци. Побиха я тръпки.

Страшилищата нахлуха в кухнята и я превзеха. Сред врявата Каролайн чу името си, обърна се и видя, че Мери е притисната до гърдите на индианец. Хвърли се срещу воина. Заби нокти в кожата му. Той я погледна с отвращение и гняв. Изсумтя и я отблъсна от себе си. После вдигна ръка над главата си.

Нямаше време да избяга. Каролайн видя сребристия блясък на томахащата и си пое последен дъх. Образът на Улф изникна в съзнанието ѝ. Но така и не усети върху себе си гибелната целувка на стоманата.

Нещо твърдо я обгърна през кръста и я дръпна назад, като изтика въздуха от дробовете ѝ.

— Не — изкрещя спасителят... или по-скоро мъчителят. — Тази е моя!

Помъкна я навън и в отчаянието си Каролайн за последен път зърна Мери. Приятелката ѝ се бе строполила на каменния под.

Да се съпротивлява беше безсмислено, но въпреки това тя риташе, драскаше и хапеше Талцуска, който се опитваше да я усмири. В дълбините на съзнанието ѝ мъждукаше истината, че ако пожелае, той би могъл с един удар да прекрати напразните ѝ старания да се

отскубне. Но не го направи. Въпреки това не можеше да каже, че е деликатен към нея.

Грубо дръпна ръцете ѝ назад. Когато каишите от сурова кожа стегнаха китките ѝ, по лицето ѝ потекоха сълзи, но не от болка, а защото разбра, че сега вече наистина е безпомощна. Нямаше как да помогне нито на себе си, нито на Мери и Колин, нито на брат си.

— Просто го направи — изкрещя тя на похитителя. — Просто ме убий!

Щом изрече отчаяните думи, той я блъсна на земята. Падна върху замръзналата пръст и в бедрото ѝ избухна болка. Талцуска се наведе над нея и свирепо я сграбчи за косата. Дървени фиби се разхвърчаха по снега.

— Ти желаеш смърт!? — изрече той с лице, сгърчено в презрителна гримаса. Извади нож от гамашите си и го плъзна по челото ѝ. — Това ли предпочиташ, бяла жено? — Студеното острие опари плътта ѝ и Каролайн изхлипа. Тонът му омекна: — Ако е така, значи не си несломим боец, за какъвто те взех. Освен това — той пхна ножа обратно в калъфа, — не желая да те убивам точно сега. — Талцуска рязко я изправи на крака.

Докато се отдалечаваха от къщата, Каролайн като обезумяла търсеше с очи някакъв знак от останалите. Но не видя нито Мери, нито Нед. След малко кълба гъст дим обвиха „Седемте бора“ и скриха дома от погледа ѝ.

Улф видя пушека от хребета при разклонението на реката. Реши да не си губи времето, като се убеждава, че пожарът не е в „Седемте бора“. И без това беше закъснял.

Не ускори ход сега, когато знаеше какво се е случило, защото отдавна тичаше с най-голямата скорост, на която бе способен. Още от рано сутринта. Тогава бе успял да развърже ръцете си и да се нахвърли срещу човека, който го пазеше. Прегази реката и с твърди крачки се отправи през гъстата гора край брега. Би трябвало да е вбесен от Каролайн заради това, че бе напуснала форта, че се бе изложила на опасност. Но не изпитваше подобно чувство.

Не можеше да изтрие от съзнанието си израза на лицето ѝ, когато бе настоявал да му каже кой е бащата на детето. Тогава тя изпитваше омраза към него... а сега той самият се ненавиждаше. Клоните

закачаха дрехите му, драскаха кожата му, но той не им обръщаше внимание. Превали малко хълмче и прескочи дерето в подножието му.

Вече не го интересуваха чие дете носи Каролайн. Тя беше негова. Дълбоко в сърцето си бе разбрал това още в първия миг, в който я видя. Но тъй като си беше глупак, заложи всичко на карта. Използва я. Даде я на човека, когото мразеше повече от всичко на света.

Глупавата му омраза.

Безумната му жажда за мъст.

Прескочи паднало дърво, обутите му в мокасини крака яростно тъпчеха покритата с листа почва. Тя беше избягала не само от шарката, а и от него. От въпросите и присмеха. Вината беше само негова. Можеше ли да я вини, че носи детето на баща му? Пред богатството тя бе предпочела да го последва, да живее трудния живот на съпруга на метис. Само себе си трябваше да вини за всичко, което ѝ се бе случило в ръцете на баща му. Цял живот щеше да носи тази вина.

Когато наближи къщата, забави крачка само колкото да свали пушката от рамото си. Димът замириша по-силно и по-остро, лютеше в очите му и го изпълваше с отчаяние. Досега му се струваше, че побързо не би могъл да тича, но ето че ускори ход и голите дървета запрепускаха край него като в мъгла.

Последните брези останаха назад и той нахлу в сечището пред къщата. Закова се на място, останал без сили, и се вгледа в картината пред себе си. От къщата бе останала тлееща развалина, а комините стърчаха над димящата пепел.

Трябваше да ги потърси, да разрови овъглените греди. Да намери останките. Но не можеше да помръдне. Злокобна тишина обгръщаше мястото, и в съзнанието му проблесна мисълта, че Талцуска и шайката му може би са наблизо. Но дори това не го накара да се надигне. Кръвта бучеше в ушите му и животът сякаш му се изплъзваше. Докато не чу стон.

— Каролайн? — Не беше сигурен, че е изрекъл името ѝ, докато ехото не му отговори. Втурна се през храстите към отсрещната страна на сечището.

Не се уплаши от пушката, която Едуард насочи срещу него, когато с гръм и трясък излезе на малката полянка, скрита сред гората.

В скута на момчето лежеше жена. Главата ѝ беше окървавена, тялото — безжизнено. Улф падна на колене до нея.

— Каролайн. — Думата се изтръгна от гърлото му като ридание.

— Това е Мери — каза Едуард и тогава Улф нежно приглади назад косата, паднала върху лицето на жената. На главата ѝ видя зееща рана. Още беше жива, но дишаше мъчително.

— Никъде не мога да открия Каро.

Улф насочи вниманието си към момчето.

— Добре ли си?

— Да. — Той подсмръкна и Улф забеляза, че полага неимоверни усилия да не заплаче пред него. Сложи ръка върху рамото му и го стисна. — Ловувах край реката. Разбрах, че нещо се е случило, чак когато видях пожара. Докато се върна... — Сега вече не издържа и захлипа. — Трябваше да бъда тук. Може би щях да ги спра. — Едри сълзи се търкулнаха по бузите му.

Улф усети, че сърцето му се къса, но нямаше време за състрадание, а и Едуард сега не се нуждаеше от това.

— Глупости. Ако беше тук, сега щеше да си мъртъв. Щом ще живееш на границата, трябва да се научиш да приемаш... — Гласът му секна. *Какво да приема? Смъртта?* Погледна към жената, която лежеше в ръцете на Едуард, и преглътна. Тя винаги бе добра към него и той я обичаше като своя сестра. Кой би могъл спокойно да приеме смъртта ѝ?

— Къде е бебето?

Едуард поклати глава. Правеше всичко по силите си, за да си възвърне самообладанието, но този въпрос го съкруши. Ала гласът му прозвуча твърдо, когато отвърна:

— Погребах го на хълма. Мери беше успяла да изпълзи навън заедно с бебето, но то беше... Каро ми беше казала, че Колин е болна — добави той и с надежда погледна към Улф. — Може би затова е умряла. По нея нямаше никакви следи.

Улф кимна и отново стисна рамото на момчето, преди да се изправи.

— Къде отиваш? — уплашено попита Едуард.

— Да огледам наоколо. Веднага се връщам.

Нямаше сили да върви. Смяташе, че е свикнал със смъртта, но коленете му се огъваха и стомахът му се бунтуваше. Сърцето му се

късаше.

Търсенето на овъгленото тяло на Каролайн сред опожарените развалини на „Седемте бора“ бе най-трудното нещо, което бе вършил в живота си. Но той продължаваше напред, като се стараяше да не мисли за това, което щеше да намери. Ако не откриеше тялото ѝ, значи Талцуска я бе отвякъл. Тогава щеше да ги последва и да го убие.

— Мистър Макуейд! Раф!

Пусна овъглената гредка на мястото ѝ и се втурна обратно към храстите, откъдето идваше викът на Едуард.

— Тя се събуди — възбудено рече той. Мери все още лежеше, облегната в скута му.

Улф коленичи до нея, улови ръката ѝ и тя отправи поглед към него. Опита се да му се усмихне. С хриплив глас промълви името му.

— Кажи на Логън... — започна тя и Улф погали бузата ѝ.

— Ще му кажа.

— ... че го обичам.

— Той знае. И той те обича. — Улф не знаеше дали говори истината, но в този миг би излъгал дори дявола, за да успокои Мери.

В очите ѝ се появиха сълзи и се търкулнаха в косата ѝ, сплътсена от изтеклата кръв.

— Не можах да спася детето ни. Опитах се, но... — проплака тя.

— Шшт. — Улф изтри сълзите ѝ. — Не се тревожи. Почивай си.

— Не. Трябва да ти кажа. — Тя си пое дъх и Улф чу познатото хриптене на смъртта. — Те отвякоха Каролайн. Намери я... — Шепотът ѝ заглъхна.

— Ще я намеря, Мери. Обещавам ти. — Сърцето му биеше толкова силно, че едва чу следващите ѝ думи.

— Тя те обича, Раф. Обича те...

— Мери? Мери!

Едуард вдигна очи към него. Лицето му бе разтревожено.

— Дали не заспа отново?

Улф бавно поклати глава и притисна ръка към гърдите ѝ, за да се увери в това, което вече знаеше. Изправи се с дълбока въздишка. Тяга бе обзела сърцето му, но разумът му вече се носеше след Каролайн. Къде ли я бе завел Талцуска?

— Сигурен ли си? Сигурен ли си, че Мери е мъртва?

Улф се наведе и го вдигна на крака.

— Ти направи за нея всичко, което можа.

— Но...

— Едуард. — Улф рязко изрече името му и остана доволен, че момчето веднага вдигна глава. — Трябва да свършим бързо някои неща. После тръгваме. Ще те заведе във форта и...

— Не. — Едуард се изправи в пълен ръст срещу него. — Няма да отида във форта. Нали чух какво каза Мери? Сестра ми е в техните ръце и аз ще дойда с теб, за да я намерим.

Каролайн нямаше да е доволна. Щом я откриеха, сигурно щеше да му съдере кожата заради това, че е изложил брат ѝ на нови опасности. Но Улф ясно виждаше огъня в очите на Едуард. Ако не го вземеше със себе си, хлапето сигурно щеше да тръгне само.

— Добре тогава. Но няма да изоставаш и ще вършиш каквото ти наредя.

Погребаха Мери до невръстната ѝ дъщеря. По настояване на Едуард Улф каза няколко думи над гроба ѝ. Това им отне само четвърт час, но той знаеше, че пилеят ценно време. Нямаше търпение да потегли. И да намери Каролайн.

Принуждаваше се да върви напред. Беше много уморена, но по време на почивките се чувстваше още по-зле. Защото тогава трябваше да слуша подигравките на Талцуска.

— Уойа няма да те спаси — повтаряше ѝ той. — Той е мой затворник. Ако се опита да избяга, ще умре.

Съсредоточила внимание върху стъпките си, успяваше да потисне тревогата. Мери... Колин... Нед... Какво ли се бе случило с тях? Дали Талцуска говореше истината за Улф? Дали беше затворник, или вече бе мъртъв? Опасяваше се, че всички са загинали. Дали не беше сама, единствената оцеляла? И ако беше така, какво ли вече имаше значение за нея?

Каролайн въздъхна тежко и осъзна, че да не мисли е невъзможно. Макар да беше изтощена, макар да бе принудена да върви с бърза крачка по неравната пътека, тя все още можеше да разсъждава и да се тревожи.

— Тук ще си починем. — Талцуска я улови за ръката и Каролайн видя, че останалите са спрели. Отпусна се на колене, после приседна.

Ръцете ѝ бяха завързани отпред и каишът бе препасан през шията ѝ. Тя сви крака и облегна чело на коленете си, за да не гледа.

— Трябваше да кажеш, че си уморена.

Без да вдигне поглед, Каролайн разбра, че похитителят е наблизо.

— Щеше ли да има някакво значение? — Тя усети ръката му върху себе си и се отдръпна, но той улови брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

— Няма смисъл да се съпротивляваш.

Каролайн не отвърна, само му хвърли гневен поглед.

— Чуваш ли ме, бяла жено?

— Чувам стъпките на кралските войници, които са по петите ти.

Очакваше да я удари и въпреки че се беше стегнала, юмрукът му я повали на земята. Остана да лежи върху твърдата земя с вкуса на собствената си кръв в устата. Затвори очи.

— Ще те пречупя, бяла жено. Тогава ще бъдеш моя.

Почивката им бе кратка. Каролайн се опита да заспи, освободи съзнанието си от действителността, но дори тази възможност ѝ бе отнета. Щом започна да се унася, я ритнаха да става.

Вечерта застудя. През деня студеният въздух я ободряваше, но сега ръцете и краката ѝ се вкочаниха и тя не преставаше да трепери. Въпреки това, когато спряха за през нощта и запалиха голям огън, сърцето ѝ натежа. Пламъците лижеха сухите клони и постепенно стопляха тялото ѝ, но душата ѝ зъзнеше. Ако съществуваше вероятност някой да ги преследва, Талцуска не би допуснал димът от огъня да бъде забелязан.

Надеждата я напусна, когато той развърза ръцете ѝ. Каишът остана около шията ѝ.

— Седни — нареди той, след като постла одеяло близо до топлината на огъня. Тя се поколеба. Той сложи ръка върху рамото ѝ и я натисна надолу.

— Нищо няма да постигнеш, като се инатиш. Аз имам време. Ти си умна. Ще разбереш, че трябва да правиш каквото ти заповядам.

Искаше ѝ се да изкрещи, че никога, никога няма да му се подчини. Но беше много уморена. Когато най-после проговори, в тона ѝ личеше само раздразнение:

— Защо си правиш този труд, Талцуска? Няма ли да е по-лесно да ме убиеш?

— По-лесно за кого? — Той седна на одеялото до нея. — Сигурно за теб. А според мен усилието си струва.

Опитът ѝ да се отдръпне от него само го разсмя. Той хвана по-здраво кайша около шията ѝ.

— Не си бягала от ръцете на Уойа, нали, бяла жено?! Разликата между мен и него е, че в жилите му тече английска кръв, нали?

— Не. — Каролайн бе впила поглед в лицето му и очите ѝ блестяха на трепкащата светлина от огъня. — Разликата е в това, че твоите ръце са изцапани с английска кръв.

Тогавя той я бутна върху одеялото и тя стисна зъби в очакване на онова, което предстоеше. Но той я остави. Изправи се и изчезна между дърветата, които ги заобикаляха. Друг индианец, когото не познаваше, зае мястото му и нави кайша около китката си. Той нито говореше с нея, нито я докосваше и постепенно тя се унесе в неспокоен сън.

Когато се събуди, откри, че е завита с одеяло, а в утринния въздух прехвърчаше снежец. Сдъвка сушеното месо от елен, което ѝ дадоха, доволна, че има какво да хапне. През нощта бе осъзнала, че оцеляването зависи от самата нея. А не ставаше дума само за нейното оцеляване. Трябваше да мисли и за детето си... детето на Улф. Сама трябваше да защитава и него, и себе си.

Затова изяде всичко, което Талцуска ѝ даде, макар че стомахът ѝ се бунтуваше срещу непривичния вкус. Прие одеялото, с което той наметна раменете ѝ. Устоя на изкушението да го хвърли на земята в знак на презрение към него. Щеше да избяга. Бе сигурна в това. Бягството беше само въпрос на време. Дотогава трябваше да се преструва на смирена.

Вървяха на северозапад през местност, която постепенно преминаваше в планинска. Индианците бяха седмина, но никой друг освен Талцуска не разговаряше с нея. Тя изглежда бе негова лична отговорност... негова лична собственост. Хранеше я, вървеше до нея, дърпаше кайша, ако тя забавеше ход. Спеше до нея. Последното я дразнеше най-много, макар че досега не беше сторил нищо друго, освен да споделя одеялото ѝ.

Постоянно ѝ говореше. Как неговото племе щяло да разгроми англичаните, как щяло да прогони омразния бял човек от своята земя;

и как ненавиждал Уойа, синът на подлия търговец.

— Щом толкова ни презираш, защо тогава ме мъкнеш със себе си? — попита го Каролайн, докато вървяха през планински проход.

— Все още ли предпочиташ да те убия? — Каролайн не отвърна и той продължи. — Ще те запазя за спомен от победения враг. Като погледна към теб, ще си спомням, че си била съпруга на измамника и жена на неговия син. Ще те притежавам дълго след като те се преселят в страната на мрака.

След два дни пристигнаха в селище, по-малко от Кеои. Каролайн не знаеше със сигурност къде се намира и Талцуска отказа да ѝ каже накъде са се запътили.

Въпреки че не разбираше почти нищо от разговорите, за нея беше очевидно, че Талцуска е посрещнат като герой. И че я гледат с презрение. Разбра, че е безсмислено да се надява на нечия помощ. Жените крещяха срещу нея, някои от тях размахваха юмруци пред лицето ѝ, докато Талцуска я водеше през селото.

Колибата, в която я затвори, беше тясна и занемарена. Сламниците върху пръстения под бяха мръсни. Каролайн ги изтупа и се огледа. Още беше следобед, а вътре бе тъмно. Светлината на бледото зимно слънце проникваше само през процепите между гредите и дупката в средата на покрива, която служеше за комин.

Прозорци нямаше. Единственият изход бе вратата, през която бе влязла, а тя се отваряше към центъра на селото. Възрастна жена ѝ донесе вечерята, като грубо я хвърли в краката ѝ. Каролайн я изяде и легна да си почине. Щом бе решила да избяга, трябваше да събере сили.

Но когато тъпаните забиха и ритъмът им започна да разтърсва земята под главата ѝ, решимостта ѝ отслабна. Индианците напяваха монотонно, гласовете им ставаха все по-силни и екзалтирани. Тя лежеше в тъмното с отворени очи и се чудеше как ще успее да се измъкне оттук.

Сигурно се бе унесла в сън, защото се стресна, когато вратата се отвори. За миг видя на прага едра фигура, открояваща се на светлината от гигантския огън в центъра на селото.

Изплаши се и се сви на пода. Стисна в ръката си единственото оръжие, което бе намерила — камък, голям колкото картоф. Вратата се затвори и тъмнината я покри като тежко вълнено одеяло. Чу го как се

приближава към нея и изтегли ръката си назад. В най-добрия случай щеше само да го нарани, а после той щеше да ѝ го върне стократно. Добре разбираше това. Но страшният миг бе дошъл и тя нямаше да се остави в ръцете му.

Сърцето ѝ биеше лудо, докато той пристъпваше към нея.

— Каролайн?

Отначало не повярва на ушите си.

— Раф. О, господи, Раф! — Преди дори да си поеме дъх, тя скочи и се озова в обятията му. Той я притисна до себе си, като едва не я смаза в прегръдката си. — Как ме откри? Талцуска каза, че си негов затворник и че ще те убият, ако се опиташ да избягаш.

— Дълга история. Първо трябва да се измъкнем оттук.

— Но как? Няма друг изход освен предната врата, а до нея стои стража. — Каролайн се отдръпна леко, за да го погледне, макар че можеше да види само неясен силует. — Ако са те пуснали да влезеш при мен, това е капан. Талцуска те мрази.

— Той не ме е пуснал. — Улф взе одеялото и го наметна върху раменете ѝ. — Готова ли си?

— Да, но...

— Покрий косата си с одеялото и върви с наведена глава. — Улф подпхна одеялото под брадичката ѝ и за миг задържа ръката ѝ. — Каквото и да се случи, тичай на юг към реката. Едуард е там и...

— Нед? Нед е жив?

— Да и ни чака в кану. Тичай натам колкото можеш по-бързо. — Той я улови за ръката и я поведе към изхода. Отначало не усети, че тя се дърпа назад.

— А ти? — Ударите на тъпаните и припяването се усилваха и снишаваха на вълни.

— Какво аз?

— Какво ще правиш ти, докато аз тичам към реката?

— Ще те следвам по петите — отвърна той колкото може убедително, въпреки че бе решил, ако се наложи, да жертва себе си, за да ѝ даде възможност да избяга. Тя явно също разбираше това, защото се хвърли на врата му и го притисна с всички сили. Той усещаше силните удари на сърцето ѝ до гърдите си и знаеше, че и неговото бие като обезумяло.

Гласът ѝ погали кожата му.

— Детето... — започна тя, но той затисна устата ѝ с длан.

— Не искам да знам.

— Но аз искам да ти кажа. Отдавна трябваше. — Сега животът им висеше на косъм и тревогата ѝ дали ще получи „Седемте бора“ изглеждаше смешна. Нищо не беше по-важно от любовта, която изпитваше към него, и надеждата, че той също я обича. — Баща ти никога не... То е...

Тишината, внезапна и смазваща, я накара да онемее. Никой звук не би могъл така умело да я принуди да замълчи. Улф я бутна зад себе си и тя въздъхна. Той се промъкна предпазливо към вратата.

Отвори я леко, точно когато тъпаните забиха отново и обитателите на селото избухнаха в боен вик, който разтърси колибата. Без да поглежда назад, Улф потърси ръката ѝ и я изведе през вратата. Каролайн тръгна напред, покрита с одеялото.

Огньовете и горящите факли осветяваха като ден пространството пред колибата на старейшините. Каролайн ясно виждаше индианците, които сновяха наоколо. Отпред не стоеше стража и тя се зачуди къде ли се е дянала.

Но имаше по-важни неща, за които да се тревожи, докато с тихи стъпки вървеше след Улф. Движеха се покрай колибите и се стараеха да останат в сянка. Дали индианците не ги виждаха също така ясно?

Последните дървени колиби останаха зад тях и Каролайн въздъхна с облекчение. Внезапно чу смаяно ахване. На пътеката пред тях стоеше воин. Сигурно го бяха изненадали, иначе би извикал помощ. Въпреки че тъпаните биеха силно, имаше вероятност да го чуят.

Но той реши да се справи сам и размаха томаховката над главата си. Улф я бутна настрана и изкрещя:

— Бягай!

После се спусна към мъжа.

Не можеше да побегне и да го изостави. Не можеше, дори когато двамата мъже се затъркаляха по земята. Обезумяла, Каролайн се огледа наоколо за нещо, което би могла да използва срещу индианеца. Улф не бе успял да извади ножа си, а пушка не носеше.

Не откри нищо. Тогава побягна, но към гората, за да потърси клон или нещо друго, което да стовари върху главата на воина. Секундите ѝ се струаха часове. Падна на колене и вдигна от земята

дебела тояга. Щеше да пръсне с нея черепа на индианеца. Представяше си сцената и ясно виждаше как костите му се трошат под удара на ръцете ѝ.

Но когато се върна на мястото, където бе оставила Улф, от двамата мъже нямаше и следа. Ако не беше прошумоляването на листа, нямаше да знае накъде да тръгне. Без да мисли, тя се втурна по посока на шума. Неочаквано някой я сграбчи отзад.

— По дяволите, Каролайн — просъска познат глас в ухото ѝ. — Според теб това ли означава да тичаш към реката?

След като Улф я пусна, тя пренебрегна въпроса му.

— Какво стана с него?

— Ей там е. — Улф кимна към тъмен силует, свит на кълбо върху земята. Каролайн се изкуши да попита дали е мъртъв, но Улф стисна ръката ѝ и тя се отказа. — Да вървим — каза той, но внезапно спря, щом забеляза клона в ръката ѝ. — За какво, по дяволите, ти е това?

— Щях да го ударя по...

— Няма значение. Ела. — Той тръгна напред. Каролайн хвърли пръчката и го последва.

Промъкнаха се през гората и завиха на юг. Не си говореха и Каролайн се стараеше да стъпва безшумно като него, докато вървяха между дърветата. Скоро нагазиха в поток. Краката ѝ замръзнаха в студената вода, но тя не изостана назад.

Улф се изкачи на каменист бряг и се наведе да ѝ помогне. Продължиха напред.

Каролайн чу шума на реката, преди да я види. Беше мокра, премръзнала, уморена, но не обръщаше внимание на тези неща, докато вървеше след своя спасител.

Едва не изпищя, когато от мрака изникна Едуард. Улф я дръпна и закри устата ѝ с ръка, докато се успокои. Щом се освободи от него, тя стисна брат си в здрава прегръдка.

— Толкова се тревожех за теб — каза тя, преди Улф да я побутне към брега.

— Долу ни чака кану. — Улф застина, вперил очи в гърба ѝ. — Къде е одеялото? — Тя не отвърна веднага и той повтори въпроса си.

— Аз... аз сигурно съм го изпуснала.

— Къде? Мисли, Каролайн. — Стисна я за раменете и я обърна с лице към себе си, без да обръща внимание на протестите на Едуард.

— Престани, Нед. — Каролайн хвана ръката на брат си, който дърпаше Улф, и преглътна. — В края на селото. Сега си спомням. Когато онзи воин ни изненада, трябва да е паднало от раменете ми. Това има ли значение? — Сега тя стискаше Улф.

— Преди да дойда при теб, се опитах да осигуря повече време, като направих фалшива следа на изток през гората. Но ако открият одеялото...

— Ще разберат, че сме избягали по реката — довърши вместо него Каролайн.

— Ще се върна да го взема.

— Не, Улф — извика тя, но той не ѝ обърна внимание, а я предаде на Нед.

— Внимавай, момче. Ако не се върна, преди луната да се издигне над онези дървета, тръгвай. Гребни с всички сили докато стигнеш до разклонението на реката. Поеми по южния ръкав и го следвай, докато стигнеш до форт Принц Джордж. Ще ти отнеме малко повече от два дни. После, щом намерите придружител, тръгнете към Чарлз Таун. Ако трябва, вържи ѝ ръцете и краката, но я заведи в цивилизования свят.

— Раф. — Каролайн протегна ръце към него и той се спря. На слабата светлина виждаше израза на лицето му, но погледът му, прикован в нея, бе осезаем. Толкова много неща имаше да му каже. Искаше ѝ се да ги каже изрекла преди. Сега бе късно.

— Грижи се за нея, Едуард! — Това бе всичко, което Улф каза, преди да изчезне в гората.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

— Няма да тръгна!

— Не се инати, Каро. Нали чу какво каза мистър Макуейд. — Кълбото на луната сега висеше точно над дърветата и поръбваше клоните им с мека светлина. — Каролайн, къде отиваш? — Едуард напусна мястото си до кануто и се втурна след сестра си.

Без да го слуша, тя се изкатери по стръмния бряг и се взря в мрака. Не чу нищо, защото ритмичното биене на тъпаните заглушаваше всички останали шумове. Каролайн въздъхна дълбоко и скръсти ръце. Въпреки студа тялото ѝ бе плувнало в пот.

Къде ли се намираше той? Редеше безгласна молитва в такт с припяването на индианците. Не беше възможно да изгуби толкова много време в търсене на проклетото одеяло. Отново и отново Каролайн се проклинаше, че го бе изпуснала по невнимание, че не се бе сетила да се наведе и да го вдигне, когато бе паднало от раменете ѝ. Да можеше да върне времето назад!

Но откъде да знае, че ще се окаже толкова важно! Просто не се беше замислила. И заради нея любимият ѝ сега беше... Къде? Тя закърши пръсти. Защо не се връщаше?

— Каро. — Нед се беше задъхал от изкачването по склона. Но в гласа му се долавяше и молба, която още повече обтегна нервите ѝ.

— Няма да го оставя, Нед. — Тя се изправи срещу него с ръце на кръста. — Щом искаш, върви. Но престани да ми досаждаш!

— За бога, Каролайн. Аз му обещах да те отведа на безопасно място.

— Казах „не“! — Осъзна, че е повишила глас и макар да не вярваше някой да ги чуе сред шума, долитащ от селото, тя заговори тихо: — Той е бащата на детето ми и аз го обичам. — Немаше намерение да казва това. Думите сами се изплъзнаха от устата ѝ.

Сложи длан върху ръката, която я стискаше за лакътя, и пристъпи към Нед.

— Съжалявам — прошепна тя и отново обърна поглед към безкрайната гора.

— Не... разбирам.

— Знам, че не разбираш. — Каролайн дълбоко въздъхна. — И не мога да ти го обясня. Поне не сега. — Почти не усети кога пръстите на брат ѝ бяха пуснали лакътя ѝ. Чу стъпките му надолу по брега. Надяваше се, че той ще се качи в кануто и ще почне да гребе към форта. Искаше да е в безопасност. Но не можеше да жертва Улф... Вече не.

Оглеждаше се и се молеше, но Нед я изпревари и пръв чу шумоленето нагоре по реката. Тя се готвеше да се втурне по посока на шума, но той се хвърли върху нея и я повали на земята.

— Не знаем дали е той — прошепна Нед.

Ала само след няколко мига Каролайн се изправи, спусна се напред и се облегна на гърдите на Улф. Той я хвана през кръста и я повдигна, но после бързо я пусна.

— Какво правиш още тук? — Търсенето на одеялото бе отнело повече време, отколкото очакваше. Освен това, край селото се беше натъкнал на часови. Докато скрие трупа му, също мина известно време. Като видя, че закъснява, си каза, че Каролайн и Нед сигурно са потеглили. Но все пак реши да поеме покрай реката с надеждата да ги настигне, ако по пътя срещнат препятствие.

— Тя не искаше да тръгне — обясни му Нед, докато изтикваше кануто към течението. На брега Улф замиташе с борова клонка следите им. — Но след като ми обясни как стоят нещата, и аз си помислих, че ще бъде най-добре да те изчакаме.

Улф нагази във водата и се метна в задната част на кануто. Устоя на изкушението да попита Едуард, който седеше пред него, какво точно му е обяснила Каролайн. Тъкмо сега трябваше да пестят всичките си сили за гребане.

Реката над водопада беше плитка и осеяна с камъни, върху които водата подскачаше и затрудняваше движението им. Бяла пяна пръскаше в лодката и след малко тримата бяха мокри и премръзнали. Но продължаваха все напред. През безкрайната нощ.

Призори Каролайн чу грохот, който ѝ напомни тъпаните в селото. За миг си помисли, че индианците са наблизко, и се обърна към Раф.

— Стигнахме водопада — отвърна той на безмълвния ѝ въпрос.
— Ще трябва да излезем на сушата и около миля да носим кануто.

Течението вече бе доста силно и ги дърпаше към пропастта, но те успяха да се приближат до брега. Събрала поли, Каролайн слезе от лодката и се огледа наоколо. От водата се издигаше мъглица и се виеше около голите клони на дърветата.

— В безопасност ли сме тук?

— Сигурно вече са разбрали, че те няма. — Улф сви рамене и издърпа кануто на брега. Обърна се и срещна погледа ѝ. — Дали Талцуска ще тръгне след нас зависи от това колко важна си за него. — После добави: — Обзалагам се, че вече е по петите ни.

Известно време Каролайн не откъсна поглед от него, после въздъхна тежко и му обърна гръб.

— Не съм направила нищо, с което... — Усети ръката му върху рамото си и сведе мигли.

— Той знае, че аз съм дошъл за теб. Убеден съм. Знае и колко много държа на теб.

Стоеше съвсем близо до нея и когато се обърна, Каролайн видя мрачния огън в очите му. Думите му не бяха клетва за вечна любов, но тя разбра, че не му е безразлична. Искаше ѝ се да се прислони до него. Да остане в обятията му завинаги. Да прогони болката от самотата. От действителността, която не спираше да тупти в съзнанието ѝ като индианските тъпани.

Но нямаше къде да избяга от въпроса, който я тревожеше от онази сутрин, когато ги нападнаха. Досега не бе посмяла да го зададе, защото се страхуваше от отговора... страхуваше се, че всъщност вече го знае.

— Как е Мери?

Улф протегна ръце към нея и я привлече в силна прегръдка. Тя се сгуши до него и пръстите ѝ се вкопчиха в меката еленова кожа на ризата му. Той изрече думите, от които се боеше.

Когато вдигна глава, лицето ѝ бе мокро от сълзи.

— А Колин? Какво се случи с детето?

— Умряло, преди да пристигна. — Погали я по гърба, сякаш искаше ръцете му да поемат болката ѝ. — Двамата с Едуард ги погребяхме в „Седемте бора“.

Каролайн кимна:

— Сигурна съм, че и Мери би пожелала това. Да бъде там, когато Логън се върне.

Досега Улф не бе посмял да размишлява върху това, как брат му ще приеме смъртта на Мери и на дъщеря си. Беше ги поверил на него, а сега и двете лежаха в песъчливата земя на „Седемте бора“. Но до него бяха Каролайн и Едуард, които също се нуждаеха от закрилата му.

Внимателно я отдели от себе си.

— Трябва да вървим. — Гласът му омекна и той протегна ръка да изтрие кристалната сълза, кацнала на ръба на миглите ѝ. — Имаш ли сили?

— Веднъж някой ми каза, че тук животът не прощава. — Тя вдигна рамене. — Ще се справя.

Пътят през скалите бе тежък. Спряха да си починат там, където водопадът започваше да се спуска надолу. Едуард и Улф оставиха лодката на земята и брат ѝ се свлече на колене. След като ги предупреди да не се отдалечават, Улф се върна обратно натам, откъдето бяха дошли.

— Сигурно проверява дали са по следите ни.

Каролайн се обърна с лице към брат си. За пръв път останаха сами, след като му бе разкрила истината, и тя не знаеше какво да очаква от него. Той впери в нея с невинни сини очи, които изглеждаха някак неуместно върху лицето му, вече позакоравяло от суровите уроци на тази дива земя.

Беше покрит с мръсотия и изглеждаше изтощен, но се справяше успешно и с негодите на пустошта, и със съзнанието за греха, сторен от сестра му. Може би беше по-силен, по-устойчив, отколкото тя смяташе. Тъй дълго се бе опитвала да го пази от всичко, че сега ѝ се струваше странно да не продължи. Но в този миг Каролайн реши, че вече е достатъчно голям, за да понесе истината.

— Според Раф те ще ни последват. Единствената му надежда е да се доберем до форт Принц Джордж, преди да ни настигнат.

Едуард кимна и събра колене под брадичката си.

— Не ти е било леко тук, Каро. — Това не беше въпрос и тя не видя причина да отговори. — Защо в писмата си ми разказваше врили-некипели?

— Не знам. — Каролайн се отпусна на коравата земя до него. — Излъгах те — с въздишка призна тя. — Искях да вярваш, че не съм

жертвала нищо, като дойдох тук. Ти беше така щастлив в училище и ми беше ясно, че мястото ти е там.

— Знаеш ли как се чувствам сега, като знам какво си преживяла заради мен? — Върху простодушното му лице бе изписано чувство на вина.

— Недей. — Каролайн го улови за ръцете. — Не мисли така. За някои неща съжалявам, но...

— За някои? — Той се изправи. — Как е възможно да говориш така, когато си затънала в тази пустош, обградена си от диваци и очакваш... — Едуард млъкна и се загледа в забързаното течение на реката отдясно.

— Нед, когато казах, че съжалявам за някои неща, имах предвид смъртта на Мери и детето ѝ... и смъртта на моя съпруг. И, разбира се, бих предпочела сега да съм на топло, сухо и безопасно място. Но не съжалявам за това дете, нито за мига, в който го заченах.

— Каро...

— Нед, изслушай ме. Няма да...

— Мислех, че вие двамата сте уморени. — Улф се появи на малката поляна и свали пушката от рамото си. — Ако наблизко имаше индианец, щеше като нищо да ви чуе.

Каролайн свали ръце от кръста си. Огънят на руменината опари страните ѝ и тя се опита да си спомни всяка дума, която бе казала и колко високо я бе изрекла.

— Видя ли някого? — Знаеше, че това би трябвало да я тревожи на първо място.

Улф отпи от шепите си и се изправи.

— Не. Но смятам, че трябва да продължим веднага. — Обърна се към Едуард, който стоеше с безизразно лице, отпуснал ръце край тялото си. — Ще ми помогнеш ли?

Двамата заедно вдигнаха кануто над главите си и се запътиха към по-спокойното течение отвъд водопада. Рано следобед отново плаваха по реката. Едуард заспа и Каролайн го смени при греблата.

— Неприятности с братчето ли имаш?

Каролайн погледна през рамо. Сбърка ритъма на греблата, но Улф само повдигна вежди. Косата му бе разпусната и се вееше около лицето му, от което изглеждаше още по-див — част от заобикалящата ги природа.

— Ти и брат ти сигурно никога не се спречкват. — Щом изрече думите, Каролайн поиска да ги върне обратно. Мисълта за брат му само ѝ напомни за Мери. За желанието на една жена да види отново съпруга си.

— Логън и аз никога не сме били много близки с изключение на времето, преди да заминем. Но не си спомням да сме си крещели един на друг.

— Ние не крещяхме. — Може би малко бе повишила тон, за да обясни по-добре, но... Греблото ѝ цопна във водата. — Какво чу?

— Не много. — Улф умело избегна скалата, която стърчеше пред тях. — Само колкото да разбере, че ти... Наведи се!

— Какво? Аз... — Успя само да се огледа, преди силна ръка да я бутне от мястото ѝ на дъното на лодката. Като през мъгла чу как Нед изломоти някакъв въпрос и се озова при нея, като се стовари върху крака ѝ. Обърна се да види какво става и чу диви крясъци, които смразиха кръвта ѝ. Над себе си усещаше необузданата мощ на Улф, който гребеше трескаво ту от едната страна на кануто, ту от другата. Лодката се носеше с подскоци по водата, но виковете не заглъхваха. Нещо повече — сякаш се приближаваха.

Каролайн се надигна и видя Улф — гребеше превит напред с издути от напрежение мускули. За миг погледите им се срещнаха и по израза на лицето му тя разбра колко близо са преследвачите.

— Нека да ти помогна.

— Не. Не бива да те виждат. Като минем зад следващия завой, ще обърна към брега. Щом стигнем до него, скачайте от лодката... и двамата. Скрийте се в гората.

— А ти? — Водни пръски прехвърляха стените на лодката и Каролайн отметна мократа си коса.

— Аз ще ги подлъжа надолу по течението. Като се стъмни, вървете все покрай реката и ще стигнете форта. — Той се вгледа за миг в очите ѝ, после отново насочи вниманието си към греблата. — Там ще се срещнем.

— Не. — Тя се хвана за стените от брезова кора и се изтласка напред. — Няма да ти позволя да се жертваш за нас.

— Дяволите да те вземат, Каролайн, лягай долу! — Той се наведе надясно и кануто плавно заобиколи покритото с борове островче, което се врязваше в лъкатушещото течение. — Недей да спориш с мен. Нед!

След малко, щом ти кажа, ще измъкнеш сестра си от лодката и ще я завлечеш в гората. Разбра ли ме, момче?

— Да, сър.

— Мога ли да разчитам на теб.

— Да, сър.

— Не, не можеш — намеси се Каролайн и заглуши утвърдителния отговор на брат си. — Няма да те оставя. — И наистина не би го сторила, ако в този миг той не я бе погледнал с пламнали тъмни очи.

— Не усложнявай нещата. И без това не ми е леко. Моля те.

В същия миг кануто рязко се закова на място, Каролайн изгуби равновесие и се стовари напред. Той я сграбчи грубо и увлече устните ѝ в жадна целувка. После се отдръпна, промърмори нещо на своя език и отново хвана греблото.

— Сега, Едуард.

Всичко стана тъй внезапно, че Каролайн не можеше да си спомни как е слязла от лодката. В първия миг протягаше ръце към Улф, в следващия се озова по гръб върху скала, покрита с лишей, а той бе изчезнал.

— Не мърдай — чу шепота на брат си, но той не я възпря да се надигне достатъчно, за да види лодките, които последваха Улф надолу по течението. Явно се бяха хванали на въдицата му, защото никой не погледна към горичката, където се криеха Каролайн и Едуард. И двете канута изчезнаха след Улф.

— Къде отиваш? — Ръката на Едуард стисна китката ѝ и я дръпна обратно, когато се опита да стане. — Раф каза да стоим тук до свечеряване.

С рязко движение тя издърпа ръката си.

— Няма да седя тук, докато те го залавят. Тъй като спря да ни остави, те сега са по-близо до него.

— Но той каза...

— Не ме интересува какво е казал. Тръгвам след него. — Тя се изправи. — Ти ако искаш, остани. Оттук сигурно можеш да се справиш сам до форта. — Без да чака отговор, тя събра полите си и затича по брега. Чак когато чу шум зад себе си, разбра, че брат ѝ я следва.

— Няма да се върна — каза тя, без да спира.

— Не съм те молил. — Едуард затича по-бързо и се изравни с нея. — Само искам да ми кажеш какво, по дяволите, ще направим, ако го открием.

— Не знам, Нед. — Каролайн отметна косата от лицето си. — Не знам.

Малко преди да падне мрак, тя забеляза струйка дим да се вие над дърветата. Без да продума, направи знак на Нед, който бе останал с нея, въпреки нежеланието си преди малко.

— Какво ли означава това? — Едуард преви кръст и облегна ръце на коленете си. Тя спря да си поеме дъх.

— Не е възможно да е Раф. Той не би се издал така.

— Значи смяташ, че са индианците? — Брат ѝ се надигна достатъчно, за да се взре в нея изпод платиненорусите си вежди.

— Ще разберем.

— Бог да ни е на помощ, Каро. — Той се затича, за да я настигне. — Как ще помогнеш на Раф... пък и на самите нас... като се появиш с маршова стъпка в лагера им? Нямаме оръжие. — Той разтвори ръце в отчаяние. — Нямаме нищо.

— Не съм казала, че отиваме в лагера им. Не допускам, че ще запалят огън, ако не са заловили Раф. А що се отнася до оръжието... — Тя се поколеба как да продължи. — Ще измислим нещо — промърмори накрая и двамата се отправиха към мястото, откъдето се издигаше пушекът.

— Това е безумие.

— Шшт. — С пръст на устните си Каролайн хвърли поглед към Едуард. Двамата бяха клекнали зад няколко стърчащи скали близо до лагера на индианците. Намираха се достатъчно далеч от светлината на огъня... надяваше се тя. Надяваше се също, че червенокожите няма да очакват тя да се промъкне в лагера им. Двамата с Едуард не бяха срещнали други часови освен тези, които пазеха пленника.

Бяха вързали Улф за ствола на бреза. На трепкащата светлина от огъня Каролайн видя, че са обелили кората на дървото и са го боядисали с черна и червена боя. На този зловещ фон стоеше изправен Улф. Ръцете му бяха вързани зад дървото, краката му бяха омотани с въже. До кръста бе гол, надолу носеше само набедрена превръзка.

— Ранен е.

— Знам — прошепна Каролайн. Веднага бе забелязала и болката от кървящата му ръка се бе стрелнала право през сърцето ѝ.

— Какво ще правим?

Каролайн въздъхна дълбоко.

— Нека да помисля.

— Как се чувстваш, Уойа? Сега си сам. Няма ги твоите защитници, английските кучета. Само смъртта те очаква.

Улф срещна подигравателния поглед на Талцуска, но не отвърна нищо. Ако ще мре, то поне да е с ненакърнена гордост.

— Нямах ли какво да кажеш? Ти, който не млъкваше пред съвета. И все бръщолевеше за мир между двата народа, които се борят за душата ти. — Талцуска изсумтя и закрачи напред-назад край Улф. Въпреки студа и той носеше само набедрена превръзка. Същите бои, с които бяха изрисували дървото, образуваха шарките на войната върху гърдите и сипаничавото му лице.

— Войната няма да помогне на племето ни — проговори накрая Улф. — Отначало може да побеждаваме, но после ще ни разбият.

— Да, според твоите предсказания и... надежди. — Талцуска пристъпи към Улф и застана лице в лице срещу него.

— В сърцето си знаеш, че не си прав — отвърна Улф и го загледа гневно, докато накрая Талцуска отклони поглед.

— Англичаните са паплач, която слиза на бреговете ни, за да ни унищожи със своята алчност, със своите зарази.

— Не отричам, че алчност има...

— И зараза! Трябва само да си спомниш смъртта на жена ми и децата ми... — Той млъкна и извади нож от калъфа на кръста си. — Или да погледнеш лицето ми. — Той притисна острието застрашително близо до бузата на Улф, после се усмихна свирепо и прекара бръснача по собствения си палец. Изразът на лицето му не се промени, когато по кожата му потече тънка алена струйка.

— Каж ми, Уойа, къде е тя?

— Удави се в реката. — Промяната на темата дойде изневиделица, но Улф я очакваше. Повтори същото, което бе казал и преди. Още откакто го заловиха край върха на втория водопад, Талцуска го тормозеше с въпроси за местонахождението на Каролайн.

Улф започна да усеща, че интересът на братовчед му към нея не е само начин да уреди старата вражда между двамата. Ето защо с цялото си сърце се надяваше Каролайн и брат ѝ да са на път за форт Принц Джордж. Ако знаеше, че тя е в безопасност, това, което му предстоеше да изтърпи, щеше да е почти поносимо.

Грубото докосване на Талцуска го накара да съсредоточи мислите си върху похитителя. Със сведени клепки и разтеглени устни Талцуска размаза кръвта, шуртяща от палеца му, по гърдите на Улф.

— Скоро, Уойа. Скоро кръвта ти ще попие в тази земя.

Със замах заби ножа в меката песъчлива почва на няколко стъпки от дървото, за което Улф бе вързан. Светлината от огъня затрептя по лъскавата стомана и гравираната рогова дръжка.

— Погледни го, Уойа, наблюдавай го, докато усетиш как жилото му се забива в теб. Как кръвта ти изтича, докато аз изрязвам бялата част от теб. — Той спря за миг и срещна погледа на Улф. — Можеш да се преструваш, че не изпитваш страх, но аз знам. Твърде много малодушна английска кръв тече в жилите ти.

Като изрече това, Талцуска се обърна. Отиде до огъня и приклезна.

— Полудяла ли си? Няма ли да е по-добре да се върнем в Англия... в Бедлъм.

Нямаше да се върне в Англия, още по-малко пък в Бедлъм, но сега нямаше време да спори с брат си по този въпрос.

— Няма друг начин, Нед. Не можем да надвием седмина воини. Раф би могъл, но е вързан...

— И аз трябва да се втурна в лагера, да взема ножа и да прережа въжетата, преди някой дивак да ми е прерязал гърлото?

Знаеше, че звучи глупаво и опасно, но не ѝ хрумваше нищо друго.

— Казах ти вече — обясни Каролайн с надеждата, че не греши. — Няма да те забележат, защото аз ще отвлека вниманието им.

— Като се появиш сред тях. — Той дълбоко въздъхна. — Няма да ти позволя, Каро.

Каролайн надзърна над големия камък, зад който се криеха.

— Ще стане — отсече тя, след като разигра плана във въображението си. Почти беше сигурна, че индианците не знаят за

съществуването на брат й.

— Да приемем, че го освободя — прошепна Едуард. — Какво ще му попречи да избяга в гората и да ни остави в ръцете на диваците?

— Няма да го стори.

Той я погледна.

— Сигурна ли си?

Каролайн вдигна брадичка:

— Залагам живота си.

— Моя също, Каро.

Много добре знаеше какво го моли да извърши. Знаеше колко много смелост ще му е нужна. Беше тъй млад. И тя го обичаше безкрайно. Почувства се горда, когато той се промъкна по-близо до нея.

— Кажи ми отново какво трябва да направя.

Каролайн набързо го прегърна.

— Не забравяй, че след като освободиш Раф и му дадеш ножа, искам да изчезнеш в гората. И да тичаш към форт Принц Джордж.

— Няма да те оставя тук сама, Каро. Нали съм ти брат?

— Да, и то предан. — Каролайн го погали по бузата. — Още не съм ти благодарила за това, че дойде с мен. И за това, което ти предстои да извършиш... — Тя се усмихна. — То е храбро дело. Трябва да повикаш помощ. Опитай се да стигнеш колкото е възможно по-бързо във форта и да им разкажеш какво се случи.

— И те ще изпратят войници?

— Да. — Каролайн се надяваше той да повярва на лъжата и да избяга. Знаеше, че никой от форта няма да дойде да ги спаси. Ако планът й се провалеше, ако Улф не успееше да победи стражата, която го пазеше, и двамата щяха да умрат.

— Какво става, по дяволите!

Улф чу суматохата, възбудените викове и крясъците в другия край на лагера. За миг зърна коса, целуната от лъчите на луната, преди вдигнатата ръка на Талцуска да я закрие от погледа му. Задърпа въжетата около китките си, но напразно. Сърцето му посърна, но той не спираше борбата, въпреки че ръцете му станаха лепкави от собствената му кръв. Защо беше тук? Какво я бе прихванало да се появи изведнъж сред бойния отряд?

Ти. Направила го е заради теб. Мъчителната истина го накара да дърпа още по-упорито.

Неочаквано забеляза движение отдясно. Някой се спусна от храстите към него.

— Едуард, помогни ѝ, за бога!

Нед коленичи на земята и хвана ножа. Ръцете му бяха така потни, че трябваше да опита два пъти, преди да успее да го изтръгне от земята. Не си направи труда да стане, пропълзя зад Улф и започна да реже кожените върви около глезените му.

— Не на мен. — Кръгът около Каролайн се затваряше и крясъците се усиливаха. За да го чуе Едуард, Улф трябваше да извика. — На нея помогни.

— Помагам ѝ — бе всичко, което Едуард отвърна, след което се изправи и срязва кървавите каиши, стягащи китките на Улф. Пъхна дръжката на ножа в дланта на Улф и изчезна в мрака.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Без да губи нито миг, Улф се втурна с див крясък към воините. Докато стоеше вързан, внимателно бе огледал всичко наоколо. Знаеше къде точно се намира всяко оръжие в лагера и преди да стигне до индианците, преди още те да разберат, че се е освободил, той грабна томаховка и я стовари върху главата на един от тях. С ножа прободен друг в ребрата.

— Изчезвай оттук! — изкрещя той на Каролайн и вдигна томаховката над главата на следващия. Индианецът падна на земята, а върху лицето му застина смаян израз.

Но скоро изненадата им премина. Трима от останалите се изправиха срещу Улф. Само Талцуска остана зад тях. Държеше здраво Каролайн.

Без да мисли за численото им превъзходство, Улф се хвърли срещу тях. Замахна с две ръце и томаховката улучи единия в слепоочието, а ножът се вряза в гърдите на другия. Но смелостта му не остана ненаказана. Въпреки че се навеждаше и ловко отскачаше настрана, третият индианец му нанесе кървава рана. Ударът попадна върху рамото му и го повали на колене.

Улф изпусна оръжията, но успя да хване противника си за глезените и да го хвърли на земята.

Каролайн се съпротивляваше срещу опитите на Талцуска да я замъкне към отсрещната страна на лагера, но той сякаш изобщо не ги забелязваше. С ръка я притискаше към себе си и тя дори не можеше да се извие и да зърне как се справя Улф. Боеше се, че това всъщност няма значение. Обзе я чувство за неминуемо поражение, когато Талцуска успя да се добере до пушката си.

Гърчеше се, за да наруши равновесието му и да му попречи да насочи оръжието.

— Престани, глупава жено — изсъска Талцуска, когато Каролайн успя да впие зъби в рамото му.

Но тя не се отказа. Продължи да се бори с всички сили. Докато той се умори и я блъсна на земята. Прониза я болка, дъхът ѝ секна, очите ѝ се затвориха. Когато погледна отново, Раф, целият в кръв, с мъка се изправяше на колене. Изкрещя му да се пази.

Но беше твърде късно. Повдигна се и обърна глава навреме, за да види, че Талцуска опира приклада на рамото си.

— Не!

Индианецът бързо погледна към нея, после към Улф. Барутът избухна, изпълни въздуха с острия си мирис, а сърцето ѝ — с отчаяние. Не снемаше очи от Талцуска, който още стоеше, приковал поглед в мерника. Чак когато коленете му се подвиха, тя забеляза томахащата, забита в гърдите му. Талцуска се свлече по лице върху земята. С последни сили протегнатата му ръка сграбчи полите ѝ.

Каролайн почти нямаше време да проумее какво се бе случило. Две силни ръце я обгърнаха и я изправиха на крака. Тя зарови лице в гърдите на Улф с единствената мисъл, че той е жив.

Улф я задържа в обятията си. Ударите на сърцето ѝ, тъй близо до неговото, му доставяха неимоверна радост. Тя тихо плачеше и го притискаше към себе си. Улф би могъл да остане така завинаги и да забрави за света наоколо. Но знаеше, че не бива.

— Каролайн. — Тя го погледна със сините си очи, блеснали от сълзи, и Улф нежно пригладя назад бледорус кичур коса, паднал върху челото ѝ. — Трябва да се махнем от това място. Къде е брат ти?

— Казах му да тръгне към форта. Стори ми се, че така е безопасно, но сега не съм сигурна. Ти как мислиш?

Улф сви рамене:

— Нали знае, че трябва да се движи край реката. Предполагам, че скоро ще го настигнем.

Набързо събраха всичко, което можеше да им бъде полезно: пушки, барут, одеяла и храна. На лунната светлина Улф я поведе към реката. Едното от двете канута на преследвачите бе изчезнало.

— Сигурно Едуард го е взел. Ще се справи.

— Останалите от племето ще продължат ли да ни преследват? — Каролайн постла одеялата в лодката, после повдигна пола и свали долната си фуста. Разкъса я на парчета, които потопа в ледената вода.

— Да. — Улф въздъхна дълбоко. — Смъртта на седмината няма да остане неотмъстена. Но се надявам дотогава да си далеч оттук.

Каролайн се приближи до него, тъй близо, че усети уханието на мускус и мириса на кръвта. Започна нежно да я бърше.

— А ти?

Улф се загледа в ръцете, които почистваха раните върху рамото му. Нежни ръце... силни ръце... Ръце, при чийто допир го обземаше безумна страст. Той сведе очи.

— Моето място е тук.

Значи и нейното беше тук. Така реши Каролайн. Но не каза нищо, само превърза наранената му плът с ленените парчета от фустата. Той облече ризата си, метна пушката на другото си рамо и ѝ помогна да се качи в лодката.

Лунните лъчи трепкаха върху водата, а пяната бълбукаше във всички цветове на дъгата. Но да управляваш лодка в тъмното не беше лесно, особено при тази скорост. Призори от планините се спусна хапещ вятър и донесе със себе си вихрушка от снежинки. Ала те не спряха.

С изключение на няколко разменени думи, двамата не разговаряха. Тя гребеше, за да му даде почивка, но течението беше силно и скоро той я смени.

Пейзажът се промени, земята край тях стана равна и Каролайн се досети, че наближават форта. Зимната нощ се спусна рано и Улф зави към брега. Каролайн въздъхна с облекчение. Никога досега не се беше чувствала така уморена.

— Зад онзи склон има колиба — каза ѝ той, след като издърпа лодката на брега. — Семейство Морган са или във форта, или са отишли в Чарлз Таун. Можем да си починем там.

Улф имаше право. Колибата изглеждаше така, сякаш в нея отдавна не е живял никой. Входната врата висеше само на една кожена панта, а подът бе покрит с листа. Каролайн го помете с борова клонка, докато Улф оправяше вратата. Той не събра дърва, въпреки че застудяваше, защото не можеха да рискуват димът от огъня да бъде забелязан. И тъй, двамата седнаха един срещу друг на одеялото и трепереци от студ, изядоха остатъка от храната, която бяха взели от лагера на индианците.

— Още преди обед трябва да стигнем до форт Принц Джордж.

Каролайн повдигна мигли, но не срещна погледа му.

— Радвам се.

— Знам, че не ти беше лесно... — Улф се поколеба. Искаше да повдигне темата за детето, но не знаеше как да го стори. Тя се бе съсредоточила върху ръцете си в скута и се държеше стеснително и хладно. След всичко, което бяха преживели заедно, Улф не разбираше защо. Може би заради начина, по който се бе отнесъл към нея, след като откри, че очаква дете.

— Студено ли ти е? — Глупав въпрос. Разбира се, че ѝ беше студено. Тя само подръпна одеялото върху раменете си и бегло му се усмихна.

— А ти как си? Раните болят ли те?

Не само те, но и цялото тяло. Ала той поклати глава отрицателно и отхапа от сушеното еленско месо. След като го сдъвка и преглътна, въздъхна дълбоко.

— Каролайн. — В този миг тя го погледна и от красотата ѝ Улф едва не забрави какво се готвеше да каже. Дори тук, в примитивната, изоставена колиба, след всички несгоди, които бе преживяла, тя му напомняше за изящна камея.

Деликатни черти одухотворяваха овалното ѝ лице, светлорусата коса се спускаше върху стройни рамене. А в дълбините на големите ѝ очи човек можеше да потъне.

— За мен няма значение кой е бащата на детето ти.

Тя сви устни и внезапно прояви жаден интерес към крайчеца на одеялото.

— Разбирам. — Какво я бе прихванало да си мисли, че не му е безразлична?

— Не, не разбираш. — Улф я улови за ръцете и въпреки съпротивата ѝ я дръпна към себе си. — Искам да кажа, че това не се отразява на чувствата ми към теб. — Сега той не можеше да срещне погледа ѝ. — Нямам право да те моля за прошка. От самото начало се държах с теб като копеле.

Сянка на усмивка изкриви чувствените му устни.

— Смешно е. Смятах, че най-лошото е да си копеле. Сега знам, че още по-лошо е да се държиш като копеле. — Той стисна по-силно ръцете ѝ и се вгледа в лицето ѝ. — Съжалявам, че те нараних. Нямах да те обвинявам, ако...

— Детето е твое. — Каролайн навлажни внезапно пресъхналите си устни. — Ти си бащата на моето дете.

— Каролайн, аз...

— Чуй ме. — Тя се надигна на колене. — Може да си приказваш, че това няма значение, но за мен има. Гневът и гордостта не ми позволяваха да ти кажа. — Лицето ѝ помръкна. — Никога не съм... искам да кажа, баща ти не е... — Тя изправи рамене и го погледна открито. — Ти си единственият мъж, с когото съм била — отсече накрая, сякаш го предизвикваше да ѝ противоречи.

Той замълча, вперил в нея тъмни, непроницаеми очи. После стана на колене и протегна ръце към раменете ѝ.

— Радвам се — успя да каже, преди да я придърпа към себе си.

Вятърът още свиреше сред боровете и оголелите дъбове, мразовитият въздух се просмукваше през цепнатините между дървените греди на колибата. Но на двамата вече не им беше студено.

Телата им се сплетоха, сърцата им забиха едно до друго. Отпуснаха се върху одеялото. Улф се облегна на лакът и разпръсна косата ѝ около лицето.

— Като лунна светлина е — прошепна той и двамата се усмихнаха.

Но нейната усмивка посърна, когато той прокара пръст по извивката на веждите ѝ.

— Те ще те търсят, нали?

Само за миг Улф застина, но след малко продължи ласката.

— Да не говорим за това тази вечер.

Устните му едва докоснаха нейните, после се притиснаха жадно към тях. Когато вдигна глава, тя дишаше тежко, но не спря с въпросите си.

— Нали ми каза, че такъв е обичаят на твоето племе. Винаги отмъщават за убитите. — Тя сниши глас. — А ти ги уби заради мен. Беше принуден да избираш между мен и своя народ.

— Не. — Той я целуна леко. — Не, Накуиси усиди, малка звездичке. Никой няма вина. Нито ти, нито аз. Нито дори Талцуска. Не се боя от тяхното отмъщение. Повярвай ми, Каролайн. — Казваше истината. В сърцето си се опасяваше, че ще избухне война, която ще донесе толкова много смърт, та нямаше да има време за мъст.

Но тази нощ щеше да прогони тези мисли от съзнанието си. Щеше да се посвети само на жената, която обичаше. Жената, от която трябваше да се откаже.

Тя въздъхна, когато устата му проследи нежната извивка на лицето ѝ. Шията ѝ бе гладка като крило на пеперуда и имаше вкус на сладък нектар. Не можеше да ѝ се насити.

Каролайн простена и се изви към дланта, която покриваше гърдта ѝ.

— Моля те — извика тя и заби пръсти в одеялото.

В отговор на молбата ѝ Улф сведе уста към гърдите ѝ, а ръцете му се заеха с корсета.

— Ще ти помогна. — Тя се изправи и развърза предницата на роклята си. Светлината бе слаба — идеше само от лунните лъчи, които се промъкваха между гредите, но щом свали корсажа, Каролайн усети погледа му върху себе си. Пое си дълбоко дъх и дръпна връзката на долната си риза. Деколтетото бавно се разтвори и преди да се плъзне към кръста ѝ, за миг се закачи на щръкналите връхчета на гърдите ѝ.

Остана седнала, гола до ханша. Отпусна глава назад, когато дланите му обгърнаха гърдите ѝ.

— Наедряла си — рече той и се наведе да близне двете полукълба. — Готвиш се да кърмиш сина ми.

— Или дъщеря ти — подразни го тя. Улф пое зърното дълбоко в устата си, имитирайки бъдещите движенията на нероденото си дете.

— Или дъщеря ми — съгласи се Улф и нежно засмука другата ѝ гърда.

Каролайн се стараеше да запази самообладание, но костите ѝ омекваха като горещ восък. Устните му тръгнаха надолу по тялото ѝ и в съзнанието ѝ остана само мисълта за него.

Вплете треперещи пръсти в буйната грива на черните му коси. Кичурите бяха пораснали, сякаш не се беше постарал да ги подстриже. Сякаш не бе имал време да ги подстриже. Причината беше очевидна и болезнено ясна и тя реши да не мисли сега за това, да не мисли за ужасите, които бяха преживели и... които предстояха.

Привлече го по-близо до себе си и се изви да срещне жадните му устни. Той вдигна тъмната си глава и я погледна. Страстта бе разширила ноздрите му и бе опънала кожата върху скулите му. Но с желанието се бореше друго чувство и скоро след като той облегна чело на нейното Каролайн разбра какво е то.

— Съжалявам — прошепна Улф и дъхът му опари лицето ѝ. — Толкова съжалявам.

— Раф... Улф... — Обхвана с ръце главата му. Съвсем лек натиск бе достатъчен, за да повдигне лице и да срещне погледа ѝ. В полумрака очите му, бездънни кладенци, светеха като оникси и сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне от любов.

— Отдавна съм ти простила. Ако не бях, нямаше сега да съм с теб... Нямаше да те обичам тъй силно.

Признанието ѝ увлече устните му в жарка целувка. Много покъсно ѝ хрумна, че той не бе отговорил подобаващо. Но сега тя можеше само да се наслаждава на устните му, притиснати към нейните, на дългия гладък език, който отново и отново нахлуваше в устата ѝ. И на магията на ръцете му.

Развърза полата ѝ и свали единствената останала фуста. Издърпа ризата и чорапите ѝ и красотата на голото ѝ тяло се разкри пред него. Кожата ѝ изглеждаше млечнобяла на мъждивата светлина, детето... неговото дете закръгляше корема ѝ.

Пръстите му я погалиха с благоговение, поеха детето, което никога нямаше да държи на ръце... Сърцето му се сви от болка, така непоносима, че едва не изкрещя, но той безмилостно я прогони. Тази нощ беше негова. Двамата си принадлежаха. Поне за тази нощ.

Откъсна се от нея, за да смъкне дрехите си, и отново се върна да я люби, да ѝ покаже — макар че не можеше да го каже с думи — колко му е скъпа, колко много я обича.

Нощта бе тяхна и без да бърза, с ръце и устни той отново и отново я довеждаше до върха. Наслаждаваше се на нейното удоволствие и на чувствения начин, по който изричаше индианското му име.

Тялото му копнееше за облекчение, копнееше да се зарови дълбоко в нея, но Улф устояваше на изкушението, докато тя не го докосна.

— О, Улф.

Тогава разтвори бедрата ѝ и като внимаваше да не ѝ натежи, със замах влезе в женствената ножница. Тя се надигна да го посрещне и ръцете му я обхванаха под бедрата. Семето му избухна в нея.

Улф се претърколи до нея, прегърна я и одеялото ги зави в пашкула на любовта.

— Улф.

— Хм? — Той положи ръка върху извивката на корема ѝ.

— Какво значи това, което току-що каза?

Пръстите му спряха да пълзят по полегатия склон.

— Любима — отвърна той, чак сега осъзнал, че това е крещял във вихъра на страстта. Любима. Затвори очи и се запита дали да не й каже колко много я обича. Но в мислите си видя как тя го напуска, как отплава и се разколеба. По-добре щеше да е да не говорят за тези неща.

Помисли, че е заспала. Дишането й бе така равно, гладкото й тяло бе тъй отпуснато, но неочаквано тя заговори:

— Как ще наречем нашето дете?

Улф преглътна. Трябваше да й каже, че не бива да мислят за детето като за негово. И щеше да го направи... утре. Сега само поклати глава и я погледна в лицето.

— Зависи дали е момче или момиче.

— Мм — прозя се тя. — Ако е момиче можем да го кръстим на майка ти.

— Алкини? Много е трудно за англичаните.

— Така ли? — Каролайн се сгуши до него. — Но аз искам да отгледаме детето си като чероки. — Подпря се на лакът. — Знам, че сега има размирици, но те ще свършат все някога, нали?

— Да, Накуиси усиди, все някога. — Обгърна с длан бузата й и положи главата й върху рамото си. — А сега да спим.

Но той не можеше да заспи.

През цялата нощ, докато тя се гушеше в обятията му, Улф размишляваше за бъдещето. Как неговата жена и дете ще живеят отвъд океана. В безопасност. Тя щеше да има пари от имението на Робърт. До сутринта бе убедил себе си, че така ще бъде най-добре.

— Слава богу, че сте се измъкнали. — Лейтенант Койтмор стана от бюрото си и тръгна към Улф и Каролайн. — И двамата, както виждам. — Той стисна ръцете на Каролайн.

— Брат ви беше непреклонен в молбите си да изпратя отряд да ви открие. Опитах се да му обясня...

— Къде е Едуард? — попита тя.

— Не знам със сигурност. Може би у мисис Куин. Мога да изпратя някого да го доведе.

— Няма да е необходимо. Аз ще го намеря. — Срещна погледа на Улф, той кимна и я изпрати до вратата.

— Гледай да не напуснеш пак форта — предупреди я той, преди да излезе от стаята.

Щом Каролайн си тръгна, лейтенантът се отпусна върху най-близкия стол и любезността му се стопи. А заедно с нея и всички остатъци от здрав разум.

— Проклетите чероки са обезумели. Пристигнаха вести, че трийсетина от тях са нападнали магазина на Елиът. — Имаше предвид търговеца, установил се нагоре по реката. — Убили са почти всички, после са се отдали на грабеж и пианство. — Той разтри лицето си с длани и погледна към Улф, без да забележи суровия му израз.

— Водел ги е Сероуи и вероятно пак той е изпратил куриери с кървави томахапки до всички племена. Призовава ги на война с англичаните. Говори се, че пътят оттук до форт Лъдън гъмжи от освирепели червенокожи. Чувствам се повече затворник, отколкото войник.

— А какво става с вождовете затворници?

Лейтенантът дълбоко въздъхна.

— Тези диваци са по-скоро камък на шията ми, отколкото затворници. Ден не минава, без някой от тях да се обърне към мен с молба за освобождаване. — Той подпря глава на облегалката на стола и напудрената му перука се килна настрана. — Голяма напаст са.

— Сигурно и на тях не им е приятно пленничеството.

— Какво? — Лейтенантът се взря в Улф, после махна с ръка. — Искam да знам какво видяхте там. Разузнавачите ми за нищо не ги бива. Почакайте. Къде тръгнахте?

Улф спря с ръка на бравата.

— Ще заведе мисис Макуейд и брат ѝ в Чарлз Таун.

— Но... но какво ще правим с индианците?

Улф повдигна вежди:

— Изглежда забравяте, че аз също съм индианец.

Обърна се и излезе с тихи стъпки.

Каролайн го посрещна пред прага на мисис Куин. Но преди да ѝ каже, че трябва веднага да тръгнат — нещо, което със сигурност щеше да я слиса, защото досега изобщо не бе споменал, че отиват в Чарлз Таун, — тя го изпревари със своя изненада. Улови го за ръцете и го помъкна през вратата.

— Каролайн, нямаме време за това. — Очакваше, че ще се хвърли на шията му, но тя не го стори. Лицето ѝ беше замислено.

— Логън е тук.

— Логън?

— Да. Но сега спи. — Той се готвеше да се втурне в другата стая, но тя го хвана за ръкава. — Едуард го доведе. Брат ти е пристигнал във форта снощи на път за „Седемте бора“. Получил е вестта, че Мери очаква бебе.

— Да, аз му писах. — Улф се чувстваше така, сякаш някой го е ритнал в стомаха. — Той знае ли... какво се случи?

Сълзи изпълниха очите ѝ и тя бавно кимна.

— Едуард му е казал. — Протегна ръка към него. — Опитвал се да намери доброволци, които да тръгнат след нас, и не е знаел, че Логън е съпругът на Мери.

Улф въздъхна тежко и вдигна глава към небето.

— Ще говоря с него.

— Той е много... — Каролайн се поколеба в търсене на дума, достатъчно силна, за да опише чувството, което бе видяла върху лицето на Логън. „Гняв“ не описваше точно реакцията на брат му при вестта за смъртта на жена му и детето. Спря се на думата „вбесен“ и бързо продължи нататък. — Обвинява индианците. — Дали не обвиняваше също и брат си? Каролайн не бе сигурна, но реши, че трябва да го предупреди за тази възможност.

Улф само кимна.

— Ще говоря с него — повтори той.

— Пиян е. Носеше със себе си пълно шише и го изпи почти цялото, преди да... заспи.

— Преди да припадне, по-скоро. — Улф тръгна навън, но пред вратата се спря и се обърна към Каролайн. — Почини си, защото сутринта тръгваме.

— Тръгваме ли? — Тя се спусна към Улф, преди той да вдигне резето. — Накъде?

— Към Чарлз Таун.

— Но...

Улф я улови за раменете и я върна обратно към средата на стаята. Искаше му се да я вземе в обятията си, но знаеше, че не бива. Въпреки

това пръстите му не устояха и се задържаха върху нея по-дълго от необходимото, намерили топлина в допира до тялото ѝ.

— Моля те, Каролайн — прошепна той до копчинената ѝ коса. — Направи това, за което те моля.

В задната стая Логън лежеше по лице, а краката му висяха извън пружината. Улф усети миризмата на уиски, която изпълваше помещението, и се запита как ли Каролайн е успяла да го домъкне дотук.

— Логън. — Той сложи ръка на рамото му. — Логън, събуди се. Аз съм, Улф.

— Изчезвай оттук — обади се пиян глас. — Върви по дяволите!

— Трябва да говоря с теб.

Шишето се изплъзна от пръстите на Логън и падна на пода. Алкохолът се разля. Логън бавно се обърна и се подпря на лакти. Зелените му очи бяха кръвясали и гледаха свирепо.

— Аз пък не желая да говоря с теб. — Устните му се изкривиха с омраза. — Проклет индиански любовник. Не, не си само любовник, ти си един от онези кръвожадни диваци.

Улф не отвърна нищо, но не отмести поглед от лицето брат си.

— Какво, по дяволите, гледаш? — Той заваляше думите, си ли. — Не си ли виждал човек в траур? — Изправи се и застана в лице с Улф. — Твоето варварско племе уби жена ми и детето ми! Уби ги! — В очите му се събраха сълзи и се търкулнаха по тъмните му мигли. Гласът му заглъхна. Като човек, останал без сили, той се тръшна обратно на леглото, а главата му падна в събраните му длани.

— Заради тях сега плача като хлапе. — Той изтри лице с опакото на ръката си.

— Логън, знам как се чувстваш. Мери беше...

— Нищо не знаеш. — Той отново скочи на крака. — Тя ме обичаше. Жената, която живее тук, ми каза. По дяволите, това са били последните ѝ думи. Мери обича Логън. — Загледа се в пукнатото шише с копнеж върху лицето. — Обичаше ме, а аз я оставих да умре.

— За бога, Логън, ти не си виновен.

— Не съм ли? — Той с мъка пристъпи напред. — И двамата знаем защо тръгнах. Не можех да понасям стареца. Но останах ли наблизко, опитах ли се да поправа злините, които той вършеше? — Наведе се към Улф. — Е, направих ли това? Постъпих ли като теб? —

Заби показалец в гърдите на брат си. — Да ме вземат мътните, не. Избягах да се бия с индианците и изоставих бременината си жена на произвола на съдбата. — Отново се отпусна на леглото. — Тя ме обичаше, а аз нея — не. — Рязко вдигна глава. — Изненадан ли си, братко? Всички обичаха Мери. Признай си, че ти също я обичаше. Всички освен проклетия ѝ съпруг, който дори не успя да я спаси от томаховките на шайка диваци. — Посегна към шишето и го разклати така, че от пукнатината се изля още течност, и се усмихна, щом чу пликането на алкохола. Доволно кимна и я поднесе към устните си.

— Стига ти толкова. — Улф дръпна шишето пред лицето му. — Искам да дойдеш с мен в Чарлз Таун.

Логън отклони ръката му.

— Напротив, братко. Още не съм започнал. — Той отпи голяма глътка. — Когато се наситя, ще ти кажа. — Надигна стъклото отново, избърса устни и впери в Улф тъжни, зачервени очи. — Няма да избягам с подвитата опашка в Чарлз Таун. Тръгвам по следите на диваците. Щом ги намеря, очаква ги същото, което са сторили на Мери и детето ми — Грубите черти на лицето му придобиха суров вид. — Може би, ако убия достатъчно от тях, ще мога да живея със себе си.

— Или ще свършиш в гроба. — Улф го улови за ръката и го изправи на крака. — Самосъжеляваш се, но...

— Имаш право, да те вземат дяволите! — Замахна, но изпитият алкохол правеше движенията му неточни и той улучи с цял фут настрана от носа на Улф, където се мереше. Все пак успя да се освободи от брат си и използва случая да се втурне към вратата.

— Просто ме остави на мира — изкрещя през рамо и хлътна в другата стая.

Каролайн вдигна поглед от ръкоделието си и очите ѝ се разшириха, като видя как братът на Улф изхвъркна през вратата. Той се олюля, подпря се на стената и политна напред. Кривна и намери резето на входната врата, вдигна го и в стаята нахлу студен въздух. Като се препъваше, Логън закричи в мрака.

Улф го последва до вратата, затвори я и се обърна към Каролайн.

— Чу ли?

— Как да не съм? — Тя остави иглата, изправи се и тръгна към него. — Какво смяташ да правиш?

Изразът на лицето му беше непроницаем.

— Ще се опитам да ви заведа в Чарлз Таун, преди войната да блокира пътя на изток.

— А брат ти?

Погледите им се срещнаха и тя видя, че неговите очи са тъжни, почти колкото на брат му.

— Мога само да се моля и да се надявам, че няма да свърша като него.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

В наивната си заблуда жителите на Чарлз Таун празнуваха. Уверени, че губернаторът е решил проблема с индианците, те отказваха да се вслушат в друго мнение. Каролайн, Улф и Едуард пристигнаха в столицата в средата на февруари след пътуване, от което Каролайн силно се бе изтощила. Пътят им не беше лек и навсякъде откриваха следи от нападения на чероки.

— Литълтън дори не желае да ме изслуша — въздъхна Улф, след като се отпусна на стола до Едуард. Намираха се в стаята, която Улф и брат ѝ споделяха в странноприемницата.

Каролайн спеше сама в стая в дъното на коридора. Сега нарочно бе дошла, за да чуе какво е станало. Откакто бяха напуснали форт Принц Джордж, не можеше да разчита, че Улф сам ще дойде да ѝ каже. Отнасяше се към нея като към овдовялата съпруга на баща си, а не като към любовница. Промяната я изуми. Реши на всяка цена да открие причината.

— Каза ли му за нападението срещу „Седемте бора“? — Каролайн седна на табуретката пред Улф. Той ѝ хвърли поглед, в който сякаш проблесна искра, искрата на предишната им страст. Но тя бързо угасна и той се обърна към Едуард.

— Той го нарече изолиран случай.

— А другите пожари?

— Литълтън не вярва, че ще извършат нещо сериозно. Смята ги за младоци, които ще се побоят да влязат във война с краля. — Улф се облегна назад и въздъхна. Предстоеше му да ѝ съобщи нещо, за което нямаше желание да говори. Беше си осигурил предварително помощта на Едуард. Но знаеше, че това няма да го улесни много.

Съсредоточи се върху пламъците, танцуващи в камината.

— Успях да купя билети за вас двамата. Корабът ви тръгва на...

— Какво си направил? — Каролайн скочи и изрита табуретката настрана. Изправи се срещу Улф с ръце на хълбоците.

Той твърдо отговори:

— Уредих да заминете за Англия.

— Да... да заминем за... — Каролайн се разяри. Беше се съгласила да дойде в Чарлз Таун, защото Улф я беше убедил, че на запад е опасно. Но не беше давала съгласието си да напусне Южна Каролина, нито пък той я беше питал. — Не желая да се връщам в Англия — заяви тя възможно най-ясно.

— Виж какво, Каро, така може би е най-добре. Раф каза, че с парите от имението на мъжа ти ще бъдем осигурени.

Каролайн се обърна срещу брат си:

— Вие двамата сте се наговорили против мен, нали?

— Каро...

— Отговори на въпроса ми, по дяволите! — Тръсна глава към Улф и русите къдрици се разпиляха по раменете ѝ.

Той не трепна от острия ѝ тон.

— Не обвинявай брат си. Аз взех това решение. За твое добро.

— За мое добро?! — изфуча тя, съвсем не както подобава на дама. — Щом си се загрижил за мен, защо не ме попита? — Каролайн улови брат си за ръката. Със сила, която не очакваше да открие в себе си, го помъкна към вратата. — Излез от стаята, моля те! Двамата с Улф трябва да обсъдим някои неща... за нашето дете.

Едуард погледна към Раф и сви рамене. Каролайн отвори вратата и го избута навън. Затръшна я, врътна медния ключ и го пусна в джоба си.

— Не стори добре.

Тя бавно се обърна, опита да се овладее.

— Ако имаш предвид, че му казах за детето — той отдавна знае. А ако говориш за това, че го изгоних от стаята, смятам, че е крайно време да си поговорим с теб насаме.

С изправена глава и разтреперани колене Каролайн прекоси стаята и седна в креслото срещу него.

Когато вече не можеше да търпи мълчанието, тя се покашля:

— Кога реши да ме изпратиш в Англия? Само не ми казвай „съвсем скоро“, защото няма да ти повярвам.

Дълга въздишка се откъсна от Улф.

— Още когато пристигна в Новия свят, ти казах, че ще е най-добре за тебе да се върнеш обратно.

— Значи тогава взе решение един ден да ми купиш билет за връщане.

— Тогава не бях отговорен за теб.

— А, сега значи си отговорен, така ли?

— Каролайн, не ме разбираш.

— Обясни ми тогава. — Тя се наведе напред. — Мислех, че... мислех, че ние... — Опита се да повика на помощ гнева си, но той бързо отстъпваше пред сълзите.

— Какво? Че ще се оженим и ще си отгледаме детето, нали? На лицето ти е изписано, че това си мислила. — Той въздъхна дълбоко. — Не разбираш ли, че е невъзможно? Че е най-добре да се върнеш в Англия, където ти е мястото.

— А кой казва, че там ми е мястото?

— То е очевидно.

— За мен — не. — Тя се изправи и отиде до прозореца. Повдигна лененото перде и се загледа към пристанището. — Смятам, че свикнах тук и добре се справям.

— Така е, но нали виждаш, че сме във война.

— А ти си чероки. — Обърна се към него и погледите им се срещнаха.

— Да, така е. — След малко и той се изправи, но знаеше, че не бива да се приближава до нея. Цели две седмици се бе държал настрана. Беше му трудно, понякога почти непоносимо, но не се предаваше, защото знаеше, че така трябва. — Ти си вдовица, и то красива. Говорих с адвоката на баща ми. Имението е твое. Пари няма да ти липсват. Ако се върнеш в Англия, сигурен съм, че животът ти...

— Че ще се омъжа повторно, това ли искаш да кажеш? За някой почтен англичанин? Ти това ли искаш, Улф?

— Така ще бъде най-добре за теб.

— Попитах те, дали ти искаш това.

Ударите на сърцата им отмерваха времето. Двамата стояха, кръстосали погледи. Улф се обърна към полицата над камината и стовари юмрук върху нея.

— Няма значение какво искам аз.

Каролайн въздъхна с облекчение. Спокойно пристъпи към него.

— Отговори ми само на един въпрос, но искрено. Обичаш ли ме?

Лицето му трепна и той я прониза с тъмния си поглед, но не каза нищо.

Каролайн направи още една стъпка към него.

— Когато дойдох в Новия свят, се страхувах почти от всичко. Ти ми показва силата и смелостта, които съм носела в себе си. А сега, Уойа Макуейд, самият ти се боиш да изречеш две малки думи.

Видя как той стисна зъби и се осмели да се доближи още. Зачака.

— Чувствата ми към теб са очевидни, но не за тях говорим сега.

Тя пристъпи още една крачка напред и тялото ѝ докосна неговото. Усети, че той настръхна, и вътрешно се усмихна.

— Кажй го, Улф.

— Каролайн...

— Кажй го.

Гърдите му се повдигнаха и се допряха до тялото ѝ. Улф отвори очи, дългите тъмни мигли се спуснаха върху кожата му. После я погледна и протегна ръка да я погали по бузата.

— Обичам те.

Тя се усмихна бавно и сладко.

— Толкова трудно ли беше?

Ръцете му я обгърнаха и Каролайн се облегна на силното му тяло.

— Това, което ще ми бъде трудно... — той я притисна към себе си — което не бих могъл да понеса, е да ти се случи нещо лошо. Ако те заведе отново на границата...

— И ме сполети съдбата на Мери? — довърши тя вместо него. Чу накъсаната му въздишка и го прегърна през кръста. — Тъжно ми е за нея, Улф. Но още по-тъжно ми е за живота, който водеха. Мери обичаше съпруга си, но знаеше, че той не я обича. И сега той се пропива от вина, че не е могъл да отвърне на любовта ѝ.

Улф повдигна с палец брадичката ѝ.

— Няма да ти позволя да се върнеш в „Седемте бора“.

— Трябва да съм оглупяла, за да искам да отида там сега.

— Но аз трябва да се върна.

— Знам. — Част от радостта ѝ отлетя, но тя изслуша с усмивка следващите му думи. Улф нямаше да бъде мъжът, когото познаваше, мъжът, когото обичаше, ако постъпеше различно.

— Племето ми не може да спечели войната. — Той поклати глава, лицето му се сгърчи от болка. — Не мога да застана на ничия страна. Мога само да се боря за мир.

Каролайн се повдигна на пръсти и запечата целувка върху устните му. Телата им се сляха.

— Тогава знай, Улф — прошепна тя до ухото му. — Ще те чакам тук... двамата със сина ти ще те чакаме тук, докато настъпи времето, когато ще можем да бъдем заедно.

ЕПИЛОГ

Май, 1762

Границата на Южна Каролина

— Колко много време мина!

Каролайн пое дълбоко ухаещия на борове въздух, откъсна очи от зелената долина, простряла се пред тях, и погледна своя съпруг. Бяха спрели при разклона на реката над „Седемте бора“, за да напоят конете.

— Питам се дали някога ще се върнем...

Улф я прегърна през раменете и я привлече към себе си.

— През цялото време се надявах. — Той ѝ се усмихна. — Но повече копнеех за деня, в който ще заживеем заедно. — Положи ръка върху извивката на корема ѝ, където растеше следващото им дете, и сведе устни към нея.

Усети, че някой го дърпа за гамашите, с неохота прекъсна целувката и вдигна сина си на ръце.

— Калану, виждаш ли онази поляна там долу?

Двегодишният Калану Макуейд премигна с големите си тъмни очи и кимна.

— Там ще построим къща за мама и новото бебе. И обор за животните.

— И за Домино? — Калану посочи с пухкаво пръстче кучето на черни и бели петна, което усилено ровеше с предни лапи в земята. Шпаньолът бе подарък от Едуард, който го донесе от Англия. След като завърши училище, той бе решил да се върне в колонията.

— Да, Домино може да живее в обор. — Улф хвърли кос поглед към Каролайн. — Но майка ти сигурно ще му разрешава да спи в къщата.

Тя само поклати глава и се засмя. Не беше тайна, че немирното кученце я ядосваше, но когато Улф не бе при нея, го пускаше в стаята.

А той често отсъстваше през последните няколко години. Както бе предвидил, отношенията между англичаните и племето чероки се

влошиха и започна война. Стотици бяха убитите и от двете страни. Чак през септември миналата година бе подписано примирие.

За индианците страданията нямаха край. Повечето от селищата им бяха разрушени. Тези, които не намериха смъртта в битките, станаха жертва на глад и болести.

А Улф неуморно се бе трудил да постигне разбирателство между двата народа. За нещастие войната свърши, чак когато племето му се озова пред прага на гладна смърт.

Каролайн се опасяваше, че разрухата и смъртта ще превърнат Улф в огорчен и отчаян човек. Но благодарение на нейната любов и разбиране той бе запазил разума си непокътнат през тези тежки години. Когато бе далеч от нея, само споменът за страстните ѝ целувки и за нежността, с която се грижеше за сина им, лекуваше нараненото му сърце.

Миналата есен, не за пръв път през кървавите години, Улф успя да посети Чарлз Таун. Винаги, когато имаше възможност, яздеше дни наред, за да я види. Това бе мигът, за който двамата с Каролайн мечтаеха.

Защото тогава завърши войната, която ги разделяше.

Сега бяха на път към дома. Към „Седемте бора“, където щяха да започнат отначало. Приемникът на Литълтън, губернаторът Бул, бе назначил Улф за свой представител при индианците чероки. Той възнамеряваше да се заеме сериозно с работата и знаеше, че Каролайн ще му бъде най-добрата помощница, любовница, съпруга... най-подходящата жена за него.

Улф я качи внимателно на коня. Тя продължаваше да се страхува от коне, но не го признаваше пред никого... дори пред собствения си съпруг.

— Готова ли си да продължим? — попита я той, след като настани в седлото.

— Да, и аз, и бебето сме готови.

Улф я потупа по коляното и възседна жребеца си, после се наведе към Калану. Сложи сина си да седне пред него, пое поводите на товарното муле и хвърли поглед към Каролайн.

Следобедното слънце блестеше в златото на косите ѝ и той отново се възхити на силата, която се криеше в това красиво, нежно същество.

— Тръгваме ли? — попита я отново с вдигнати вежди.

— О, да!

Калану радостно изписка, Домино залая, а Улф и Каролайн пришпориха конете към долината.

Издание:

Кристин Дорси. Диво сърце
ИК „Абрис“, 1996

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.